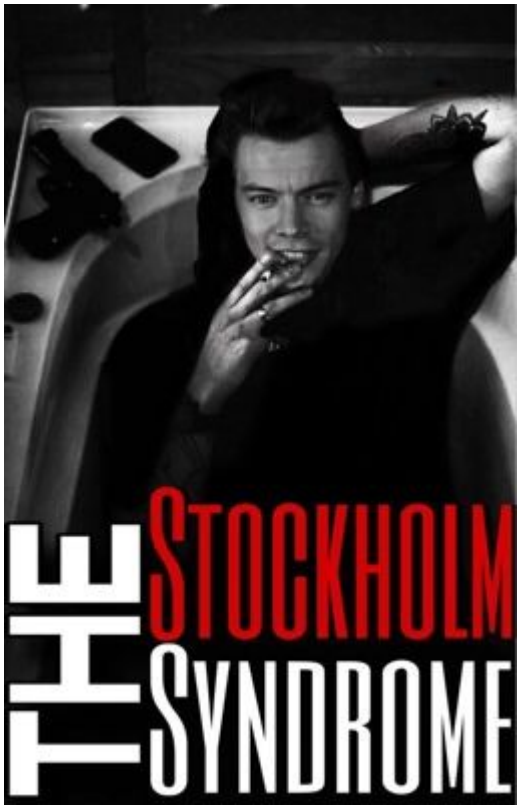
THE
STOCKHOLM
SYNDROME

Пролог.

Студена зимна вечер, всички семейства са по домовете си и празнуват наближаващите празници. На масите им има подредени различни ястия, някои, от които щяха да бъдат изхвърлени без да се докоснат. Светлините на малките къщурки в квартала светеха и това показва, че дори и в този късен вечерен час, семействата са будни. На някои прозорци можеха да се видят сенките на децата, които показват какво са научили в танцовата школа, на тренировката по футбол, в училище или на улицата.

Ако вие не бяхте от тези семейства то тогава споделяхте участта на Хари или Касиди. Живота им е тежък, но никой от двамата не знае, че утехата е на няколко метра разстояние.

Извън града Портланд имаше малко гробище, което онази вечер Касиди и баща й посетиха. На една бяла, мраморна плоча пишеше 'Обичана дъщеря, съпруга и майка'. Пред този гроб стояха двамата съсипани близки на тази жена. Дъщеря й - Касиди; облякла черна рокля, а в ръцете си държаща бяла роза. Кафявата й коса е вързана на плитка, защото майка й обичаше така. Кафявите й очи - зачервени от риданията. Кожата й - бледа, а ръцете - трепереци.

До нея стои изправен баща й - Грег. Мъж, на който Касиди подражава. Завършил висше образование; адвокат. Държи живота си здраво стъпил на земята. Грижи се за дъщеря си с любов и разбиране. Мъж, който ценеше и обичаше дъщеря си. Мъж, който искаше да направи жена си най-щастливата. Но това сега е само минало.

Семейство Самуел. Те бяха Семейство Самуел и ще продължат, въпреки загубата си. Така искаше Рейчъл и така ще иска от небето. Вече я няма, за да помогне на дъщеря си с домашното.

Вече я няма, за да избере вратовръзка на мъжа си. Вече я няма, за да крепи семейство Самуел...

Само на няколко фута разстояние, в същото гробище, зад едно дърво стои облегнат Хари. Къдриците му са разрошени, кожата - бледа, а очите зачервени от алкохола. На милиметри от него е полу изпразнената бутилка с евтин алкохол. В ръцете си държи снимка на любимата си. Той я къса и хвърля настрани, изпивайки на екс алкохола в бутилката. С грешното решение в ума му.

Само след няколко часа съкрушеното семейство не издържа повече. Грег излиза от гробището и се качва в непокътнатата си кола, в която той изпуска всички чувства, които не можеше пред дъщеря си. Всички чувства, които горяха от любов и замръзваха от самота.

Касиди се изправи от гроба, поставяйки цветето на надгробната плоча. Тя избърса сълзите си и тръгва към портите. Докато вървеше с ниско свалена глава, тя се блъсна в някой, който не я отрази. Момичето погледна към съкрушеното момче и му съчувства; ала не трябваше.

Касиди отвори вратата и спря, извъртайки глава към момчето, което седеше на мотора си и наблюдаваше крехкото момиче през страничното огледало. Той запали мотора си и потегли, а тя сваля поглед и седна до баща си, който разтри ръката й преди да запали.

Двамата оставиха миналото си в онова гробище, погребвайки сърцата си на три метра под пръста.

1: Little did he know…

Година и половина по-късно:

В един от богаташкия квартали на Портланд, съседите на семейство Самуел бяха възмутени, както винаги. Току-що събудилата се Касиди беше надула песента на любимата си рок група, която можеше да се чуе от километри.

Стаята й беше пълна кочина. Имаше различни дрехи по пода. Леглото й не беше оправяно от година и половина, и на рамката на леглото й висеше сутиен. На места имаше книги наредени като кули, а на повечето бяха просто хвърлени или забутани комикси. Завесите бяха дръпнати и от дълго време в стаята не влизаше светлина. Имаше останки от храна и счупени вещи. А всички рамки или спомени с майка й бяха захвърлени под леглото й.

Касиди навлече черната си тениска през главата, продължавайки да търка зъбите си с четката за зъби в устата й. Момичето се огледа наоколо и окото и затърси книгата, която щеше да вземе. Тя хвърли четката за зъби на леглото и с голямо нежелание грабна книгата, която по някакъв начин беше попаднала в празното кошче.

Момичето постави книгата под подмишницата си и дръпна черните тесни дънки нагоре, закопчавайки ги. Докато излизаше от стаята си, вече закъсняла за училище, грабна телефона и слушалките си и изпсува, когато пръстът й се удари в голямата тонколона на пода.

Тя изключи музиката и излезе от стаята си надолу по стълбите. Момичето влезе в кухнята с танцова стъпка и трябваше да запуши носа си, когато усети миризмата на мръсните чинии в мивката. Отвори празният хладилник и извади кутията с пица, в която имаше само едно парче. Постави пицата в устата си и се

прицели в мивката, но не уцели, и кутията падна в коша.

"Излизам!"извика момичето, докато обуваше ботите си.

Баща й мастурбираше в съседната стая, докато гледаше порно и не обърна голямо внимание на дъщеря си. Всъщност спря да й обръща внимание преди доста време. Сега беше безработен мъж, над средната възраст, който прекарваше дните си на дивана във всекидневната с бира, чорап и лубрикант.

Касиди тръшна вратата и няколко съседа й се разкрещяха през прозорците, на което тя отвърна със среден пръст. Момичето се плъзна по предния капак на колата на баща си и влезе вътре. Сега тази кола беше нейна, баща й не знаеше и нямаше как да разбере. Цвета й беше в жълто и имаше нарисувани графити, докато на фаровете бяха залепени гигантски, фалшиви мигли и между тях имаше фалшиви устни.

След петнадесет минути в шофиране, момичето паркира пред гимназията, в която беше последна година. Музиката звучеше в ушите й докато вървеше към предният вход.

"Хей, това не е ли Каси?" попита едно от трите момчета пред вратите.

Русокосият, който тъкмо довършваше цигарата си, проследи погледа на синеокия си приятел и погледна към момичето. В същият момент Касиди отвори очи и видя Найл или с други думи - бившото й гадже. Имат дълго минало, но ще ви обясня, докато Кас бяга от трите момчета.

Първият път, когато Найл й изневери, тя нарисува голям пенис на предният капак на ламборгинито му. Вторият път, когато той й изневери, ходи една седмица с избръснати вежди. Третият път, когато й изневери, от банковата му сметка бяха изтеглени тридесет хиляди долара. Онзи път, когато той я обиди, получи първия си татус с нейното лице на едната си буза на задника, докато беше в безсъзнание. Вторият път, когато той я обиди, тя реши, че ще е забавно да снима 'големият' му приятел и да сложи снимка във всяко едно шкафче.

Касиди скочи през прозореца на познатият хранителен магазин и се залепи за стената, докато дишаше тежко и се опитваше да асимилира какво се случва. Продавача или с други думи - Зейн, се обърна към нея с усмивка.

"Кучият му син те гони отново, нали?" попита Зейн, облягайки се на тезгяха. "Какво направи пак?" попита той, подавайки й бутилка с вода.

Касиди се изправи с усмивка и каза: "Както знаеш, Барби се боядисва от дълго време и аз реших да разнообрази малко. Сега косата му е розова." каза тя едвам, сдържайки смеха си.

Тя хвърли тридесет цента на Зейн преди да заобиколи тезгяха. "За цигарите.", които със сигурност не струваха тридесет цента, но тя имаше толкова.

"Кучка!" извика й, а тя му се засмя.

Докато Касиди излизаше през вратата се блъсна в някой, на който не обърна внимание и влезе обратно в колата си с мисълта, че училището й е достатъчно за днес.

Хари не обърна внимание на момичето и влезе вътре, тръгвайки към хладилниците отзад. Телефона му иззвъня, и когато той видя частният номер спря на място.

"Хари, нов купувач." каза твърд мъжки глас.

"За кога?" попита Хари, отваряйки един хладилник, от който взе бутилка бира.

Мъжът се прокашля и даде отговор: "Това не е от обикновените поръчки. Момчето иска специфично момиче." каза мъж от другата страна, отброявайки парите от последната продажба на Хари.

"Коя?" попита той, докато вървеше към касата.

"Седемнадесет годишната Касиди Самуел. Учи в забутаното училище в града и работи в един нощен бар. Трябва да я отвлечеш преди да навърши осемнадесет и момчето каза, че я

иска преди да е навършила осемнадесет. Ще ти пратя снимка." каза той преди да затвори.

Хари постави бирата на касата и Зейн маркира. "Само това?" попита той и телефона на Хари извибрира.

"И кутия цигари." той каза, отваряйки съобщенията. След като видя момичето си помисли, че ще са доста забавни месеци.

"Осем долара." Каза чернокосият, а Хари извади пари и ги остави. Плата на тениската се повдигна и Зейн разшири очи, когато видя пистолета.

"Приятен ден." каза Хари преди да напусне хранителният магазин и да се насочи към дома си, за да потърси информация за Касиди.

2: Money, Money, and Money.

Касиди:

Паркирах колата си пред нощният клуб, в който работя от почти три месеца. Това място си е чист бардак, но заради досието ми, никой не иска да ме приеме в по-обикновено място. Но пък добрата страна е, че има много стриптизьори и безплатен алкохол. А и ако имам късмет, почти всяка вечер има бой и е забавно да го гледам.

Влязох през задния вход на заведението, което е само за служители. Вече подушвах никотина и ликьора дори в коридора. Завих на дясно и влязох в стаята за почивки на персонала. Манди и Кейлъб ме поздравиха преди да излязат.

Бързо съблякох тениската си и отключих моето шкафче. Извадих коженото бюстие и късите черни скъсани панталонки, които са прекалено къси. Бързо ги облякох и събух ботите си, за да издърпам мрежестия скъсан чорапогащник надолу. Обух мръсните си боти и застанах пред огледалото, пускайки косата си и разрошвайки я леко.

Кейлъб нахлу вътре с поднос в ръка и изплашено изражения. Очевидно сгазих. "Шефа е бесен, че си закъсняла и ако не те види да работиш, ще те уволни."

"И кой друг идиот освен мен ще влезе на работа тук?" попитах, излизайки от стаята.

Беше вярно. Тоест никое момиче не би искало да работи тук. Буквално заплатата ти е бакшишите, които ти дадат скъперниците тук и постоянно те опипват. Ако имах слаба психика, до сега да съм напуснала. Но пък ми трябват пари.

Навлязох в обстановката, която съдържаше празни чаши, които

чакат да ги събера. Пияни малолетни или прекалено стари чичковци. Минах покрай няколко маси, насочвайки се към сцената, на която танцуваха стриптизьорки и някакви старчета им хвърляха пари. Усмихнах се мило и грабнах една шепа пари, които опитах да пъхна в джоба си, но Лекса ме спря.

"Пак ли ми крадеш от оборота?" попита чернокосата, като си взе обратно парите.

"Не пак, а отново." усмихнах й се миличко и се изнизах. Ако знаех, че е Лекса, нямаше да крада парите.

Спрях пред бара и погледнах умолително към Манди, а любимата ми русокоска в този клуб само въздъхна и заобиколи бара. Аз седнах върху плота и прехвърлих краката си, след което скочих зад бара.

"Мерси!" изкрещях й, а тя се засмя, почвайки да събира празните чаши на тинейджърите.

Често казано любимото ми нещо тук, беше да съм барманка. Първо, че получавах огромно сума бакшиши и второ, не трябваше да мърдам оттук. Но за жалост цялата седмица трябваше да съм сервитьорка, само ако имаше нещо, което да ме спаси от това. Съгласна съм на всичко.

Бях извадена от мислите си, когато на един стол седна мъж с някаква тинейджърка в скута си. "Уиски." чу се дрезгавият му, дълбок глас.

Кимнах и се обърнах на обратно, грабвайки бутилка и чаша. Докато приготвях алкохола имах времето да огледам мъжа. Имаше разрошена, леко къдрава кафява коса и леко набола брада. Мъжът носеше черна, разкопчана риза, която откриваше двете врабчета върху гърдите му.

"Уискито ви." казах и поставих чашата пред него.

Мъжа огледа уискито и сбръчка вежди. "Казах Блуди Мери." той извика заради музиката, а аз го погледнах объркано.

"Сигурен ли сте?" попитах, а той кимна.

Изпъшках и се обърнах на обратно, приготвяйки питието му. Докато носех алкохола на мъжа, го видях да гледа някаква снимка на телефона си, но това не ми привлече кой знае вниманието.

"Блуди Мери." казах и поставих питието пред него, а той отново сви вежди.

"Джин. Казах Джин." той извика, а аз се ядосах и взех чашите с уиски и Блуди мери и се върнах на плота зад мен.

Ето, заради такива богаташчета понякога мразя тази професия. Но ако ще ме кара да му приготвям различен алкохол, който дори няма да изпие, трябва да знае, че ще ми го изкарат през носа. Както шефа казва - това е само извинение, за да пиете от хубавия алкохол. И е прав.

Изпих уискито на екс, след което последва и Блуди Мерито. Грабнах чашата с джин и се запътих към мъжа, който беше разкарал тинейджърката.

"Както добре чух последният път, казахте джин. Ето." казах сопнато и поставих алкохола пред него. Той поклати глава и се засмя.

"Ще взема сода с лимон и джинджифил." мъжа каза, а аз се ядосах и изпих алкохола на екс преди да проговоря.

"Да не сте в местроационна пауза, че ми пиете подобни глупости." изкрещях му и се обърнах с гръб, тръгвайки към хладилника, когато усетих някой да ме държи за задния джоб на късите ми панталони, а след това ме преобърна.

"Какво?!" изкрещях му. Буквално беше от другата страна на бара, а ръцете му се разтягаха като на Веном.

"Една вечер с мен петдесет долара." каза той, а аз само му се засмях иронично.

"Евтините курви, там." казах и му посочих сцената, а той се засмя.

"Сто долара." той вдигна цената, а аз извъртях поглед, тръгвайки към хладилника, за да му донеса сода. "Триста и петдесет долара. Последна оферта." извика той след мен, а аз се обърнах към него' как щеше да ми предлага пари за секс?

"Какво те кара да си мислиш, че се нуждая от пари, дърт,гнусен, педофил такъв!" изкрещях, поставайки ръцете си на плота и се повдигнах, за да съм на еднаква височина с него.

"Първо: от късите ти панталонки виждам, че търсиш внимание. После виждам и малките ти гърди, които се опитваш да покажеш по-големи с това бюстие, за да съблазниш малолетните. Поведението ти показва, че си пораснала на улицата или в момента си на улицата, тоест се нуждаеш от пари. И последно виждам този празен буркан за бакшиши." той каза, повдигайки празният буркан между лицата ни.

Беше прав. Всичко, което каза беше вярно.

"Не правя свирки." казах бързо, грабнах парите и прескочих бара, и излязох от клуба. След секунда мъжа излезе след мен и уви ръката си около кръста ми.

"Плати ми за една вечер, не да ти се държа като личната проститутка." изсъсках и тръгнах пред него без да знам на къде.

Мъжът се засмя преди да каже: "Колата ми е в другата посока."

Затегнах челюст и се обърнах, тръгвайки в другата посока, а докато минавах покрай него изплюх: "Яко."

3: Love the pain.

Вече от няколко часа бях в колата на този непознат. Направих ли грешка, качвайки се в тази кола? Най-вероятно да. Още ли искам онези пари? Определено. Мисля ли, че ще ме убие без да ми даде парите? Да.

Спряхме на светофар, защото показваше червено, а на мен вече ми омръзна. Поставих ръката си от вътрешната страна на бедрото му и леко стиснах. Но за мое учудване - той изобщо не се възбуди.

"С курвенските номера другаде." той се подсмихна, не отделяйки погледа си от пътя.

"Тогава защо ме нае?" попитах, но после въздъхнах и се върнах на седалката си. "Къде изобщо живееш?" попитах, изключително уморена.

"Извън града." каза с каменно изражение.

"Защо?" попитах нов въпрос.

"Работа."

Поех си въздух и погледнах през прозореца "На колко си, изглеждаш стар? 30? 40? Не идват по-млади в клуба."

"26" отговори.

"Как се казваш?" попитах, поглеждайки към маникюра си.

"Хари Стайлс." отговори, а аз погледнах към другите коли, казвайки: "Яко име."

"Женен ли си?" попитах, извъртайки глава към него.

"Не." Каза, а аз стиснах с ръце седалката и се полюлях на нея.

"Девствен ли си?" казах с бебешки глас.

"Не."

"Ще ме убиеш ли?" попитах, обръщайки главата си към него.

"Ако продължиш с въпросите. Да." той каза сериозно, поглеждайки ме.

Засмях се истерически. "Не, няма да ме убиеш."

"Да ще те, ако не млъкнеш!" той каза през зъби.

Поклатих пръста си и се наклоних към прозореца. "Не, няма" засмях се.

Изведнъж усетих как нещо остро се заби във врата ми и скоро мускулите ми се отпуснаха и последното нещо, което чух и видях беше онзи мъж: "Казах ти да млъкнеш."

***

Бях толкова отпусната и схваната, но пък си спях дълбоко. Нямаше да намеря къде другаде да спя. Ако шефа разбере, че отново съм задрямала на бара ще ме убие.

И изведнъж студена вода се блъсна в лицето ми, събуждайки ме. Извиках силно и се върнах в реалността. Аз не бях на работа, а тръгнах с мъж, който ми предложи пари. Който заби нещо във врата ми и сега се събудих тук.

Отворих широко очи, опитвайки се да свикна със светлината и погледнах към мъжа, който стоеше пред мен. Хари. Хари Стайлс.

"Какво, по дяволите? Това някаква шега ли е?" казах и понечих да се изправя, но веригите отново ме върнаха на стола, срязвайки кожата ми.

"Какво правя тук, урод?!" изкрещях, опитвайки се да го ритна, но той беше прекалено надалеч.

"Ти шибан, шибан педофил!" изкрещях, а мазната усмивка на лицето му се замени с яростно изражение.

Той се приближи към мен и леко се наведе, хващайки челюстта ми с ръката си. Той вдигна главата ми и го погледнах право в потъмнелите очи. "Как ме нарече, малка кучка текава?" той попита през зъби.

Подсмихнах му се и прокарах езика си пред зъбите ми, преди да кажа: "Урод или шибан педофил?" попитах с насмешка и с завършването на изречението ми той ми заби шамар и стола падна назад заедно с мен.

Гърба ме заболя ужасно и леко изскимтях, но в момента бузата ми гореше и едвам сдържах сълзите си. Той изправи стола и клекна пред мен. Погледнах надолу към лицето му, а той хвана челюстта ми отново. Опитах се да махна ръката му от мен, но не стана. Той извъртя главата ми и погледна червената ми буза.

"Този цвят ти отива." той се подсмихна и ме обърна лице в лице с него.

Засилих се и успях да го ритна между краката, а после се подсмихнах: " а на теб този." - казах, гледайки към почервеняващото му лице.

След няколко секунди той ме удари с юмрук в стомаха и за пореден път се озовах на земята по гръб заедно със стола. Корема ми ме болеше отново и бях на път да се задавя. Извърнах глава и изплюх кръвта в устата си до мен. Господи, как боли това.

"Ти да не си мазохист! Буквално ти харесва болката." той каза раздразнено, заобикаляйки и клекна близо до лицето ми.

"Ако кажа 'да', ще спреш ли?" попитах, а той поклати глава. "Кога ще ме освободиш?" попитах, а той погледна към часовника, който нямаше.

"Имаме точно четири месеца заедно." той каза с похотлива усмивка.

Замислих се и след секунда проговорих "Това означава ли, че ще замениш баща ми и заради възрастта ти ще трябва да те наричам 'татенце'?" попитах с усмивка като бях сигурна, че имам кръв по зъбите.

"Само в леглото." прошепна той преди да се изправи. След няколко минути чух, че отваря и затваря вратата и въздъхнах.

"Поне да ме беше развързал, негодник!" изкрещях след него.

Огледах се наоколо и осъзнах, че съм в нещо като мазе. Имаше мухъл в различни цветове по стените и единствената светлина беше от крушката, която изглеждаше тала сякаш всеки момент ще падне. Имаше рафтове пълни с кашони, а на земята имаше малка жълта локва. Само се надявах това да не е пикня.

4: Girl, where are you?

Не знам от колко време стоях в това положение, но мисля, че намерих удобната точка. Не знам как трябваше да стане това, защото бях завързана за стола и не бях помръднала дори с милиметър. По някакъв начин вече не ми пукаше и успях да подремна за малко. И разбира се както всичко има край, моя край дойде с тръшкането на вратата.

"Ставай, красавицее!" той изкрещя, а аз ядосано отворих очите си.

"Кажи любов." казах злобно, докато той отново вдигаше стола. Погледнах към таблата в ръката му, имаше някаква супа и чаша вода. "Колко романтично, направил си ми храна. А сега ме отвържи, за да пробвам." усмихнах се сладичко, а той се подсмихна.

"Добър опит, аз ще те нахраня." той каза и постави таблата в скута ми, а после отиде някъде зад мен. И тъй като очевидно бях завързана нямаше как да се обърна към него.

"Сериозно ли? До преди няколко часа ме биеше, а сега ще ме храниш?!" изкрещях, а той постави един стол пред мен и седна на него.

"Ако трябва да сме точни минаха седемнадесет часа. Ти сама си просеше боя и да, аз ще те храня." той каза и взе една лъжица супа и я насочи към устата ми, но аз извъртях глава и лъжицата се удари в бузата ми.

"Какво търся тук?" попитах, а Хари ме хвана за главата и отново ме обърна лице в лице с него.

"Мислех, че ще попиташ защо съм те оставил седемнадесет часа тук, но очевидно си ги проспала." той каза с усмивка, насочвайки

лъжицата към устните ми, но аз не отворих уста, а само повдигнах вежди, докато го чаках да ми отговори.

"Добре, аз съм трафикант на момичета. Отвличам и ви продавам. Това отговаря ли на въпроса ти?" попита той, а аз отворих уста и той пъхна лъжицата в устата ми с усмивка, след което я извади. Извърнах глава назад и изплюх супата, при което той изсумтя.

"Добре, но какво *аз* търся в ситуацията?" попитах, а той насочи нова лъжица със супа към устата ми.

Той облиза устни и проговори: "Четири месеца ще се забавлявам с теб, а после ще те продам на някакъв си Найл Хоран. Бил богаташче." той каза, а аз отворих уста в шок и той пъхна лъжицата в устата ми.

Изплюх супата върху него, докато все още бях в шок. "Найл Хоран? Кажи ми, че се шегуваш!" казах с невярваща физиономия.

Той бутна стола назад и се изправи: "Докато не оправиш поведението си няма да те изкарам горе при другите." промърмори Хари, взимайки таблата от скута ми и тръгна към вратата.

"Има и други?!" попитах, ококорвайки очи.

Той се обърна към мен след като отключи вратата. "Да. Това ти обяснявам." каза той и излезе от стаята.

Супер, отново съм сама. И гладна.

Зейн:

Заключих хранителният магазин и се качих на мотора си. Запалих двигателя и се запътих към улицата на Касиди. Вече от ден не беше минавала през магазина и това беше странно. Защото Касиди, която познавам би направила всичко, за да мине през проклетия магазин и да си поговори дори малко с мен. А сега я няма?

Веднъж беше дошла у нас и събуди половината народ само, за да отида с нея и да отворя магазини, да си говорим там с нея. А по-

странното е, че когато й напиша съобщението ми отговори без правописни, пунктуационни и какви ли не грешки. Сякаш за един ден се превърна в нов човек.

Паркирах пред дома й и махнах каската, хвърляйки я върху мотора. Извадих телефона си и й написах: *У вас съм.* Почуках на вратата и зачаках. След минута ми се отговори: *Добре, но аз съм у приятелка. Ще ти пиша утре. Целувки.*

Никой не ми отвори и затова заобиколих къщата им и влязох през прозореца, в кухнята. Той винаги е отворен. Защото умната Касиди веднъж реши да вдигне скандал на баща си пред мен и счупи телефона си в прозореца.

Излязох от кухнята и се запътих към всекидневната. С влизането си съжалих. С помощта на ръката си закрих господин Самуел, който чукаше някаква жена на дивана. Ще кажа на Кас да ми напомни да не сядам там.

"Знаете ли къде е Кас?" попитах, опитвайки се да не гледам, защото щях да повърна.

"Сигурно е в стаята си..." и жената не успя да завърши, защото бащата на Касиди се тласна в нея и тя изстена. Иъл.

Изкачих стълбите и се насочих към стаята й. По принцип трябваше да се чува силна рок музика, защото тя не обича да чува стоновете на баща си, но нямаше музика. Побутнах вратата, казвайки: "Касиди, добре ли си?"

Вратата се отвори широко и аз влязох вътре. Светнах лампата и видях, че стаята й е празна. Излязох и претърсих цялата къща. Да, тя понякога изчезваше, но винаги ми казва къде отива и всеки път наминава през магазина. Господи.

Слязох долу и с помощта на вратата покрих двамата чукащи се възрастни.

"Кас не е тук. Отивам в полицията." казах им, но не получих отговор и затова просто си тръгнах.

5: The important part: my orgasm not yours.

Касиди:

Не знам и аз как, но успях да стигна до един от шкафовете с кашони. Първоначално мислех да не го правя, но когато осъзнах, че онзи мъж ме отвлече и преби, разбрах, че няма какво да губя. Използвах главата си, защото единственото освободено нещо беше тя и бутнах няколко кашона, които паднаха на пода и съдържанието им се счупи.

Леко се усмихнах и с помощта на крака си успях да бутна и кашоните, които бяха на първия рафт. Сега оставаше да се върна на мястото си, но да дойда беше ужасно мъчение, а сега да се върна? Не мисля.

"Какъв е този шум, по дяволите?!" чуха се викове и стъпки, които приближават. Явно успях да привлека вниманието на големия, лош вълк.

"Тук съм!" изкрещях му обратно, не знам защо, но нещо в него ме привличаше. Или просто обичта ми в дразненето на хора беше по-голяма върху него.

Хари влезе бесен в мазето и се огледа наоколо. "Поне забавлява ли се?" попита и си помислих, че ще ме удари, но той ме премина и отиде до кашоните

"Тук е скучно. Какво очакваше да правя?" попитах го, накланяйки главата си към него. Той беше върнал единият кашон на мястото му и в ръката му имаше снимка.

"Не знам. МОЖЕ БИ да си седиш на проклетия задник!" изкрещя, обръщайки се към мен и не успя да остави снимката в кашона, а

тя падна на пода.

Усмихнах му се, докато го гледах как ме приближава. "Ще ме освободиш ли?" попитах го с усмивка, а той кимна и зловеща усмивка се настани на лицето му.

Той извади ключа и го хвърли в единия ъгъл на стаята. "Давай." той се подсмихна и изчезна.

Хари:

Това момиче наистина е болно. Не разбирам защо купувача иска някаква маниачка като нея. Първо момичето се съгласи на секс с непознат за пари. После се оказа мазохистка. И ако не си оправи поведението, вероятно цялата маза ще бъде на пух и прах и ще трябва да в извадя оттам само, за да разроши и останалата част от къщата.

Вратите на асансьора се отвориха и аз слязох на втория етаж на вилата. Поздравих мъжете, които се разхождаха и пазеха момичетата в безопасност. Отворих последната врата в коридора, спалнята на момичетата - харем, с други думи.

Всички все още спяха и беше нормално. Все още е четири сутринта и аз трябваше да спя, но какво стана и това чудовище долу ме събуди. Да можех да изпратя някой от прислугата, но не го направих...

"Жаклин." извиках и момичето леко подскочи, преди да се изправи. Кафявата и къдрава коса се спускаше по гърба й, докато сините й очи блестяха ярко. Тя се изправи, показвайки дължината на късата си дантелена рокля и дългите й бели крака. Жалко, че трябва да се отърва от нея.

"Да, сър?" попита тя с онзи неин хищнически поглед.

С жест й показах да ме последва и тя като добро момиченце го направи до спалнята ми. Със заключването на вратата я целунах жадно преди да я хвърля на леглото. Съблякох тениската и панталоните си и се настаних над нея. Засмуках кожата на врата й и тя изскимтя. С едно движение скъсах нощницата й и за моя

радост отдолу нямаше бельо.

Свалих боксерките си и извадих члена си навън. Устните на Жаклин се увиха около него заедно с ръката й. Докато езика й ближеше главичката дланта й се търкаше по дължината надолу. "Целия!" изкрещях й преди да й го навра до гърлото. Тя леко се задави, но продължи да смуче.

Обърнах я на четири крака и ударих задника й, при което тя изписка. Ударих и другата й буза преди да застана на задния й вход. Влязох рязко и тя изкрещя. Това беше първия път, в който я изпробвах, защото я бях отвлякъл вчера, а поръчката е за днес на обед.

Задвижих се бързо като всеки път достигах до края й. "Хари, по-бавно, м-моля те!" тя изкрещя, а аз забързах темпото, дърпайки косата й назад.

В секса най-важното беше аз да съм задоволеният, а курвата да ме задоволи. Продължих да забързвам темпото, докато свободната ми ръка грубо разтъркваше клитора й. Вкарах юмрука си във вагината й и тя извика: "М-моля те, н-недей!". Не се спрях и разтворих ръката си преди да я изкарам. Усещах, че съм близо и направих последните дълбоки и груби тласъци преди да се изхвърля в нея.

Без да изчакам излязох от нея. Защото честно казано не ми пукаше дали е добре или не. Вече не е моя грижа. Изправих се от леглото и тръгнах към банята в стаята си. "Като изляза да си се разкарала." казах й с усмивка преди да вляза в банята и да затворя вратата след себе си.

Пуснах водата и влязох под душа. Затворих очи, докато топлата вода се удряше по гърдите ми и в ума ми се появи голото тяло на Касиди. Никога не я бях виждал гола, но пък беше и странно да си я представям гола. Нямах търпение да я превърна, както каза тя - в моята лична проститутка.

6: Harry Styles.

Касиди:

След дългите ми опити да достигна до ключа не се получи, а и как очаквах да стане? Но разбира се големият ми късмет се обади и докато се опитвах да се върна на мястото си стола започна да се чупи. А когато се счупи оковите паднаха и аз просто излязох от тях.

А сега не знам от колко часа съм тук, но се разхождам и разглеждам. Изведнъж попаднах на снимката, която Хари не успя да прибере. Вдигнах я. На снимката бяха Хари и някакво русокосо момиче. Изглеждаха щастливи. Обърнах снимката и отзад пишеше нещо на друг език, може би френски, а най-отдолу пишеше: *-Camille.*

Чух отключването на вратата и побързах да прибера снимката в джоба си. Хари отвори широко вратата, след което се шашна, че съм успяла да се отърва от оковите, но не каза нищо, а леко се подсмихна и ме хвана за лакътя.

"Ще ме пуснеш ли?" попитах, докато вървяхме към някакъв асансьор, до който имаше стълбище.

Той се засмя и натисна бутона за втория етаж, а ние бяхме в подземния или с други думи -1. "Добър опит. Ще те запозная с останалите." каза, а аз преглътнах тежко.

Вратите се отвориха и премигнах за да свикна с единствената слънчева светлина, но веднъж направих ли го разгледах и наоколо. До асансьора имаше стълбище, което продължаваше нагоре и се връщаше надолу. Коридора беше доста широк и по стените имаше сложени различни картини. От всяка страна имаше по доста врати, а в края имаше една изолирана.

"Маргарет!" извика Хари и след няколко секунди пред нас застана доста ниска жена с черна коса вързана на кокче и престилка. "Приготви ваната за новото ни допълнение и й намери подходящи дрехи." каза той, а жената кимна преди да изчезне някъде.

Приближихме се до изолираната стая и Хари спря. "Първата стая е моята, по никакъв начин не влизай там. И за сега не може да използваш останалите стаи, освен тази и общата ви баня." каза строго и тръгна да отваря вратата, когато спря и се обърна с усмивка към мен. Той се наклони до ухото ми и пусна горещия си дъх: "Единственото правило тук е да си моята лична проститутка." каза той и се отдръпна. Сега беше мой ред.

Надигнах се на пръсти и се хванах за раменете му, прошепвайки в ухото му: "Никога." след това леко се преместих по надолу и целунах бузата му, казвайки: "татенце."

Отдръпнах се от него и го наблюдавах как влиза в някаква стая с усмивка. Отворих вратата и си поех дълбоко въздух. За моя радост имаше само едно момиче вътре. Затворих вратата след себе си, но тя не ме чу.

Стаята не беше голяма. Имаше поставени легла от двете страни с прозорче върху всяко, а срещу вратата имаше гардероб и тоалетка. Върху всяко легло имаше копринени завивки освен върху едно. Приближих се до леглото само с чаршаф и възглавница, което беше до леглото на това момиченце.

Тя имаше къса коса вързана на плитка, много сладки лунички, кафяви очи, които четяха нещо в книжката и розови устни. Изглеждаше млада. Седнах на нейното легло и взех едната й слушалка, слагайки я в моето ухо, при което тя видя, че съм до нея и се стресна.

"Не ме бий, моля те." каза тя и когато се премести успях да видя раните по ръцете й.

Господи. "Няма, спокойно." казах й и подадох слушалката, но тя не я взе, затова я оставих на леглото. "Аз съм нова и се казвам Касиди. На седемнадесет и половина съм. Половинката е много

важна." казах й с усмивка, подавайки й ръката си.

Момичето очевидно обмисляше нещо, но скоро тя хвана ръката ми. "Дейзи, на дванайсе съм." усмихна се момиченцето.

"Добре, Дейзи на дванайсе." казах, кикотейки се и момиченцето се засмя. "Как стигна тук?" попитах я, а тя леко се натъжи.

"Аз дойдох по лично желание." малко послъгах само, за да ми се довери. "Влязох в Триваго и въведох най-добрия хотел за малка сума пари и това ме доведе тук." казах й шеговито, а тя се засмя.

"Не лъжи, никой не идва тук по собствено желание." тя каза и преглътна тежко. "Господин Стайлс ме отвлече от училище и вече от една година съм тук, а най-лошото е че той ми каза как родителите ми не са ме търсели." тя каза и в очите й се образуваха сълзи.

Не се сдържех и я прегърнах. Не винаги съм толкова мила, но когато виждам, че има смисъл, съм. "Сигурна съм, че са те потърсили. Просто онзи..." не знаех дали мога да обиждам пред нея.

"Задник, педерас, глупак, нимфоман, педофил..." тя започна, а аз покрих устата й с ръката си и двете се засмяхме.

"Ако те чуе да казваш тези неща ще те нарани, знам от личен опит." прошепнах й и махнах ръката си.

"Знам." тя каза. Нещо в това момиче ме караше да я защитавам. Беше толкова малка, а се държеше като голям човек. Вратата се отвори и жената от преди малко, ме извика.

Приближих се към Дейзи и я прегърнах, докато гледах към Маргарет й прошепнах: "Ще се измъкнем оттук, обещавам."

Изправих се, а тя ми даде пет. Излязох през вратата и тръгнах към банята, която ми показа Маргарет преди малко. "Всички тук ли ги отвличат и продават?" попитах я, докато все още вървях към банята.

"Има и такива, които идват по свое желание." тя каза, а аз се

засмях иронично.

"Кой глупак би дошъл тук по свое желание?" попитах, докато отварях вратата.

"Хари Стайлс." след като чух онзи дрезгав и дълбок глас спрях на място и си поех дълбоко въздух.

7: Bad start of the day.

Можех да усетя напрежението, както усещах и че Маргарет се напряга. Може би трябваше да му се обясня или да отрека всичко, което каже, но точно в момента бях на път да припадна тук. Бях изморена, гладна и със сигурност не можех да търпя тлъстия задник на Хари в момента. Всъщност не можех да го тъпя по всяко време.

"Знаеш ли какво, шафрантио, искам точно час само за мен, затова моля те иди да дразниш някой друг." казах с въздишка, отворих вратата зад мен и пристъпих назад.

Изражението му веднага се промени и честно казано това му ходи, но очевидно Маргарет не е на същото мнение. "Извинете ме господин Стайлс, отивам да приготвя обяда." каза Маргарет с треперещ глас преди да се изниже.

"Мислиш си, че можеш да използваш красивата си уста за толкова неприлични думи?" той попита, свивайки вежди. Добре, не получих ефекта, който исках. Трябваше да ми вика, да крещи, да е ядосан, а той се подсмихваше. Подсмихваше?! Да не би вече да не бях толкова дразнеща.

Просто му се усмихнах фалшиво и треснах вратата пред лицето му, след което веднага я заключих. Успях да чуя как той удари по вратата от другата страна, което ме накара да се усмихна. Явно все пак не бях изгубила уменията си.

Обърнах се на петите си и почти не изпуснах челюстта си на пода. Това място е огромно! От дясната ми страна бе запълнено с душ кабинки, а лявата - с много тоалетки. А най-хубавата част стоеше пред мен - голяма мраморна вана, пълна с балончета и голям прозорец, който позволява на светлината да се удря право

в мраморните плочки.

Може би се ентусиазирах прекалено бързи и момента, в който се отървах от дрехите, се топнах в топлата вода. Не успях да се сдържа и лек стон се отдели от устните ми, когато се отпуснах. Дълго време просто стоях във водата, докато не реших да изчистя мръсотията по себе си, все пак известно време стоях в онази маза. Взех шампоана и преди да намажа косата си с него, го помирисах, миришеше на ванилия и това накара корема ми да изкъркори.

Извърнах главата си към малката табла приготвена за мен с различни продукти, взех розовата луфа заедно със сапуна и го разтрих в нея. Изчистих кожата си и сега беше време да разкарам мъртвата кожа, затова взех пемзата, разтривайки я в кожата си. Честно казано ми липсваше да се глезя по този начин. Всъщност след като мама си отиде спрях напълно, защото всичко това ми напомняше как ходехме на спа заедно. Леко се намусих, когато се сетих за мама, но бързо повдигнах настроението си с бонбоните в малката купичка, която чак сега забелязах. След като избръснах излишните косми, се изплакнах и увих хавлии около косата и тялото си.

Застанах пред една от многобройните тоалетки и нямаше начин да не забележа гримовете, кремовете и различните продукти за лице, както и няколко парфюма. Очевидно тази беше за мен. Трябваше да си призная - Хари знаеше как да глези момичетата тук. Може би изглеждах като момиче, което не го е грижа за външния вид и като цяло всичко това фръцкане, но не е така, обичам да си нагаждам, така ми се повдига самочувствието - да знаеш, че изглеждаш добре, е хубаво.

Изсуших косата си и използвах две от всичките маски, получавайки желания ефект след тях. Погледнах към гримовете и все пак реших да нанеса спирала и да оправя малко веждите си - това не ме прави кифла, предполагам. Точно когато си мислех вече да се преобличам видях кремовете за тяло и не се сдържах. Вече уверена, че кожата ми е мека погледнах към дрехите, които Маргарет бе приготвила за мен.

Къси панталонки и блуза. Изглежда напълно обикновено.

Побързах да ги облека и когато се погледнах в огледалото осъзнах, че дори не мога да го нарека блуза, защото буквално свършваше под гърдите ми, а късите панталонки бяха прекалено къси - ако това има някаква логика. Дрехите ми бяха мръсни и единственото чисто тук бяха халатите, затова облякох един набързо.

Ако си мислеше, че ще се обличам по този начин, грешеше. Почти не изпищях, когато видя Маргарет да стои пред вратата и да чака.

"Какво, по дяволите?" попитах, прокарвайки ръка през косата си, докато се опитвах да успокоя сърцебиенето си.

Маргарет се усмихна и се отдръпна от пътя ми, казвайки: "Всички ви чакат в кухнята. Долния етаж втората врата в ляво."

"Страхотно, мислех че никога няма да се отвори тема за храна. Умирам от глад." казах ентусиазирано, тръгвайки напред, а тя рязко тръпна халата от тялото ми. Обърнах се към нея, а тя просто ме погледна с усмивка. Приготвих се да й кажа две думи, но корема ми изкъркори, напомняйки ми че съм гладна.

Дори онази прекрасна вана не беше смалила глада ми. Слязох по стълбите и точно, когато щях да завия на ляво, видях вратата пред която няма никой, който да пази. Това ми даде идеята, че може би ще успея да измъкна и себе си и Дейзи. Нямаше как да закрия усмивката си, докато вървях към кухнята, затова просто я оставих.

Влязох в стаята и видях огромната маса в края, където бяха насядали всички освен персонала. Извъртях очи, докато гледах към мъжете в черни костюми, стоящи до стените. Очевидно малките принцески си имаха и бодигардове, колко сладко! Насочих се към кухнята и разгледах наоколо. Със сигурност виждах, че онези момичета ядяха салати, а това нямаше да насити глада ми. Но си личеше, че това поддържа формата им. Дори седнали виждах, че корема им е плосък, а аз ако седнех щях да имам две сланинки.

Извъртях очи, опитвайки да не се комплексирам от това колко

красиви бяха всички. Извадих тиган и смес за палачинки. Трябва да си призная, че наблюдавах повече мацките от колкото палачинката в тигана си. Дали изобщо знаеха, че ще бъдат продадени? Или тези порцеланови кукли харесваха това място, по-точно Хари? Буквално можех да забележа онази русокоската да се смее фалшиво на нещо, клоун.

"Какво правиш?" след като чух звънливият глас отделих погледа си от момичето, погледнах към Дейзи и после към тигана си.

"О, мамка му." прошепнах, докато обръщах изгорялата палачинка. "Опитвах да си направя палачинки, но..." показах й творението си и тя се изкиска.

Наистина почвах да се чудя как Хари е решил да отвлече толкова сладко момиче като Дейзи. Тя е толкова малка и невинна за тази атмосфера. Има толкова много живот и щастие в себе си сравнение с хората насядали на масата. Сравнение с Хари.

"Хари беше поискал гофрети. Просто ще помолим Маргарет да ти сервира от неговите." тя каза, взимайки тигана от ръцете ми преди да го хвърли в коша. Сигурна съм, че това беше скъпо, е преди да изгори.

"Може би гофретите няма да ти харесат колкото палачинките." тя каза леко тъжно, хващайки ръката ми

Засмях се на думите й. "Гофретите са палачинки с плочки." коментирах, а тя повдигна рамене. "Не си ли опитвала?" попитах я, когато забелязах странното й държание.

"Всички сме длъжни да ядем салати или диетична храна. Тоест - не." тя каза, свеждайки поглед преди да се усмихне отново.

Сериозно ли това е истина? Та тя е на дванадесет, а не е опитвала палачинки? Хранят дванадесет годишно с храна за крави? Ама те сериозно ли? Не, трябва да се шегуват.

Докато Дейзи ме водеше към масата рязко я извадих от стаята, тръгвайки към голямата врата, която ще ни изкара оттук. Може би трябваше да й го кажа, за да си вземе вещите, но вече почвам

да си мисля, че той не им позволява да имат лични вещи.

"Къде отиваме?" попита тя, гледайки ме уплашено.

Задъхана продължих да вървя, а тя дотичваше след мен. "Махаме се оттук!"- казах решена и тръгнах да дърпам дръжката на вратата, а Дейзи се опита да ме спре и в крайна сметка вратата не се отвори и някакъв ужасно дразнещ звук издрънча.

"Проклятие, загазихме нали?" попитах я, преглъщайки тежко, а тя ми кимна.

Бързо й казах да изкачи стълбите оттук, не можех да позволя да й се случи нещо. За щастие тя успя да изкачи стълбите преди два бодигарда да дойдат и да ме хванат грубо за ръцете. За жалост Хари дойде след тях.

"Мислеше, че ще успееш да ми избягаш?" попита той, усмихвайки се доволно.

Със сигурност загазих!

8: He caught her. Again.

Трябваше да измисля нещо бързо. Някаква лъжа, която да спаси задника ми. Но ако той не ми повярва това означава, че ще ми се случи нещо много лошо и никога няма да успея да ни спася с Дейзи от тук.

"Отивам в дома си, за да се приготвя за училище, а после да отида на работа!" казах почти толкова сигурна, колкото близо бях да избягам.

Хари се замисли, явно глътна въдицата. "Аз се грижа за теб, не е нужно да работиш." той каза, повдигайки вежди сигурно.

"Ами училището?" попитах преди да направя тъжна физиономийка и да снижа гласа си: "Ами баща ми?" След това преструване съм сигурна, че надминах и Леонардо Дикаприо.

"Ако толкова ти се учи ще ти наема части учители, а доколкото до баща ти..." той се замисли преди да продължи "не ти е позволено да го виждаш повече!" изцеди твърдо, поставяйки точка на този спор.

Но аз се ядосах. Да, ядосах се, въпреки че не умирах от желание на видя баща си. Той нямаше право да ми забранява да виждам човека, който ме е създал. "Какво? Ти нямаш това право!"изкрещях, изпускайки нервите си.

Той стисна челюст, поглеждайки ме ядосано, но аз не бях свършила. "Кой си ти, по дяволите? Мислиш си, че той няма да ме потърси ли, шибаняко? Защото ще го направи! И когато полицията ме намери ти ще си зад решетките! Затова по-добре ме остави сега преди да си навлечеш по-големи проблеми от разбера на пениса ти, ясно?!" извиках задъхана и се огледах около нас. Всички ни бяха заобиколи и момичетата ме гледаха шокирано, закривайки устните си. Май този път прекалих.

"Викни ми още един път и ще ти дам истинска причина да крещиш!" той каза ядосано, карайки вената на врата му да изскочи.

Облизах устни, приближавайки се прекалено близо до него, чувах как всички си шепнеха неща за мен. Но аз не бях като тях. Не дойдох тук, за да стоя дълго. Не намерих живота си на улицата, за да го продам на Стайлс. "Накарай ме." прошепнах, поглеждайки в очите му, които бяха плашещо потъмнели.

Той стисна челюстта си, сви вежди и се взря в очите ми. Побиха ме тръпки. "Качи се горе. Веднага!" той изсъска през зъби, а аз просто се усмихнах гневно преди да извъртя очи и да го подмина, удряйки рамото си в неговото.

"Ако някой само посмее да я извади от там, да я нахрани или да й помогне с каквото и да е - ще има последствия, които няма да ви харесат, може да сте сигурни!" каза заплашително преди да се обърне към мен и да каже: "Заключвам те в стаята, докато не се научиш как да се държиш!", да ме погледне, а после да излезе извън къщата, пишейки някаква парола върху металната клавиатура до вратата.

Значи така мога да се измъкна без никой да ме чуе. Завъртях се, продължавайки да изкачвам стълбите, можех да се досетя, че някой ме следва. Не можех да разбера как съм му ядосан и как ме е страх от него. Вече не съм сигурна, че ще избягам лесно оттук.

"Не в тази стая, госпожице." глас ме спря от отварянето на вратата към спалното помещение. "Моля, последвайте ме." тя каза с мил глас преди да тръгне на някъде.

Не ми пукаше много, затова просто я последвах, без да казвам нищо. Вървяхме известно време преди да спрем пред метална врата. Погледнах объркано жената, а тя само ми се усмихна съжалително. Тя отключи вратата и ме подкани да вляза вътре.

"Колко ще стоя тук?" попитах я, а тя се усмихна мили, показвайки ми да вляза вътре. Все пак я послушах и влязох, обръщайки се към нея.

"Двадесет и четири часа, за щастие не бяхте проявили голямо неуважение към него, за по-сурово наказание." тя каза, а сякаш нещо ми приседна.

"Като например?" попитах, изпробвайки късмета си до краищата. Тя просо сведе глава, явно нямаше правото да ми каже. Просто й кимнах и се обърнах с гръб към нея.

Погледа ми зашари по стаята. Всъщност не изглеждаше като голямо мъчение. Стените на стаята бяха боядисани със светъл нюанс на синьото, а пода бе ламиниран. Имаше легло в единия ъгъл, което изглеждаше доста удобно с красивата завивка и множеството възглавнички, а в другия имаше масичка и стол.

Звукът от заключването на стаята ме изкара от мислите ми и аз се обърнах на обратно към вратата. Въпреки че бях сигурна, че е заключена, пробвах да я отворя и разбира се не стана. Въздъхнах, сядайки на леглото. Може би изглеждаше като хубава стая, но със сигурност човек можеше да полудее от скука тук. Излегнах се на удобния матрак, гледайки към тавана. Двадесет и четири часа тук.

Спах доста дълго време или поне така предполагам. Сигурна съм, че щях да продължа със спането, ако не ми беше станало студено. Внимателно повдигнах тялото си, изкарвайки завивката над него. След като се завих осъзнах, че е прекалено тънко, но поне се надявах да не се превърна в шушулка. Завъртях се на другата страна, затваряйки очи.

Определено време се въртях в леглото, опитвайки да намеря място където да ми е по-топло, но в крайна сметка се намирах завита и гледаща към тавана с тракаща челюст. Не знам от къде ми изплуваха спомени, които насълзиха очите ми, но определено от безцелност човек си спомняше неща от преди прекалено дълго. Мислех за живота ми преди да загубя майка си. Имах приятели, с Найл се обичахме, имах високи оценки, имах обичта на баща си, а след като тя си замина всички се изплъзна от ръцете ми. А нейното място така и не се запълни. Несъзнателно бях почнала да плача, завряла глава в едната възглавница.

Не знам колко дълго прекарах така, защото ми се струваше само

като няколко минути, но бях сигурна, че е било много повече. Излегнах се по гръб и осъзнах, че се е стъмнило, а после видях, че в стаята няма лампа. Изсумтях, лягайки по стомах преди за пореден път да опитам да заспя.

Отворих очи, ставайки от леглото. Това не беше добра идея, защото цялата настръхнах от студа. Беше ме страх, бях самотна и ми беше студено. Започнах да крача наоколо, разтривайки ръцете си, за да се стопля, но просто ми ставаше по-студено. Въпреки че бях прекалено разсеяна в това да цивря за неща, които вече са се случили и няма връщане назад; осъзнах и колкото късно е станало, а стаята все още беше достатъчно светла, за да се разхождам. Рязко вдигнах погледа си и забелязах прозореца високо на стената, почти докосващ тавана. Лека усмивка се настани на устните ми. Избърсах сълзите си и се огледах за нещо, на което да се покатеря. Издърпах стола и се качих върху него, но не успях да стигна прозореца, затова се повдигнах на пръсти, опитвайки се да го отворя.

Дръжката на прозореца се размести и аз изгубих равновесие, падайки на земята. Изсумтях тихо, разтривайки крака си, но не се ядосах, защото бях успяла да го отворя. Изведнъж се чу чукане по вратата и аз рязко станах от пода, сядайки върху леглото. Сякаш до преди малко не бях намерила изход от тази стая.

"Касиди, добре ли сте, госпожице?" попита познат, женски глас.

"Да." казах, прозявайки се накрая, за да я заблудя, че ме е събудила.

"Причух шум, сигурна ли сте?" попита тя.

Извъртях очи. "Да, няма къде да избягам, заключена съм тук, забравихте ли?" попитах и успях да чуя въздишката ѝ.

"Извинете, че ви събудих." тя каза, а аз се усмихнах. Да, по дяволите, да! Да ми провърви в нещо днес.

Изправих се от леглото, приближавайки се до вратата. Подслушах, опитвайки се да чуя стъпки, но нямаше, очевидно тя си беше тръгнала. Заподскачах от радост преди да осъзная колко

сериозна е ситуацията и колко голям късмет съм изкарала. Огледах се в стаята, спирайки погледа се на масата. Бързо я издърпах под прозореца, а после сложих стола върху нея. Покатерих се върху стола и поставих ръцете си на прозореца. Надигнах се на пръсти, повдигайки се с помощта на ръцете си. Седнах на парапета около прозореца и се огледах.

Беше тъмно и доколкото виждах бяхме на далече от града, защото бяхме оградени от гори. От тук виждах главния път, но за да стигна до него незабелязана, трябваше да се промъкна през дърветата. От тук също виждах, че има охрана пред портите, които бяха осветени от лампи. Трябваше да ги прескоча някак си. Огледах се по-внимателно и забелязах, че в задният двор няма никой, а зад големия басейн има храсти, които могат да ми помогнат да прескоча оградата. Когато се измъкна оттук ще трябва да спра кола или да намеря бензиностанция. От където ще се свържа с полицията и ще им разкажа за това място. Така ще спася освен Дейзи и всички онези момичета!

Мисля, че се ентусиазирах прекалено и в последствие изгубих равновесие и паднах на покрива, от където се претърколих, но не успях да се спра и от тук виждах, че съм почти до края. В момента, в който си помислих, че ще падна успях да се захвана за ъгъла на покрива и да се задържа. Но това не потрая дълго, защото ръцете ми се изпотиха и аз се изплъзнах, затворих очите си готова да се разбия на парчета. Но нищо от това не се случи, защото бях паднала по стомах на терасата, която не бях забелязала от горе, покрива я закриваше.

Отдъхнах си, отпускайки се на плочките. Все още имаше надежда да се спася оттук. И точно тогава чух отварянето на стъклената врата и осъзнах, че някой ме е хванал. Вдигнах главата си и разширих очите си, когато забелязах Хари да стои пред мен само по боксерки и ядосано изражение. Сгазих.

АБ// Здравейте, направо влизам в темата без да увъртам - исках само да кажа, че всяка седмица ще има нова глава. Просто не искам да се натоварвам, стигат ми тоновете домашните от ел. обучение. Споделете ми какво мислите за историята и какво очаквате да стане в следващата глава - интересно ми е, хихи. Мислите ли, че ще има боц-боц?

That's it, gn

9: We wouldn't want her to cry again.

"Трябва да призная, че си впечатляваща. До сега никоя не беше успяла да се измъкне оттам. Дори не съм сигурен дали се опитаха." той каза преди да се подхили.

Изсумтях, изправяйки се и когато го погледнах отново нямаше следа от усмивката му, изглеждаше бесен. Еха, не съм виждала чак такава биполярност в мъж преди. Понечих да го заобиколя, но той ме спря, притискайки ме в рамката на вратата. Изсумтях тихо, когато главата ми се удари в дървесината зад мен.

"Къде си мислиш, че отиваш?" той попита прекалено близо до лицето ми. "Мислеше ли, че няма да си наказана за това провидение ?" той се наведе до ухото ми и горещият му дъх се удари във врата ми. Изсумтях, когато усетих устните му да засмукват кожата там.

Докато устните му засмукваха кожата на врата ми едната му ръка се изкатери нагоре по стомаха ми, хващайки се за яката на теniската ми. Изсумтях, когато устните му намериха сладкото ми място и го захапа, но заедно с това движение той бе разкъсал блузата ми на две. Ръцете му се спуснаха от двете страни на бедрата ми, стискайки задната им част. Стон се откъсна от устните ми, заради грубите му движение, който го накара да се подсмихне преди да оближе местата, които до преди малко смучеше и хапеше. Той заби пръстите си в бедрата ми, което ме накара да подскоча и той използва момента да ме закове на рамката. Увих краката си около кръста му, докато той ме поддържаше за дупето.

Устните му нито веднъж не докоснаха моите, което ме мъчеше. Въпреки че не исках да имам нищо общо с него в момента си

мечтаех устните му дори за малко да докоснат моите. Не издържах на неговия допир и реших да поема контрола в свои ръце. Наведох се към него, целувайки врата му, захапвайки мястото под ухото му достатъчно, за да остане следа. Ръцете ми се подшушнаха под тениската му и усетих стегнатия му корем. Целунах всяка част, която видех около врата му, а той не пропускаше да ме стимулира със стонове. Ръцете ми хванаха краищата на тениската и я съблякох от него, затаявайки дъх на изваяните му мускули, украсени с мастило.

Той ме поведе навътре и преди да имах възможността да докосна устните му, бях повалена на леглото. Той действа бързо и събу късите ми панталонки. Трябваше ми известно време да разбера какво става, но когато го видях да си слага презерватива, лампичката ми светна.

"Какво?Не!" изсумтях, опитвайки се да стана, но той реагира бързо и ме бутна обратно на леглото, изръмжавайки тихо. Ръцете му скъсаха бельото ми преди да повдигне краката ми нагоре и да опре глезените ми до рамената си. Коленете ми затиснаха гърдите ми, при което изсумтях. Но това не беше най-лошото. Изкрещях, когато той рязко навлезе в мен. Той започна да се тласка, навлизайки надълбоко, докато челото му беше опряно на моето и наблюдаваше всяка моя реакция.

Болката, която усещах можеше да се сравни с откъснат крайник - бърза и болезнена смърт. Извиках, надигайки главата си нагоре, а той заби пръстите си в бедрата ми, което ме накара да легна обратно. Надявах се тласъците му да забавят, но точно противоположното, той сякаш черпеше енергия от болката, която изпитвах. Затворих очи, отдавайки се на писъците си. Не издържах на болката. Сексът трябваше да бъде забавно и отпускащо изживяване, но чувствата, които изпитвах, нямаха нищо общо с това.

"Погледни ме. СЕГА!" извика той, а аз противоположно на казаното му не отворих очи. Моя грешка. Той се заби надълбоко, при което изкрещях и рязко отворих очите си. Вече бях сигурна, че по страните ми се разливаха сълзи.

Гледах го право в очите, докато той стенеше. Бях сигурна, че съм

го намокрила със сълзите си, но това изобщо не ми пукаше. Болеше ужасно много, той нямаше никаква щедрост; освен че размерът му беше прекалено голям, той навлизаше и прекалено надълбоко, грубо и бързо при това. Наблюдавах го, докато се забързваше повече, усещах че е близо, нямах търпение да свърши и да се отърва от болката.

Той изстена силно, забивайки главата си в рамото ми и го захапа, при което изсумтях. Аромата на ванилия в косата му ме накара дори и малко да се успокоя. Тялото му се отпусна върху моето, докато се опитвах да спра хлипанията си и да накарам болката да отмине.

Той легна до мен, въздъхвайки изморено преди ръката му да погали бузите ми, по която се стичаха сълзи. "Следващият път бъди сдържана, миличка. Не бихме искали да виждаме тези сълзи отново." той каза, подсмихвайки се.

Махнах ръката му от лицето си и понечих да се изправя, но ужасната болка между краката ми забави това движение. Мразя да съм беззащитна. Изправих се от леглото и тръгнах към вратата, опитвайки се да не куцам много. Можех да чуя смеха му, но предпочетох да го игнорирам. Излязох от стаята и затворих вратата, избухвайки в сълзи. Чувствах се ужасно, не само заради болката. Бях изнасилена от непознат мъж и това ме отвращаваше. Не знам с какви сили стигнах до спалното отделение, но когато затворих вратата осъзнах, че никоя не е чула виковете ми за помощ и това ме накара да се успокоя поне малко. Никоя от тях не знаеше какво е станало.

Придвижих се до леглото си, стискайки зъби, за да не изскимтя и събудя някоя. Седнах на леглото, усещайки ужасна болка преди да се излегна назад. Подсмръкнах, избърсвайки сълзите си.

"Добре ли си?" чух Дейзи да шепне. Избърсах сълзите си и се усмихнах. Не исках да знае какво се е случило. Обърнах се наобратно, гледайки към нея. Тя беше будна и само ме наблюдаваше.

"Да." кимнах, завивайки се със завивката. "Заспивай."прошепнах й, а тя само кимна преди да затвори очите си. Въздъхнах и

опитах да заспя възможно най-бързо, за да забравя за болката.

10: Pancake things.

Едно от любимите ми неща винаги е бил сънят и съм сигурна, че никоя жена не обича да бъде събуждана рано. Тогава защо, по дяволите, всички момичета в стаята са толкова шумни рано сутринта?! Не ми пука какво правят, важното е да са тихи. А в случая - не са!

Обърнах се на другата страна, но усетих слънчевите лъжи да огряват лицето ми, затова дръпнах завивката над лицето си. Точно си помислих, че съм хванала съня, когато някой ме побутна в ребрата. Едвам се сдържах да не се разкрещя рано сутринта, на който и да е.

"Хайде, Каси, ставай."чух сладкият глас на Дейзи преди да усетя ръцете и да ме побутват отново. "Хайде, всички трябва да слезем и да по тренираме!" тя ме побутна, а аз изръмжах и може би я ритнах по грешка.

Чух тупкане и тежестта върху ребрата ми спадна. Не обърнах голямо внимание на това, което се случва, а просто предпочетох да се наспя. Това със сигурност беше единственото нещо, което си заслужава в момента. "Хари ще се ядоса!" чух сопнатият и отговор.

"Ъхм." успях да промърморя преди да се завия плътно и да се отпусна върху леглото.

"Хайде, Дейзи. Да тръгваме. Тя сама си вред." чух непознат глас и слава Богу, стаята се изпразни. Най-накрая тишина и спокойствие, само ако можех да накарам слънцето да спре да свети щях да съм най-щастливият човек на света.

[Хари]

Излязох от душ кабината и грабнах една хавлия, избърсвайки

косата си в нея. Честно казано, днес не бях на кеф, защото се чувствах страшно уморен, а днес тук идваше ново попълнени. Сам Джонъс - мисля, че това беше името й. Както и да е, по описанията на Лиъм е трябвало за месец да й изрежем острия феминистки език. Точно това мразех най-много. В дома ми да идват жени, които да претендират, че са по-добри от мъжете. Забавно.

Набързо се преоблякох и излязох от спалнята си, тръгвайки към фитнеса на първия етаж. Едно от най-важните неща за продажбната на момичетата беше да са в добра форма и да нямат наднормено тегло, ако купувачът не иска, а това е рядко.

Завих по коридора и влязох в салона. Катерина и Макензи бяха в късите си панталонки, които очертаваха плътно добре оформените им задници и тичаха на пътечките. Стефани показваше йога пози на Дженифър, Бриана и Дейзи върху гумените килимчета, облечени в тесни клинчета и спортни сутиени, които показваха колко надарени бяха в зоната на гръдта. Мия пък противоположно на останалите тренираще върху изгарянето на коремните си мазнини, защото никой нямаше да я хареса такава.

Може би да живееш с осем момичета е пълна лудост за един мъж, защото много често можеш да изкуфееш, заради досадните теми за мода, гримове и други глупости. Но това е моята работа и със сигурност си има плюсове. Освен че мога да гледам тези сексапилни дами да тренират в тесни дрешки, мога да ги имам навсякъде, където ги пожелая. Да ги разменям, когато отивам в клубове. И да правя каквото си искам с тях, разбира се, докато не дойде срока на продажбата. Единственият ми проблем е с малките момиченца. Продават се на скъпо на някои богати педофилчета, но пък цивренето им не свършва. Радвам се, че имам само Дейзи и повече се радвам, че за сега нямам никакви поръчки за малки момиченца. Честно казано никога не бих я докоснал, тя ми е като сестра.

"Добро утро, момичета." поздравих, преброявайки дали всички са долу, но колкото и пъти да преброявах някоя ми липсваше.

Всяка една по отделно ме поздрави, обръщайки се към мен.

"Една липсва?" казах, свивайки вежди и забелязах Дейзи да се крие зад Стефани. Нещо се случваше. Приближих се до тях и я погледнах, а тя сякаш се опитваше да се скрие от мен.

"Принцесо, защо си зад Стефани? Нещо ли криеш от мен?" попитах я мило, а тя сведе поглед без да казва нищо.

Погледнах, свивайки вежди към Стефани, която въздъхна и накара Дейзи да застане пред мен. "Новата ѝ приятелка не слезе, предпочете да се наспи." тя каза, а аз кимнах преди да страна и да понеча да тръгна към вратата, когато Дейзи ме хвана за ръката.

"Не я наранявай. Снощи плачеше." тя прошепна така че другите да не я чуят. Погалих косата ѝ и клекнах, за да сме на една височина.

"Спокойно. Каза ли ти защо е плакала?" попитах, галейки бузата ѝ.

"Не." тя поклати глава.

Надигнах се и целунах челото ѝ. "Добре" промърморих, обмисляйки какво да правя с Касиди. Защо трябва да е трън в задника? " Хайде, връщай се при Стефани." подканих я с усмивка, а тя кимна и изтича при тях, продължавайки с разтягането.

Наистина имаше нещо различно в Касиди и мисля, че метода, който прилагах над другите, няма да проработи над нея. Толкова бях свикнал да ги плаша, а сега виждах, че Касиди не я е страх. Мамка му, тя се опита да избяга още от първият ѝ ден тук, два пъти! Да не говорим за катастрофата в мазето. Има толкова болен мозък, че приема болката като нещо хубаво. А острия ѝ език със сигурност не ѝ помага.

Погледнах часовника си и осъзнах, че момичетата бяха слезли във фитнеса в шест сутринта, а сега беше десет. Тя бе проспала цялото време, в което трябваше да тренира долу. Влязох вътре и се приближих до леглото ѝ. Дръпнах завивката ѝ, а тя само потрепери, защото беше гола отдолу, но продължи да дреме.

Прокарах ръката си по горещата ѝ кожа и тя изсумтя, малка усмивка проникна на устните ми.

"Касиди." казах тихо, а тя само измърмори нещо и се обърна към мен, търсейки завивката, която беше на земята. "Касиди!" извиках и тя рязко отвори очите си, изправяйки се в седнало положение.

Подсмихнах се и седнах на леглото срещу нея. Честно казано изглеждаш добре без дрехи и грим, с разрошена коса. Нямам търпение да целувам гърдите ѝ, да ги мачкам в ръцете си, да близвам зърната ѝ, наблюдавайки как се втвърдяват, а тя остава беззащитна под допира ми, наслаждавайки се на голото ми тяло срещу нейното.

"Какво, по дяволите?! Забранено ми е и да спя ли?!" тя повиши тон, изправяйки се и успях да дочу единствено това от мърморенето ѝ.

Тези красива уста можеше да изхаби енергията си за много по-благородни каузи. Като например увити около члена ми, показвайки уменията си във фелацио. Господи, нямам търпение да я изчукам отново. Дали и тя би искала? Ох, хайде де, и двамата знаем, че ѝ хареса това, което направих снощи. На коя не би?

"Какво гледаш-.." тя ме гледаше ядосано преди да проследи погледа ми и да види съвършенството, което аз гледах от доста по-дълго. Тя рязко дръпна чаршафа и го уви около тялото си, преди да хвърли възглавница по мен, за да спра да я гледам.

"Спомняш ли си какво направихме снощи? Твърд съм само, мислейки си за това." казах ѝ, стискайки чепа си, а тя ме погледна с отвращение преди да тръгне към гардероба и да забрави, че не е закрила гърба си с чаршафа нито задника.

Наистина бях твърд и то за втори път тази сутрин. Първият е нормален за всеки мъж още когато се събуди, но в момента усещам болката в тестисите си заради гледката, която виждам пред мен, но знам, че езикът ѝ е прекалено остър заедно с морала ѝ, за да ми предложи секс без да я принуждавам.

Тя отвори гардероба и можех да видя, че изобщо не е доволна от дрехите, които вижда. Но аз щя да съм, ако облече някоя от тях или ако изобщо не се занимава с дрехи и направо си се разхожда гола. Защо съм толкова привлечен от тялото й? Има още шест момичета на близо нейните години, които биха приели секс почти веднага. Защо тя?

Приближих се зад нея и ударих задника й, а звука, който се чу беше като музика за ушите ми. Тя гневно се обърна към мен и понечи да ме зашлеви, но аз я спрях.

"Задника ти ще е в цели тринадесет нюанса на червеното след това движение." казах й заплашително, а тя преглътна тежко, сваляйки ръката си. Явно смелостта й беше тук.

"Няма да го правя отново, но не ме докосвай." тя каза сопнато, обръщайки се, за да вземе обикновени дрехи.

Тя застана зад отворената врата на гардероба и взе дрехите с нея. Наистина беше намерила начин да се преоблече без да я гледам, хах.

"Ти си моя собственост за четири месеца, ще те докосвам ако искам."заявих. "И докато си под този покрив трябва да правиш всичко, което правят и останалите момичета." казах, затваряйки вратата, а тя изсумтя, когато видях гърдите й, които скоро бяха покрити от тениската, но втвърдените й зърна ми подсказваха, че е възбудена.

"Едно, трябват ми други дрехи. Панталоните са ми прекалено тесни, а сутиените прекалено големи." тя каза, а аз чак сега забелязах, че беше успяла да си намери нормално облекло - нормални дънки и тениска. "Две, няма начин да слизам на фитнес в.. колко е часа изобщо?" тя изсумтя и погледна към часовника. "В десет и четиридесет." каза решено преди да ме заобиколи.

Обърнах се към нея и въпреки че беше намерила нещо, което да закрива краката й, не беше забелязала цепката под дупето й. Приближих се до нея и пъхнах ръката си в дупката, стискайки бедрото й, а тя изсумтя, отдръпвайки се от мен, но това само

влоши нещата за мен. Засмях се, когато дупката се уголеми, показвайки, че няма бельо отдолу.

"Всъщност, трябва да ставаш в шест." казах й и наблюдавах как физиономията й посърва. "И ако не ти харесват дрехите, можеш да се разхождаш гола, никой няма да протестира." засмях се, излизайки от стаята й и постоях пред вратата само, за да чуя писъците й от гняв.

Слязох долу и намерих всички момичета изкъпани, подсушени и приготвени за деня, насядали на масата. Всяка една от тях се хранеше с диетичната храна, която нямаше да им натрупа мазнини, които да им стоят грозно и също така щеше да им набави енергия за секса. Благодарих на Маргарет, което ми сервира омлета и започнах да се храня. Все още мислех за изражението на Касиди, със сигурност ми харесваше да я дразня.

"Хари?" чух звучният глас на Макензи и стрелнах погледа си към нея. "Трябват ми нов комплект секси бельо." тя каза, довършвайки салатата си.

Звучеше ми добре. Харесвах тялото на Макензи в по-оголено бельо. "Звучи ми добре. Може да излезем на обяд." казах й без да мисля много над темата и продължих със закуската си.

Чух кашляне преди да се чуе нисък и прекалено секси глас, който не е за забравяне: "Но на мен не ми позволи?!" Преглътнах храната и се обърнах назад, за да се срещна с Касиди, скръстила ръце пред гърдите си, което само караше тениската да ги очертае и да покаже зърната й.

"Ти ще се опиташ да избягаш, тя не би го направила." казах й, а тя извъртя очи, свивайки вежди.

"Добре, няма да бягам, ако това ти е проблема!" сопна се, приближавайки се към масата. "Палачинки." поръча на Маргарет.

"Салата и за нея." Поправих я веднага, а Маргарет ме погледна жално. Хайде де, не може да я е жал за нея. "И щом толкова искаш, добре, идваш с нас да купим бельо и за теб." подсмихнах се, наблюдавайки как тя свива веждите си от яд.

"Палачинки, Маргарет!" премълча темата за бельото, но не и за храната и погледна злобно към жената.

Аз също я погледнах злобно и след няколко минути пред Касиди имаше чиния със салата Цезар. Тя изсумтя, взимайки вилицата си. Подсмихнах се и продължих със закуската си, но не успях да не обърна внимание на коментара на Стефани.

"Харесва ми какво си направила с дънките ми." тя й прошепна, а аз вдигнах погледа си от чинията само, за да видя как Касиди потъва от срам.

11: Going out.

Обядвах зърнена закуска в хола и гледах някакъв маратон. Оказа се, че почти никой не използва тази стая. Честно казано не ми пукаше дали ми е забранено да съм тук или не. Но със сигурност предпочитах да ям и гледам телевизия вместо да се пека на слънце в задния двор. Дори не знам защо им харесва толкова. Но не ги съдя сигурно единствено там не кръжи злото куче - Стайлс.

"Защо не си при останалите?" чух дълбок глас и това ми беше достатъчно, за да знам кой е без да се обръщам.

Поех си дълбоко въздух, защото спокойствието ми беше приключило. "Защо ти не си при останалите?"

Чух го, че изсъска нещо под носа си преди да седне на другия диван. Той се излегна и опъна краката си, поставяйки ръцете си зад главата. "Гледката ти хареса или..?" той попита самодоволно, след като се бях вгледала в него за по-дълго.

Не беше гледката със сигурност. Просто не го исках около мен. "Може ли гледката да отиде някъде другаде?"попитах, обръщайки се към телевизора. Супер, пропуснах предложението за брак, а изгледах почти десет епизода за него.

Той се изправи и това ми беше достатъчно, за да се фокусирам отново върху сериала. Тази Ана е голяма кучка!

Рязко извърнах глава настрани, когато усетих ръка около раменете си. Хари се беше излегнал до мен.

"Тук по-добре ли е?" попита, а аз извъртях очи, точно се канех да му кажа да се разкара, когато той ме прекъсна, увеличавайки звука на телевизора.

Известно време се опитвах да се фокусирам над сериала, но не

можех. Беше ми странно да правя каквото и да е нормално с този мъж. А сега той буквално седеше точно до мен със самодоволна усмивка. И все пак каквото и да правеше, аз няма как да забравя за това, което ми причини в спалнята си. Но като го гледам така явно не му пука.

"Ана е голяма кучка." коментира действията на Ана.

Без да се замислям му бях отговорила, дори не бях фокусирана върху епизода. "Нали? Трябваше да я видиш как запали роклята на Бет, само защото не искаше съпругът й да вечеря с нея!" възкликнах, обръщайки се настрани към него, а той се засмя на коментара ми и ръката му от раменете ми се плъзна на талията ми.

"Но и Джак е голям глупак!" той каза, придърпвайки ме по-близо до себе си.

"Какво, не е вярно?!" отговорих му обратно и положих ръката си на гърдите му, за да мога да се надигна. "Джак почти не умря, опитвайки да не се влюбва в Ана!" извиках му, а той най-спокойно ми отговори:

"И все пак предпочете да се ожени за кучка пред свободата си." той повдигна рамене и продължи да гледа епизода.

"Ана му дава свобода!" казах и седнах, опъвайки краката си над бедрата му, ръката му все още беше на кръста ми.

"Преди Ана, имаше всяка плюс, че и казиното му печелеше повече пари." той коментира, свивайки веждите си заради шамара, който Ана удари на Джак.

"Всички мъже сте еднакви!" извиках преди да легна обратно на мястото си.

Хари се засмя, притискайки ме по-близо към себе си, заради прекалената ни близост се наложи да поставя главата си на гърдите му. Той издърпа крака ми върху скута си с другата си ръка, а тази на кръста му се спусна надолу и стисна дупето ми. Почваше да ми става все по-неудобно.

"Не прекалявай."прошепнах му, а той се засмя.

Ръката му се надигна отново на кръста ми и това ме успокои, но изведнъж ръката му влезе под дънките ми и стисна дупето ми, при което изсумтях. По дяволите, дори не може да си държи ръцете мирни!

"Хари!" извиках му, опитвайки да се изправя, но той ме върна в позата ми до преди няколко секунди.

"Шшт, миличка. Не ми се противопоставяй, знаеш какво ще стане!" той изсъска в ухото ми, при което настръхнах.

Мразя се за дето го последвах онази вечер. Трябваше да го оставя с разбити надежди и ерекция и сега нямаше да съм тук. Но аз какво направих - тръгнах след него за пари, а сега дори не знам къде са.

"Хари." чу се глас и почукване на вратата.

Рязко се изправих, изкарвайки ръката на Хари от панталона си и тръгнах да ставам, когато ръцете му се увиха около бедрата ми и се озовах в скута му. Опитах да стана и разкарам ръцете му от себе си, но той просто ги затегна около мен. "Стой мирна или довечера ще бършеш сълзи!" той изсъска, но аз въпреки думите му се отдръпнах от него и се изправих.

Скръстих ръце, наблюдавайки раздразнената му реакция. Той тръгна да се изправя и знаех, че ще стане лошо, ако не измисля нещо. "Влез!" казах, а вратата веднага се отвори.

Хари се върна на мястото си и аз си отдъхнах. Красиво момиче изприпка до него и се намести в скута му, обвивайки го с ръце. Изглеждаше красива. Хари прокара пръстите си по кафявата й коса, преди да я преметне зад рамото й и да целуне бледата разкрита кожа, гледайки към мен. Извъртях очи и се изкашлях, а големият лош вълк се отдели от момичето.

"Готова съм за шопинга." тя се изкиска, ставайки от него.

"Супер. Чакам ви в колата, между другото това е Касиди." той каза без заинтересовано и ме посочи, усмихнах се на момичето, а

Хари излезе от стаята.

"Здравей." казах неловко, а тя се приближи към мен и ме прегърна. Уау, доста е висока.

"Добре дошла, набързо искам да спомена, че куража ти да му се противопоставиш ме вдъхнови." тя каза и наблюдавах как зелените й очи се уголемяват. Тя ме хвана за ръка и ме поведе на някъде.

"Тоест ще му се противопоставиш?" вдигнах вежди, опитвайки се да схвана на къде бие.

Тя се засмя. Дори гласът й е перфектен. Дали всички тук са такива? "Разбира се, че не, глупаче. Току-що ми зараснаха раните, не искам нови!" тя възкликна. "Но е хубаво да има момиче, което да прави своето тук."

"Ъмм, благодаря. " казах конфузно, докато приближавахме русокосо момче.

Той се обърна към нас с каменна физиономия. Защо момичетата са безгрижни тук, а всеки един мъж прави физиономии? Сякаш всяка сутрин се събуждат в локва кръв, по дяволите!

"Макензи и Касиди, нали?" той се обърна към мен, а аз му кимнах. "Добре, Хари ви чака в колата." той каза преди да се обърне към металната кутия и да напише парола, след което вратата да се отвори, но за жалост гърба му я закри.

"Благодаря, Люки." Макензи понечи да го прегърне, но той я спря. Тя не махна усмивката си и излезе от къщата. Аз също тръгнах да я следвам, но русокосия ме спря.

"Да?" попитах, извъртайки главата си към него. Говорех студено заради раздразнената му физиономия, не че имах против него, та ние дори не сме си говорили!

Той се изкашля. "Панталона ти показва прекалено много плът и ако някой те загледа, Хари ще се ядоса." той каза, показвайки голямата цепнатина под задника ми и надолу.

Не го разбирах и нямах времето и нервите да увъртам, затова питах направо: "Защо ми го казваш?"

Физиономията му се смекчи и той се приближи по-близо до мен. "Нова си и не познаваш Хари както момичетата тук. Той ще нарани теб, не този който те е огледал. Внимавай." той каза, а аз затаих дъх.

Беше толкова близо до мен, а няколкото му откопчани копчета от ризата му ме задушаваха, да не говорим за хубавите му очи и плътните му устни... Чу се шум от клаксон и аз веднага излязох от транса си, осъзнавайки, че щях да го целуна още малко. Трябва да съм по-сдържана, иначе си докарвам проблеми. Пример: Хари в бара.

"Ъм, мерси!" възкликнах и излязох от къщата.

Докато вървях бързо по поляната успях да огледам от по-близо, но, по дяволите, имаше камери навсякъде. Охраната ми отвори портата и аз излязох. Колата беше точно пред мен, а аз се чудех дали, ако не спринтирам до главния път ще си намеря кола и те ще ми помогнат. Има голяма възможност просто да загазя. Въздъхнах и се плъзнах на задната седалка до Макензи.

"Благоволи да дойдеш." извъртя очи преди да запали двигателя и да потегли.

Сложих си колан и погледнах към Макензи, която си играеше на телефона. Тя има телефон? Защо аз нямам? Може би, ако успея да го убедя да ми даде телефон ще звънна на полицията и ще успея да ни спася оттук.

"Хей, Хари." извиках го, а той ме погледна от огледалцето за задно виждане. Настръхнах от погледа му. "Искам телефон." казах, а той се засмя.

"И какво ще го правиш, Каси?" той попита, казвайки с подигравателен тон името ми.

"Не ме наричай така, не съм ти някакво домашно кученце!"извъртях очи, хващайки се за седалката. "Ще ми дадеш

ли телефон?" попитах, а той дори не ми отговори. "Ехо?" казах, навеждайки се към него. "Хари?" повиках го, но той дори не ми отговори.

Въздъхнах и се отпуснах на седалката.

12: This Rules will End Her.

Вече от няколко часа се разхождахме след Макензи, която си взе всичко освен бельо. Всъщност бяхме влезли в магазин, където имаше дрехи и като за мен. Бързо се отделих от тях и тръгнах да разглеждам изваденитe дрехи. Взех няколко обикновени чифта дънки, тениски и сутшъри преди да вляза в пробната. След като ги пробвах се огледах за Макензи и Хари, които пък излязоха с разрошени коси от едната съблекалня. Дори не ми се мислеше какво са правили вътре, въпреки че предполагах.

"Избра ли си нещо? Видях хубави рокли ето там." започна Хари, показвайки ми с поглед късата рокля на няколко метра от мен.

Обърнах се към него и вдигнах закачалките пред лицето му. "Всъщност си избрах тези. Готови ли сте?" попитах ги и понечих да тръгна към касата, но Хари ме спря.

"Не съм съгласен да плащам за тези дрехи. Избери други." той каза.

Значи сега ми взимаше и свободното право да си избирам дрехи по моя вкус? Сигурно утре щеше да ми се бърка и за подстрижката. Трябва да ми благодари, че не казах някои неща на охраната в мола за 'бизнеса' му.

"Кензи, може ли да оставиш и моите дрехи на касата?" попита я, а тя ми се усмихна, взимайки дрехите от мен и тръгна към касата.

Хари се намръщи както винаги. "Не съм съгласен с избора ти! Няма да плащам за тях." каза той твърдо, поничайки да ме заобиколи, но след като чу думите ми спря:

"Няма проблем ще ги платя със своите пари." казах, тръгвайки към касата, а той уви ръката си около китката ми, спирайки ме

на място.

"С кои пари?" той се засмя. "С тези, които нямаш?" повдигна вежди, ясно показвайки, че се забавлява.

"Всъщност с 350-те долара, които ми обеща още в клуба и които ми даде, но предполагам си ги взел, за да ги пазиш за мен, нали?" усмихнах му се, а той се засмя.

"Трябваше да преспиш с мен, за да вземеш парите. А ти..." и го прекъснах, поставяйки пръста си върху устните му.

Усмихнах се даже още по-широко и казах: "Всъщност беше за една вечер заедно, но това няма значение, защото беше така добър да ме изнасилиш." прошепнах му последното, посочвайки охраната с поглед. "Ти избра ли си нещо? Може да пробваш онази рокля ще очертае извивките ти; аз съм на касата ако ти трябвам." казах му, усмихвайки се, защото знаех, че съм го изнервила.

В крайна сметка Хари плати дрехите и се разделихме от магазина с няколко торби. Макензи ни поведе към някакъв бутик за бельо и аз разбира се, се помолих на Хари, че ще съм добро момиче и ще чакам на пейките без да говоря с никой, но той разбира се отказа и аз ги придружих в магазина. Седнах на едно диванче и наблюдавах как Хари и Макензи разглеждат различните модели, докато аз просто скучаех. Видях ги да отиват към съблекалните и реших да използвам момента да говоря с касиерката.

"Добър ден, имате ли телефон?" попитах, а тя се усмихна и ми го подаде, оставяйки ме сама.

Дълго време се чудех за номера на баща ми и за мой късмет си го спомних. Написах цифрите и зачаках телефона да зазвъни. Набрах го няколко пъти и всеки път се пускаше гласова поща, най-сетне чух гласа му и се зарадвах готова да му кажа къде се намирам, за да дойде и да ме спаси от Стайлс.

"Касиди?" дрезгавият му глас прозвуча и веднага затворих телефона. Нямаше начин да ме хване в крачка. Обърнах се към

него и го видях да ме гледа сериозно. "Избрах ти няколко модела, ще ги пробваш ли?" попита, а аз стиснах зъби.

Той сериозно ли си мислеше, че ще облека дантеленото бельо и ще му позирам, за да реши дали ми ходи? Само като видя прашките, които държи и ми става гнусно. Няма начин да ги облека. Не мисля и че ще ги нося, когато се приберем. Когато се върнем в къщата ще си намеря начин да се сдобия със свястно бельо, а в най-лошия случай ще нося дантелените бикини.

"Няма нужда. Изглеждат супер. Плащай и да тръгваме." казах набързо и се опитах възможно най-тихо да оставя телефона на плота без да издава много звук.

За щастие Хари се отдалечи от мен само с объркан поглед. После плати бельото, а след това излязохме от магазина и от мола също. Качихме се обратно в колата, хвърляйки преди това торбите в багажника. Пътя мина в слушане на празните приказки на Макензи, която беше супер превъзбуда заради новите си придобивки. Когато видях къщата едвам се стърпях да не се хвърля и да вляза минута по-рано вътре. Не си представях, че ще се радвам толкова да видя това място.

"Най-сетне, умирам от глад!" казах и излязох през вратата без да дочакам.

Влязох в къщата и видях няколко от мъжете на Стайлс да вървят към колата, за да разтоварят покупките, а аз от своя страна влязох в кухнята, където за щастие нямаше никой. След като се прерових за сладко и успях да намеря само един забутан в дъното на чекмеджето, Сникърс; бързо отворих опаковката и седнах върху плота, издавайки различни звуци, омаяна от вкуса на блаженото сладко.

Изведнъж Хари влезе в кухнята, но реших да го игнорирам, за жалост той не игнорира мен. Би трябвало да съм поласкана, но не, не съм. Той свъси вежди и се приближи към мен и преди да усетя бе грабнал сладкиша от ръцете ми и захвърлил го в кофата.

"Хей, ядях това!" сопнах му се, тръгвайки да стана, но той ме

спря, поставяйки ръце на коленете ми. Хари разтвори краката ми и се намести между тях, поставяйки ръце на кабинката зад главата ми.

Той облиза устни, поглеждайки ме право в очите. "В тази къща има правила. Не ядеш вредна хана, не ядеш тестени изделия, не ползваш сол и захар." той каза строго.

"Какво очакваш да ям? Трева?" попитах раздразнена, а той удари кухненската кабинка зад главата ми с юмрук, очаквайки да се стресна, но аз дори не потрепнах.

Той облиза устни, извъртайки глава и докосна устните си до рамото си. "Не ми пука какво ще ядеш, но ако напълнееш дори със сто грама ще си наказана."

Изсумтях, бутайки го от себе си и слязох от плота, тръгвайки към вратата. Освен, че останах гладна, вероятно щях да получа и главоболие от правилата му. Дори в собствения си дом нямах такива правила. Баща ми ми позволява да ям колкото си искам, не бях влизала и във фитнес и със сигурност си купувах каквито дрехи искам, трябва да си призная - липсва ми.

"Къде отиваш, по дяволите?!" извика, но аз просто го игнорирах. Може би така щеше да разбере, че не искам да съм тук и щеше да ме остави намира. Или не.

Той ме обърна, хващайки ме за ръката преди да ме забие в стената зад мен. Изсумтях, когато си ударих главата, усещайки как пулсира. "Скъпа, попитах те нещо. И ако знаеш какво е добро за теб ще ми отговориш." той изсъска през зъби.

Опитах да се отделя от стената, но едната му ръка се смъкна на кръста ми, забивайки ме обратно на мястото ми, докато другата му все си стоеше на стената до главата ми. Извъртях очи на действията му и усетих пръстите му да се забиват в корема ми.

"Не е като да имам избора да си тръгна, нали? Отивах в стаята." изсъсках му обратно и наблюдавах как очите му се местят, потъмнявайки, докато на челото му изпъква вена. Май ядосах големия лош вълк.

"Не. Отиваш право в моята стая и се съблечаш." той каза, приближавайки лицето си толкова близо, че усещах ментовият му дъх.

Изпуфтях. "За какво съм ти отново?!" попитах раздразнено, а той стисна юмрука си, удряйки го леко в стената.

Той премести лицето си и се наведе леко. "Нуждая се от теб във всяко значение на думата. Психически, физически, емоционално и точно в момента сексуално." той прошепна в ухото ми, карайки ме да потреперя.

След думите си облиза устните си и отстъпи назад, позволявайки ми да се отлепя от стената. Задъхана го погледнах и го забелязах да ме гледа по много загадъчен начин, преди тихо да се обърна и да тръгна към вратата, когато той ме спря. "Ако не те намеря гола в леглото си, ти обещавам, че последствията няма да ти харесат." той прошепна отровно.

Преглътнах и продължих, излизайки от стаята.

13:Second Rule - There are No Rules for Us Kiddo.

Дори не знам защо седях върху леглото му и го чаках. По дяволите, това е толкова глупаво! Да се водя по задника на мъж, сякаш не ми стигаха глупавите му правила ами и ще правя каквото ми каже. Друг път.

Тръгнах да се изправям, когато вратата се отвори и замръзнах на място. Наблюдавах как фигурата на Хари се опитва да се придвижи до ключа за светлината, но толкова се спъваше в собствените си крака и изглеждаше все едно стъпва на луната. Той се засили и вместо да включи светлината падна по лице върху леглото, вдигнах краката си, за да не го ударя, а той изсумтя и вдигна главата си.

Хванах лицето му в ръцете си и огледах лицето му. Очите му бяха зачервени, от дъха му си личеше, че е пил и то доста. "К-какво правиш?"- попита той, изхълцвайки в началото.

Отвратих се от миризмата и пуснах лицето му, което сякаш не можеше да се задържи и отново удари главата си в матрака. Кой, по дяволите, се напиваше на обяд?

"Изглеждаш ужасно!" казах, смръщвайки лице. Наистина вонеше и изобщо онзи чар липсваше в момента. Изглеждаше като наранено момченце, което удря мъката си в ликьор. Не трафикант на жени!

Не знам как намери сили, но вдигна лицето си, гледайки ме с някаква лигава физиономия, може би, ако не беше пиян би трябвало да изглежда сладко. "Оу, хайде де. Знам, че би чукала и пияния ми задник." той изсумтя, отпускайки се върху леглото като измънка нещо.

Със сигурност утре сутрин щеше да съжалява, че е казал това, защото ще му го напомня.

"Да, продължавай, да се заблуждаваш, любов." казах, избутвайки лицето му от своето, а той извика и падна драматично по гръб.

Изведнъж се засмя истерично, карайки ме да подскоча от страх. "Тогава какво търсиш в леглото ми? Щом не искаш секс?" той попита и вдигна ръката си, чертаейки нещо във въздуха.

Със сигурност беше прекалено пиян. Господи, защо исках да му помогна? По дяволите, това не съм аз! Трябва да се осъзна, но първо да помогна на този мъж. Видиш ли, може утре да ми върне услугата и да ме пусне да си вървя.

Приближих се до него и му помогнах да се изправи. "Със сигурност не правя секс с теб." отговорих му, а той се засмя и се завъртя към мен.

Опитах се да не вдишвам от гадния му дъх, но беше страшно трудно, не съм мислила, че ще го кажа, но аромата на мента ми липсва. Но пък като е пиян не е толкова зловещ и опасен, ако може следващия път да е пиян с аромат на мента ще е перфектно. Захванах се с откопчаването на ризата му, защото знам какво е да ти стане адска жега, докато си пиян и да не успееш да се наспиш от това.

"Но в момента ме съблича." той вметна, докосвайки носа ми с пръст и издавайки звук 'боц'. Не успях да се сдържа и се засмях на движението му.

Махнах ризата му и го обърнах леко, бутайки го назад, за да легне върху възглавницата. Той изстена, отпускайки се върху меките възглавници, а аз захапах устна. Защо този звук ми се струва толкова съблазнителен? Обърнах го и седнах върху краката му, откопчавайки панталона му, за да го свлека по краката му.

"Така или иначе не исках секс с теб." той измърмори, затваряйки очите си напълно, а аз се засмях.

Издърпах панталона и го завих със завивката, а той ми благодари тихо преди да се обърне по стомах и да пъхне ръцете си под възглавницата. Той изстена, усещайки прохладата, а аз влязох в личната му баня и пъхнах дрехите му в коша за пане. В момента изглеждаше толкова безвреден, че човек не се сдържаше да му помогне. Предполагам, затова му помогнах и аз.

Излязох от стаята, слизайки долу в кухнята. Единствения хора вътре бяха Дейзи и онзи русокос охранител, изглежда двамата се разбираха добре. Тя ме видя и изтича, прегръщайки ме.

"Къде беше?" попита тя бързо, докато аз минавах зад тезгяха.

Огледах я преди да отворя един шкаф и да потърся храна и намерих. Зърнена закуска. "Остави това и ми кажи защо си облечена с тази сладка рокля?" попитах я, чудейки се между двата вида зърнена закуска, защото едната беше по-ниско калорична и аз разбира се, взех с повечето калории.

Дейзи въздъхна, а аз извадих две купи. Вероятно е гладна, аз на нейната възраст не спирах да се храня с боклуци. "Хари щеше да ме покаже на негов приятел." тя каза ентусиазирано.

Негов приятел като купувач или просто щяха да и накърнят достойнството. Което и да беше нямаше да го позволя. Това момиче е единствената ми приятелка тук и със сигурност се превързах към нея. Колко лигаво, ужас. "Приятел?" попитах, искайки да ми даде повече информация.

"Мляко." казах след това, посочвайки хладилника в гръб.

"Да, каза, че е щял да ми подари много подаръци." тя обясни и чух отварянето на хладилника. "Соево или бадемово?" попита тя, а аз се обърнах към нея, правейки ужасена физиономия.

Хари трябва да е полудял.

"Нормално мляко. Това което се дои от животно, нали знаеш, вкусното!" възкликнах и чух кикота на страничен човек. Обърнах се назад и русокосият глупак, седнал на един от щъркелите, се подсмихваше, докато гледаше към яйцата си. Трябва и този да се

е побъркал от престоя си тук, кой не би всъщност?!

"Както и да е. Няма да пия мляко." казах, обръщайки се към шкафовете, за да намеря течността която търсех. "Оу, и в момента Хари спи дълбоко. Тоест можеш да правиш каквото си искаш и да не продаваш тялото си." възкликнах с усмивка, когато намерих бутилката с уиски.

Сипах в двете купи и бързо поставих лъжици вътре.

"Ти си уникална! Как изобщо успя да го приспиш, със сигурност момичетата ще са много доволни когато чуят новината!" тя възкликна развълнувано, докато аз отпивах от бутилката. Течността изгори предната част на гърлото ми и стиснах очи от блажения вкус. "Искам да съм като теб." тя каза, приближавайки се към мен.

"Като мен?" попитах я, правейки объркана физиономия, докато оставях алкохола на мястото му, за да не разбере големия лош вълк, че съм го пипала.

"Да." тя се съгласи, усмихвайки се. "Още от първия ден, в който дойде, ти се противопостави на Хари и щом все още си жива значи знаеш нещо." тя каза сякаш бях луда. Е бях почти луда.

Наведох се към нея и й подадох едната купа. Децата пият алкохол, нали? "Е, първа стъпка - яж каквото си искаш." казах й, вкусвайки от моята зърнена закуска.

Тя опита от своето и първоначално стисна очи, заради вкуса, но със следващата хапка започна да свиква. И разбира се, все някой трябваше да играе Света Мария, за да ни спира от това да си изживеем живота.

"Не се пие алкохол тук - едно от правилата." каза русата глава, довършвайки яйцата си преди да вземе чинията си и да стане.

Защо тук има толкова правила? Сега ако кажат, че не е позволена и дрогата или пък да си поръчваме пица, няма да се учудя.

"Защо не отидеш и не ни изкажеш на Хари, а?" попитах го и ако

погледите можеха да убиват, то той щеше да е мъртъв. "Сигурна съм, че ще е много щастлив като го събудиш от съня му, Барби." потупах рамото му преди двете с Дейзи да излезем от стаята, оставяйки го с усмивка.

"С всеки ден почвам да ти се възхищавам повече." Дейзи се засмя, докато вървяхме към всекидневната.

Честно казано през по-голямата част от живота ми или през тази, в която мама я нямаше, всички ми казваха, че съм ужасен човек за подражание. Явно са грешели.

"Сега какво ще правим, Каси?" тя попита, продължавайки да яде от зърнената си закуска. Знаех си, че ще й хареса.

Мразех този прякор. Да ме наричат така, сякаш викат някакво домашно котенце. Не ми харесва да бъда сравнявана с домашни животни. Но незнайно защо, от нея не звучеше толкова зле, даже може би щях да свикна. Но това не значи, че няма да й намеря някакъв прякор.

"Анимация, хлапе." казах й с усмивка преди да скоча върху дивана и да скръстя крака, пускайки телевизора на някакъв канал.

"Но Хари не ми позволява да гледам анимации." каза тя леко уплашено, преди да седне до мен.

Извъртях очи. Какво, по дяволите, Хари даваше в тази къща? Сигурна съм, че до ден-два ще сложи и количество на въздуха, който да дишаме. "Хари не е тук." казах й, дърпайки масичката за кафе към нас. "Опъни краката си, изяж зърнената си закуска с алкохол и гледай анимация." казах й, размахайки ръце за по-голям ефект.

Мисля че може би щях да свикна тук.

"Правило две - за нас няма правила, хлапе." засмях се, наблюдавайки как широка усмивка се разпръсква върху устните й, докато опъва краката си.

Със сигурност ми харесваше да имам приятелка.

14: Silent Before the Storm.

Усетих някой да щипе крака ми и побутнах Дейзи с все още затворени ръце. "Дейзи, спри!" казах й, побутвайки мястото до мен, когато щипането не спря.

Рязко отворих очите си и видях Хари да щипе кожата ми със свити вежди и каменни черти. Погледнах към Дейзи, която все още спеше до мен и простенах, отпускайки се отново върху леглото. Явно сме задрямали на дивана, но защо, по дяволите, не ни позволи да поспим няколко минутки? Анимацията все още си тече, което трябва да значи, че не сме спали много.

"Колко е часа, по дяволите!" изсумтях, докато Хари продължаваше да ме ръчка.

Със сигурност корнфлейкс с уиски не е добра комбинация, но, по дяволите, преди няколко часа беше толкова вкусно. А сега имам шибано главоболие и съм толкова уморена, сякаш пробягала маратон.

"Шест." той каза, а аз изстенах от неудоволствие.

"По дяволите, спали сме два часа, дай ни малко лично пространство!" казах, опитвайки се да уловя съня си отново.

Хари уви ръката си около китката ми и ме изправи в седнало положение, стискайки кожата ми по-силно от обикновено. Изсумтях, удряйки ръката му, за да я махне, докато клатех глава, защото едвам държах очите си отворени, а той ме събуждаше!

"Сутринта. Шест сутринта е, Касиди!" извика. Дори не разбирам защо вика толкова рано сутринта. По дяволите, благодаря му, че е толкова грижовен да ме събуди, за да си отида в леглото, но трябва ли да вика?!

"По дяволите, защо ме събуждаш в шест сутринта!" изсумтях, изправяйки се на крака върху дивана преди люлеейки се да прескоча тялото на Дейзи и да застана до Хари. Той все още държеше ръката ми грубо.

Хари изръмжа и следващото нещо, което знаех беше, че бузата ми гори и няма начин да заспя отново, защото цялата сънливост е прогонена.

Приготвих се да му изкрещя, но когато видях Дейзи да се събужда спрях. Тя се изправи в седнало положение, прозявайки се преди да прокара ръце през разрошената си коса и да изсумти силно. "Добро утро, Каси." тя промърмори все още не забелязала Хари. "Ъм, имаш ли главоболие? Или само мен ме цепи шибаната глава." тя изсумтя, явно уискито и е дошло в повече. Очите на ядосания мъж до мен се разшириха, когато чу вулгарните й думи, упс.

Хари се приготви да каже нещо, но аз го спрях, поставяйки пръст пред устните му. Отървах ръката си по-трудно от колкото очаквах и клекнах пред Дейзи, разтривайки зачервената кожа.

"Спокойно, хлапе." Казах, разтривайки гърбът й, а тя измърка, усмихвайки се леко. "Отиди в стаята си и си поспи, все още е рано и болката ще спре, добре, малко е шибано?" казах й, а тя закима, изправяйки се.

"Ами Хари? Трябва да сляза във фитнеса при останалите." в края на изречението си се прозя, затваряйки очи за секунда.

"Спокойно. Снощи каза, че вече няма нужда да трениращ. Перфектна си си такава." казах й, прегръщайки я.

Извърнах глава към Хари за секунда, който ме гледаше шокирано. Мразя се, ъгх.

"Благодаря, Каси, невероятна си." тя промърмори преди да разтрие очите си и да тръгне към вратата.

Беше настанала тишина, докато наблюдавах как Дейзи бавно се приближава до вратата, как малките й ръце я отварят преди да

излезе. Честно казано, от това се боях, да излезе. Сега нямаше какво да спре Хари да направи какво иска. Не че не можеше да ми зашлеви шамар и пред Дейзи.

"Какво си мислиш, че правиш?!" извика той още след затварянето на вратата.

Поех си дъх, поставяйки ръцете си на кръста. Наистина исках този спор да свърши по-бързо, за да отида при Дейзи. "Хари, ти си луд на тема правила, исках просто Дейзи да види какво е да живее като нормално дете!" казах без да повишавам тон, докато го наблюдавах как прокарва ръце през лицето си преди да издърпа косата си и да се засмее от нищото.

"Да живее като нормално дете?! Според теб нормалните деца ядат ли зърнена закуска с уиски!" изкрещя той и преди да усетя купата с малко уиски на дъното, беше счупена на пода.

Леко подскочих заради звука, а сърцето ми все още биеше като лудо. Не разбирах какъв му е проблема. "Нямаше нормално мляко." оправдах се, а той се засмя преди да оближе устни и да замахне, стряскайки ме, за да счупи и другата купа, този път, в стената.

"Всичко тук е направено, за да се хранят по най-здравословният начин. Да тренират и да са в безопасност-"

"докато не ги продадеш." прекъснах го, а на него явно това му трябваше, за да се ядоса още повече.

"Какъв ти е проблема, по дяволите?! Никога не бих наранил Дейзи, ако не виждаш тя живее по-пълноценен живот от останалите деца, храни се здравословно и учи с частни учители!" извика той, дърпайки косата си, а вената на врата му изскочи, целия почервенявайки.

Вече ми писваше от това да му говоря нормално, а той да ми крещи, сякаш няма да го разбера ако ми го каже като човек. "Какъв е твоят проблем?! Мамка му, ти не й позволяваш да яде нищо освен глупава салата, не е гледала анимации и момичето го е страх да направи една крачка без да поиска шибаното ти

разрешение! Това не е нормално детство!" извиках му толкова ядосана, колкото него, а може би и повече.

Първо ме отвличаше, после ми слагаше някакви си прави и изискваше от мен да ходя на фитнес, да ям салати, а сега ме събуждаше рано само, за да ми крещи, че съм позволила на детето да има малко свободна. Кучият му син не може да ми забранява какво да правя!

"Проклятие, не виждаш ли, че правя всичко, за да е под контрол! Какво изобщо ти знаеш за децата! Ти си шибано единствено дете, без майка, с преебан баща, който не ти помага за нищо! А бившият ти те купува, за да ти отмъсти! Не ми обяснявай кое е правилно и кое не!" той извика срещу мен, очите му пламващи в червен цвят, докато вената на челото му, пулсира.

Заляха ме топли вълни, само когато спомнена цялата истина. Той е прав, аз и целият ми живот е развалина. Не е моя вината, че изгубих майка си и после всичко се объркa. Но не мога да направя нищо по въпроса, аз съм това, и да му харесва и да не му. Каквото и да прави аз ще си остана същата Касиди.

"Поне не провалям живота на невинни хора, само защото моят е развалина! Всички тези момичета тук ги е страх от теб и никоя от тях няма да ти даде обичта, която не си получил от майка си или жена си, ако изобщо си имал такава. Дори любимата ти Камил не се е задържала за дълго до психопат като теб!" казвах всичко с цялата омраза, която събирах в себе си от дни.

Явно настъпах болните му място, защото нещо в погледа му се промени. Почти можех да усетя болката в светлия нюанс на очите му. Но това, че любимата му го е зарязала, не означава, че може да наранява мен, само защото не ми се е случвало подобно нещо. Но истината е, че имах перфектен живот и после света реши да ми се изплюе в лицето. Бавно наблюдавах как всичко се изплъзва от ръцете ми, докато не можех да направя нищо по въпроса. Това, че е изгубил един човек не означава, че аз също не съм. Защото изгубих много повече...

Изведнъж очите му потъмняха за части от секундата и лицето му придоби сериозно изражение, което ме накара да се разтреперя.

"До тук беше свободата ти! Наведи се над дивана!" той извика, стискайки юмруци.

Очите му дори не потрепнеха, докато наблюдавах със страх кокалчетата на пръстите му, които побеляваха. Нямах представа какво щеше да направи, но не бях съгласна да ми заповядва и да ме кара да се чувствам беззащитна.

"Майната ти!" изсъсках му през зъби.

Странна усмивка се намести върху устните му, което ме накара да се изплаша, няма лъжа. За части от секундата извади пистолет, който явно е бил в панталона му от началото. Той го насочи към мен и опря дулото в челото ми, карайки ме да се разтреперя.

"Прави каквото ти казвам или заклевам се... ще те застрелям!" той изсъска, не отделяйки тъмнозелените си ириси от моите.

Бавно вдигнах ръце във въздуха и облизах устните си, опитвайки се да укротя сърцебиенето си. "Няма да ме застреляш. Найл ме иска жива, ако ме убиеш няма да получиш парите!" казах, опитвайки се да го убедя, но той просто се ухили. Господи, големият лош вълк се оказа психопат с биполярно разстройство!

"Мога да живея и без половин милиона, който ми предложиха." той каза, а аз затворих очи, поемайки се дъх.

Колкото и страх да ме беше, че този мъж всеки момент може да натисне спусъка и да направи мозъка ми на каша. Не успявах да си помогна и да спра мислите си. Наистина ли Найл беше предложил петстотин хиляди долара за мен? Ако ми ги беше дал на мен, по собствено желание щях да се върна при него.

"Сега осъзнаваш ли колко съм сериозен, любима?" той попита, забавлявайки се на изплашеното ми изражение. "Правиш каквото ти кажа и няма проблеми, нещо неясно?" попита той, а аз енергично поклатих отрицателно глава.

"И аз така си мислех." той се подсмихна преди да ми покаже с поглед да се наведа над дивана.

Бавно свалих ръцете си и се обърнах с гръб към него, навеждайки се напред и поставих ръцете си на дивана. Усетих го да пристъпва зад мен и преглътнах, опитвайки се да не мисля, че ако му откажа ще ме застреля. Ръката му се уви около кръста ми преди да отвори копчето и да дръпне ципа на дънките ми, надолу. Наистина не исках анален секс, защото знаех, че ще е груб и това ще боли повече от вагиналния.

Но противоположно на мислите ми, той смъкна панталона до коленете ми и силен удар бе навредил на кожата ми и вече знаех, че ще останат следи.

"Сега ще броиш ударите. Това е наказанието ти, но ако спреш почваме от начало." той каза, а аз си поех дъх, забивайки ноктите си в дивана заради последвалият силен удар.

Това трябваше да е някакъв странен фетиш, нямаше друго обяснение за поведението му.

"Едно." Изсумтях, стискайки зъби.

Последва втори удар и аз се опитах да не мърдам тялото си, но болката не ми позволи.

"Д-две." казах ,надявайки се да не ме удря за по-дълго.

Последва още един удар, който беше по-силен от предишните. Чу се силния звук на ръката му срещаща се с голата кожа на задната ми буза. Захапах устна, затваряйки очи, докато ноктите ми се забиваха във възглавниците на дивана.

"Три-и!" извиках, навеждайки главата си напред, за да си поема дълбоко въздух.

Още един удар.

И още един.

И още един.

Всеки по-силен и груб от предишния, карящ ме да съжаля за проклетото си противопоставяне. Но дори това наказание

нямаше да ма спре да избягам от тук. Нека го наречем затишие преди бурята..

АБ// Напоследък чета доста daddy kink истории и мисля, че си пролича в тази глава. Както и да е, гласувайте и оставете мнението си, благодаря < 3

15: Feminist in The Household.

"Чувствам се глупаво, ах-х..." простенах, когато ме заболя заради натиска върху зачервенатата ми кожа.

Чувствах се отвратително. Трябваше да понеса повече от петдесет удара, защото по едно време не можех да продължа заради цялата болка и трябваше да започна отначало. Глупак. След като Хари благоволи да ме освободи, веднага се качих горе и ето ме сега тук, лежаща по корем, докато задника ми е на показ пред очите на Дейзи и Макензи, а хлапето придържа лед към наранената ми кожа. А най-лошото е, че процедурите продължават от повече от един час.

"Съжалявам, Каси, но трябваше ли да му се озъбваш, мамка му?" каза Дейзи и можех да усетя, че ме съжалява.

Изсумтях, стискайки зъби, за да не й показвам, че ме боли, но болката беше отвратителна. "Защитих те!" възкликнах й.

"И все пак те нарани заради мен." тя каза тъжно, карайки сърцето ми да пропусна удар. Не исках да се обвинява за моята глупост. Разбира се, че можех да си държа езика зад зъбите, но тази моя гордост...

"Спокойно, това са само няколко плесници. Трябва да се потруди повече, ако иска да ме нарани!" казах и чух смеха на приятелката си и Макензи.

Продължихме да си говорим на други малки теми и през повечето време се подигравах на Макензи, а Дейзи ми казваше да съм по-мила. Изсумтях, когато на вратата се почука и вероятно това трябваше да е Хари. И сигурно не беше дошъл с шоколадови бонбони да ми се извинява.

Простенах, вдигайки панталоните си и се изправих заедно с

момичетата. Вратата се отвори и противоположно на очакванията ми, вътре влезе онзи русокос охранител, държащ торби в ръцете си.

"Люки!" изписка Макензи, хвърляйки се на врата му. "Тези за мен ли са? Най-накрая поръчките ми са дошли! Чаках прекалено дълго за тези дрехи!" тя възкликна, взимайки торбите от ръцете му.

Гледах изпитателно към Люк и от една страна се опитвах да гледам и към ентусиазирана Макензи, но тя се намръщи, когато погледна в една торба. Пъхна ръце и извади суитчър.

"Това са дрехите на Касиди." той каза, а Макензи въздъхна, хвърляйки торбите върху леглото ми. Люк се изкашля, привличайки вниманието ни и Дейзи веднага спря да се смее на Макензи. "Дейзи и Кензи, Хари ви чака на вечеря. А след като Касиди се преоблече може да слезе." той каза.

Двете момичета седнаха на едно легло, наблюдавайки ме, очевидно искаха да ме изчакат, за да слезем заедно. "Вие тръгвайки, аз няма да слизам на вечеря." Казах, поглеждайки в торбите.

"Хари каза да слезеш." добави русокосия глупак, а аз го наблюдавах, докато ми лазеше по нервите.

"Какво ще кажеш да отидеш при шибаното си шефче и да му кажеш, че няма да сляза на вечеря?" попитах хапливо, повдигайки вежди те си, а той смръщи лице.

Той тръгна да казва нещо, когато Макензи го спря, изправяйки се. "Хари държи всички да слизаме за вечеря, ако не слезеше ще бъдеш наказана и най-вероятно тикната в стаята за ден." тя каза очевидно изплашена от всичко това с наказанията.

Но точно в момента задника ми гореше от гадната болка и онази стая нямаше начин да ме задържи, веднъж избягах от там защо да не мога го направя втори път?

"Вие слезте, искам да си почина." Измърморих, изваждайки

суитчър и анцунг от едната торба.

Дейзи понечи да каже нещо, но аз я спрях, хвърляйки й поглед да млъкне и тя се примири. Наблюдавах ги, докато излизат от стаята. Те ми пожелаха хубава вечер и излязоха. Сега оставаше да се разкарам от русия идиот.

Скръстих ръце пред гърдите си и наклоних глава към него. "Ти какво чакаш? Няма да се съблека и да ти танцувам, сега си тръгвай." Казах, отваряйки друга торба пълна с бельо. За жалост нямаше нищо обикновено.

"Хари ми каза да изчакам да се облечеш и лично да те заведа долу." каза синеокия сериозно, а аз се засмях.

"Сигурно следващата ти задача ще е да ме наблюдаваш докато спя, хъм?" пошегувах се, все още смеейки се преди да придобия сериозна физиономия. "Сега се разкарай от стаята и кажи на шефчето си, че не се нуждая от бавачка!" изкрещях му, а той свъси вежди.

"Ще си навлечеш проблеми." той спомена, тръгвайки към вратата.

Напоследък бях прекалено ядосана. Грабнах една възглавница и го замерих с нея, удряйки го по главата. "Просто се разкарай от тук!" извиках му, а той изсумтя и излезе от стаята.

Най-сетне спокойствие! По най-деликатния начин си облякох бельо, опитвайки се да не докосвам зачервената зона, но беше невъзможно. Облякох широкият анцунг заедно със суитчъра и бутан торбите на пода, за да стоят там и се излегнах по корем върху леглото, защото това беше единствената позиция, в която не ме болеше задника.

Затворих очи, вдишвайки дълбоко. Очевидно си бях взела урок да не ядосвам Хари. Та той, по дяволите, ми опря пистолет! Кой нормален прави това?! Дали Зейн е усетил отсъствието ми? Надявам се да ме потърси рано или късно. Наистина се надявам някой да ме потърси, дори и да не могат да ме намерят. В най-скоро време трябва да си намеря телефон и да звънна на татко,

по дяволите, защо съм наизустила неговия номер, а не на някой друг. Или просто да звънна на полицията.

Вратата се отвори и със силен тласък се затвори. Трябваше да се изправя, за да видя кой е, може би Дейзи беше забравила нещо или Макензи? Станах на крака по-трудно заради проклетата болка и стрелнах поглед към вратата. Хари. Хари, бесен, сякаш аз бях опряла пистолет на челото му!

"За какво са ни врати щом няма да чукаме на тях!" възкликнах раздразнено, преди смеха ми да секне, когато за части от секундата той се приближи до мен и ме блъсна в стената, поставяйки ръцете си от двете страни на главата ми.

"Повтори го, но този път в лицето ми." той каза с нисък тон, подкосяващ краката ми.

Поех си дъх готова да повторя, когато той рязко ме зашлеви и ударих главата си в стената, изсумтявайки. По дяволите, това заболя! Извърнах главата си към него само за да видя каменната му физиономия и тъмно зелените очи, взиращи се в мен, сякаш виждаха душата и страховете ми.

"Щастлив ли си сега?" попитах с нисък тон, който криеше страха ми. По устните ми се спусна усмивка, която знаех, че ще го ядоса. И сякаш по часовник той извърна глава настрани, раздразнен, преди да махне ръцете си и да се отдалечи от мен.

"Слизай на вечеря, веднага!" той изсъска.

Засмях му се, вдигайки палци, за да го издразни повече. Докато излизах през вратата, прокарах пръсти през зачервената кожа на бузата си и потреперих. Все още пареше, със сигурност шамарите му бяха тежко - бележка до себе си. Струва ми се, че колкото повече му се противопоставям, той толкова повече губи интереса си. Може би, ако продължа в тази посока до няколко дена ще ме остави да се прибера, защото предполагам, че ще му омръзна.

Слязох в кухнята и видях всички насядали около някакво момиче, което виждах за първи път. Може би не си бях говорила с повечето момичета, но със сигурност бях свикнала с вида им и

можех да ги различа. Единствените, които не бяха омаяни от русите коси и сините очи на новата, бяха Макензи и Дейзи, които седяха чак в другия край на масата, където бе и моето място. Блондинката веднага скочи на крака, когато ме видя и си направи път през момичетата, идвайки до мен.

"Здравей, сладурче. Аз съм Сам." тя ми подаде ръка, усмихвайки се широко.

Още една към колекцията с глупачки на Хари. Чудесно. Погледнах зад гърба й, виждайки Макензи да ми казва нещо, а Дейзи да ми маха да отида до нея. "Добре, 'сладурче." извъртях очи и я подминах, избутвайки ръката й.

Щом Макензи и Дейзи ме викаха толкова отчаяно явно знаеха нещо. Беше ли малко грубо от моя страна просто да я отхвърлям така? Вероятно, да. Но нямаше как да търпя глезотиите й, виждаме се за първи път и тя ме нарича 'сладурче'. Дали когато й сритам задника все още ще изглеждам сладко?

Преди да седна до Дейзи размених купата си със салата с тази с пилешкото месо, която ясно си личеше, че е на господин 'голям лош вълк'. Настаних се на мястото си и дадох половината от месото си на нея, добре де, по-голямата част от месото. Тя е все още малка и се нуждае повече.

"Коя е тази?" попитах, вкусвайки от месото, със сигурност беше по-хубаво от салатата.

Най-сетне Макензи спря да зяпа Сам с убийствен поглед, сякаш я дупчеше и ме погледна. "Новото момиче, Хари ще я наглежда, докато някой не я купи." каза раздразнено Макензи.

Но според мен това беше чудесно! Щом тя е нова, вероятно ще създаде купища проблеми на Хари и той няма да забележи как бягам от тук.

"Каза го така, сякаш ще останеш в нейната сянка. Мила тук няма по-красива от теб, ако изключим Дейзи." побутнах хлапето до мен с ръка, намигайки й, а тя се засмя.

"О, моля те!" Макензи възкликна раздразнено. "Сякаш не стигаше, че е красива, ами се оказа и че е феминистка и сега всички са на опашка, за да чуят някой неин съвет." тя извъртя очи и раздразнено се вкопчи в храната си.

Реших да не казвам нищо повече, защото очевидно каквото и да направех нямаше как да потуша омразата й. Хранехме се спокойно, докато Хари не дойде, той погледна объркано към чинията си, а аз вдигнах погледа си от месото, свършващо пред мен и му намигнах. Единственото, което направи бе да стисне зъби и да поиска нова порция от Маргарет. Смешник.

"Момичета." той каза, когато получи новата си порция, но никой не му обърна внимание. Всички момичета шумяха, питайки въпроси русокосата тиква, че дори не усетиха Хари да е дошъл.

Перфектния момент да го издразня. "Сладурчето там им разказва някакви феминистки глупости, които явно са по-интересно от твоите правила." казах му с усмивка.

Хари стисна чашата си с вино и можех да видя, че се ядосва. "Момичета!" той извика и рязко шума спря, всички млъкнаха. Изсмях се прекалено силно и всички погледи се обърнаха към мен. Очевидно на феминисткия й задник не й стискаше да се опълчи.

Но спокойно, ето сега ще влея олио в огъня, да видим какво ще стане. "Феминистката, той ти казва да млъкнеш. Заповядва ти! Мисли се за по-силния пол. Тоест, показва неуважение към жените." казах с насмешка, а Макензи ме побутна, правейки ми знак да млъкна.

"Касиди, дръж си езика зад зъбите или..." започна Хари със заплашителен тон, но бе прекъснат от русокоската.

"Не, тя е права! Кой си ти, за да си мислиш, че си по-силният тук? Това че сме жени не означава, че нямаме права. Тук сме много повече и всеки момент може да ти скочим на бой и да ти покажем кой е шефа тук..." след последното, което каза просто спрях да слушам глупостите й. Тя със сигурност не знаеше какво е феминизъм, просто искаше да се прави на интересна. Но ако

това щеше да ме държи на далеч от Хари и биполярността му, тогава нямах проблем.

"Достатъчно!" извика Хари, изправяйки се от мястото си. Госпожица 'сладурана' млъкна и преглътна тежко. Жалко, шоуто свърши преди да е започнало, а точно ми ставаше интересно. "Всички да напуснат, освен Сам!" извика той, а вената на врата му изскочи, целия, почервенявайки от яд.

Всички момичета се изправиха, докато аз просто седях и си продължавах с храната. "Но нали вечерянето беше едно от правилата? Какъв е смисъла да слагаш такова правило, когато ще го нарушаваш?" казах и се чуха няколко ахкания от възмущение.

Значи щом госпожица феминист почнеше да говори пълни простотии, я мислеха за Света Мария, но щом аз почнех да казвам неща, които имат някакъв смисъл, веднага ставах кучка?

"Навън!" Хари тропна с крак и всички тръгнаха като попарени срещу вратата. "Касиди." той ме извика и аз го погледнах отегчено. Омръзна ми от него. "С теб ще си говорим по-късно." каза той през зъби.

Усмихнах му се и се поклоних, сякаш държах невидимата си пола. "Разбира се, ваша светлост." казах с ирония в гласа.

Той извъртя очи и отида до Сам. Набързо отворих фризера и за моя изненада наистина имаше сладолед. Грабнах го заедно с три лъжици и докато всички момичета се бяха натрупали извън вратата, вървящи към стъпалата, хванах Макензи и Дейзи и ги издърпах във всекидневната. Заключих вратата и се настаних на дивана, пускайки телевизора на анимацията, която гледам винаги. Дръпнах масичката към дивана и опънах краката си върху нея.

"Хари ще е ядосан, че сме тук, а не в стаята." изсумтя Макензи преди да седне на дивана и да скръсти крака по индийски.

Поклатих глава, отваряйки сладоледа и от другата ми страна се настани Дейзи, която притисна крака към гърдите си и отпусна

глава над тях. Изглеждаше ми по-малко лъчезарна.

"Не, спокойно. Прекалено е заета с госпожица феминист." казах им и им подадох по една лъжица.

Трите се отпуснахме на дивана и докато се хранехме с ваниловия сладолед, гледахме анимацията. Сладоледа не беше един от най-хубавите, но съм учудена, че изобщо има, затова по-добре да се наслаждавам на обикновения вкус от колкото да си мечтая. Изгледахме няколко епизода и се смеехме, но така и не чух гласчето на Дейзи и до колкото знам, тя харесваше тази анимация. Подадох кутията със сладолед на Макензи, която изглеждаше прекалено фокусирана върху анимацията. Дейзи беше опитала само няколко хапки, а миналия път ми каза, че обича сладолед. Оставих лъжиците ни на масичката и увих ръката си около раменета й, тя отпусна главата си на рамото ми и обви с ръце кръста ми. Със сигурност имаше нещо.

"Дейзи? Искаш ли да ми споделиш нещо?" попитах я тихо, разтривайки гърба й.

Последва кратко мълчание, очевидно Дейзи обмисляше нещо. Наистина не ми харесваше да я виждам тъжна, тя е единствения човек в тази къща, който заслужава на сто процента да е щастлива. А да я гледам толкова потисната ми чупи сърцето.

"Сам ми каза, че ако искам да съм независима жена, феминист не трябва да се женя и да искам да бъда домакиня." тя каза, а гласът й се чуваше толкова тихо.

Наистина някой трябваше да спре русокосата будала да пълни ума на хората с глупости. Вече със сигурност съм убедена, че е глупава и вероятно не знае какво претендира да бъде. Изгражда напълно грешно мнение на Дейзи за това какво е да почита и другите жени.

"Ти искаш ли да се ожениш и да бъдеш домакиня?" попитах, галейки косата й.

Беше толкова малка и сладка.

"Да, но искам да съм и феминист." тя простена объркано.

"Това, което искаш е напълно традиционално. И аз като малка исках да се оженя, да имам деца, да съм домакиня, да взема фамилията на съпруга си." казах й наблюдавах как усмивка грейва на устните й. "Ако искаш това няма кой да те спря. Забрави ли како ти казах?" попитах я, а тя се изправи до мен и поклати глава.

"За нас няма правила и не вървим по-свирката на никой." тя потвърди гордо, кимайки.

Усмихнах й се и гледах как се усмихва преди отново да се сгуши в мен, гледайки към анимацията. "Честно казано мразя думата феминизъм." повдигнах рамене.

"Защо слагат етикет на жени, които просто защитават и подкрепят избора на останалите жени? Не е нужно да се наричаш феминист, за да подкрепяш останалите момичета. Не винаги те са правите, понякога и мъжете също имат безспорно право. По-добре бъди хуманист, хлапе, обичай всеки и приемай обичта на всеки. Бъди справедлива и едновременно не съди хората." Казах, повдигайки рамене.

Дейзи постави главата си в скута ми и аз се заиграх с косата й. "По-умна си от Сам." тя каза.

Засмях се и се отпуснах глава назад, прозявайки се. "Знам."

16: Battle between reality and expectation.

"Кас!" някой ме извика и ме сръчка в ребрата. Познавах този глас - Макензи.

Но защо, по дяволите, един ден не ми позволиха да се наспя. Толкова много ли исках, един сън? Честно, съм готова да спя на покрива, за да не ме дразнят и да се наспя като хората.

"Касиди!" извика ми отново Макензи, карайки тъпанчетата ми да запулсират.

Бог й е дал глас на пойно птиче, а тя го използва, за да ме събужда. Чисто губене на време и талант.

Някой скочи на гърба ми, карайки ме да простена. "Каси!" извика Дейзи, подскачайки на гърба ми, а аз се завъртях наобратно, усещайки, че тежестта от гърба ми пада. Отворих едното си око, пускайки тих кикот, докато наблюдавах Дейзи да разтрива главата си. Така й се пада да ме събужда рано.

"Колко е часа?" простенах, изправяйки се в седнало положение. Само аз ли бях на мнението, че трябва да се наспиваме за пълноценен живот?

"Десет и половина." каза Макензи. "Опитваме се да те събудим от седем, така или иначе пропуснахме тренировката. Трябва да отидем на закуска веднага, ако не искаме проблеми." изсумтя тя и хвана Дейзи за ръката.

Наблюдавах как двете отиват до вратата отключват я и излизат. Простенах и легнах по гръб, преди да изсумтя заради натиска на задните ми части с кожения диван. Корема ми изсумтя и очевидно нямаше как да спя с празен стомах. Днес мисля да се

наям и наспя, цял ден, нищо друго. Но разбира се любимият ми Хари вероятно ми е приготвил изненада.

Изправих се от дивана и излязох от всекидневната, тръгвайки към кухнята, а по пътя си на там се срещнах с Люк. Спрях го, а той извъртя очи и скръсти ръце пред гърдите си. Предполагам трябваше да се сприятеля с персонала тук, за да ми разкажат по нещо, което да използвам, за да се измъкна оттук. Ще започна с русия тиквеник. И да се надявам да не кажа този прякор на глас.

"Мисля, че не започнахме добре. Аз съм Касиди." подадох ръката си към него, а той извъртя очи и ме подмина.

"Вече знам това." каза ми, минавайки покрай мен.

Свалих ръката си, защото изглеждаше глупаво във въздуха. В момента се държах на косъм, за да не му се разкрещя. Опитвах се да създам приятелство, а той ме отхвърляше!

"Добре, какво ще кажеш да ти направя палачинки и после да се сдобрим?" попитах го, обръщайки се на петите си и тръгнах към него.

Той се засмя, все още гледайки ме раздразнено, докато стоеше на мястото си до вратата. Не беше ли страшно изморително да стои прав с часове тук?

"Вече закусвах." той каза, стоейки като статуя.

Облизах устни, стискайки юмруци зад гърба си. Играеше ми по нервите. "Аз все пак ще направя палачинки и ти ще ги харесваш, а после ще се сдобрим!" опитвах се да звуча дружелюбно, но всяка една дума премина през зъбите ми, звучейки заплашително.

Люк просто се усмихна, показвайки ми да вляза в кухнята. Очевидно щеше да е по-трудно от колкото очаквах, но тази усмивка ми дава надежда.

Влязох в кухнята без да поглеждам към масата, на която вероятно имаше кравешка храна и всички насядали клечки около нея. Запътих се към хладилника, от където извадих сместа и се

върнах на плота. Набързо намерих шпатула и тиган, както и олио и се преместих над готварската печка, заемайки се с палачинките.

"Момичета." Хари започна отново със собствените си монолози. "Довечера ще.. момент, къде е Касиди?" той веднага спря, гледайки към всяка една по отделно.

Засмях се, той не можеше без мен. "Тук съм, любими, спокойно." казах, надничайки под аспиратора. И кога да забележа? Сам с различни синини по лицето. Нямаше как да премина без да й се пошегувам. "Феминистката, харесва ми какво си направила с лицето си. Но следващия път нека са по-тъмни, нали знаеш, за да подчертаят очите ти." усмихнах й се.

Тя измънка нещо под носа си, което не успях да чуя. Макензи и Дейзи се усмихваха широко, а останалите момичета се хранеха тихо някои, от които, гледайки ме възмутено. Преместих погледа си на Хари, който ми се усмихваше някак странно, не го бях виждала да ми се усмихва така.

"Щом и Касиди е тук. Довечера ще гостуваме на едно парти, където ще се срещнете с новите си собственици, по-голямата част от вас, разбира се." преобърнах палачинката си и леко изпсувах, когато видях ,че е изгоряла. Тази ще я яде Люк. "След час тук ще дойдат фризьори, гримьори и роклите, които ще облечете. Ще тръгнем в седем от тук, имате предостатъчно време да се приготвите." той каза.

Затворих котлона, отказвайки се от това да продължа с готвенето. Бях направила едвам четири. Разделих палачинките в две чинии, поставяйки по-малките в една за Люк, така или иначе беше закусвал. Единственото, което намерих за добавка беше мед и различни плодове, но аз просто хвърлих няколко боровинки над палачинките и ги намацах с мед. Не ми се занимаваше.

"Аз не искам да идвам, любов." казах на Хари, докато поставях прибори в чиниите.

"Ти не идваш, любов." той каза, а аз спрях на място.

Може би не ми се ходеше преди малко, но сега ми се доходи. Не защото щях да поискам помощ или нещо подобно, всъщност почвах да свиквам. Безплатна храна, безплатни дрехи, няма училище,не е нужно да работя и единственият минус е Хари.

"Няма да ме заведеш на глупавото парти?!" казах, повдигайки вежди и се приближих към него.

Той дори не се обърна към мен, а наряза наденичките в чинията си. "Заради това поведение, няма да стъпиш навън." той каза и чух смеха на Сам. Но вчера се насираше, когато Хари й се развика; явно сините на лицето й не й стигат. "Единствените, които няма да идват сте ти, Дейзи и Сам." той каза.

Ярост премина през кръвта ми. И аз се нуждаех от време за разпускане и едно парти в клуб щеше да ми се отрази добре! Ами Дейзи, защо не взимаше нея? Правилно, че тя е малка за клубове, но момичето не е излизало от тук от месеци и съм сигурна, че ще се зарадва да потанцува и да пробва секс на плажа. Гневно, без да мисля за последствията, преместих приборите от едната чиния в другата и после я преобърнах, размазвайки напълно палачинките в хубавата му косица.

"Знаеш ли, вече не ми се ходи." казах през зъби преди да оставя чинията на масата и да се обърна с гръб, тръгвайки към вратата.

"Касиди, върни се тук. Веднага!" чух вика му зад себе си, но само вдигнах среден пръст преди да изляза през вратата. Идиот.

Отидох при Люк, опитвайки се да укротя гнева си и се усмихнах колкото се можех по-реално. Подадох му палачинките и едната вилица, гледайки го как отхапва. Наистина бях гладна, но използвах своите палачинки за далеч други цели вместо хранене.

"Достатъчно хубави ли са, за да ми простиш?" попитах, надявайки се, че не е чул къркоренето на стомаха ми.

"Изгорила си ги." каза той, а аз веднага свъсих вежди. Трябва да се шегува. " Но ти си достатъчно красива, за да ти простя." той се усмихна сладко, карайки ме да се усмихна.

Стиснах устни, полюшвайки се напред-назад, дали ако го питам да сподели палачинките си с мен, ще звуча прекалено нахално и всичко със сдобряването ще отиде по дяволите? Майната му, умирам от глад. "Щом вече сме сдобрени, се чудех дали мога да си взема палачинките обратно? Тъй като ти вече си закусвал и не си гладен, а аз използвах палачинките си за една благотворителна цел." усмихнах му се ангелски, а той се засмя.

"Чудех се кога ще ме питаш." каза и ми подаде чинията, която аз взех с голяма усмивка. "Къркоренето на стомаха ти се чуваше от метри." той се засмя, почесвайки тила си.

Отхапах от палачинката и честно, бях пред вратите на рая. Може би бяха леко изгорели, но пък меда го отърваваше. "Това е заради палачинките. Признай си вкусни са." казах с пълна уста, без да се притеснявам много.

Продължихме да си говорим за палачинките ми и усещах, че се сближаваме, въпреки че говорим на тази тема. Всъщност беше доста забавен, но това не променя факта, че е дразнещ. Точно свършвах и последната си палачинка, когато чух някой да вика името ми. Въздъхнах и погледнах към Хари, който се приближаваше към мен с ядосана физиономия. Поне беше изчистил косата си.

"В стаята ми. Веднага!" заповяда той.

Въздъхнах и завъртях очи, колкото и да исках да отида и да му зашлевя шамар, предпочетох да замълча. Мисля, че прекалих в кухнята с палачинките или когато му се отговарях. Всъщност от както съм тук вървя по ръба и за сега не съм мъртва, трябва да има нещо в мен, което му харесва. Със сигурност остроумните ми коментари.

"Съжалявам, Люки, той е задник. Ще продължим с разговора после." усмихнах му се и поставих чинията в ръцете му, изяждайки и останалото парче, преди да оставя и вилицата.

Той ми се усмихна и аз тръгнах към стълбището, за да се кача в стаята на големия лош вълк. Но преди да мина покрай него, той хвана китката ми, спирайки ме на място. "Внимавай на кой

вярваш. Солта и захарта изглеждат еднакво." той ми прошепна без дори да ме поглежда.

За Люк ли говореше? Или това пак е един от неговите начини за 'наказание'. "Ако си приключил с глупостите. Големия лош вълк ме иска в стаята му." извъртях очи и изтръгнах ръката си от хватката му, продължавайки към стълбите.

Напоследък доста често започнах да посещавам онази стая и честно казано не съм доволна от факта. Дали ще ми се развика и отново заплаши или ще разбере, че от мен няма да стане курвичка на повикване и ще ме пусне? Моля се да е второто. Може би почнах да свиквам тук, но със сигурност се нуждая от лично пространство, което тук не ми е предложено. А дали Хари си спомня за пияното му състояние, когато си говорехме? Не бих искала да си спомня как му помогнах да легне, а преди това го съблякох. Това си е чист срам.

Отворих вратата към стаята му и седнах на леглото, прокарвайки ръце през завивките, които бяха сменени. Всъщност ми харесваше тук и всеки ден почвах да свиквам повече. От това ме е страх в момента - да се привържа към това място и да не искам да си тръгвам. Преди да дойда тук имах само Зейн, а сега имам Дейзи и Макензи и отчасти Люк. Не ми липсва дома ми, освен Зейн, но той вероятно ме е забравил. Да, бяхме близки, но не очевидно, че да ме потърси. Но дори и да искам да остана тук, след четири месеца ще трябва да си тръгна, да се върна при Найл. Нямам представа какво иска от мен, че чак е взел такава крайност да ме купува.

Вратата се отвори и вътре влезе Хари. Не изглеждаше толкова ядосан в момента, колкото преди малко, когато ме видя да говоря с Люк. Той ми беше казал нещо от сорта да не вярвам на Люк. Какво трябваше да значи това? Той не изглежда толкова опасен.

"Виж, Касиди. Правя всичко по силите си, за да се държа добре и да ти харесам това място..." той започна, прокарвайки ръце през косите си.

Леко се надигнах, прекъсвайки го. "Не искам да съм тук."

Той изпуфтя, разрошвайки косата си преди да се приближи към мен и да пъхне ръце в задните си джобове, гледайки наоколо. Отвори уста, за да каже нещо, но после я затвори с въздишка. "Виж, не искам да се държа гадно с теб, но всичко, което правиш ме задължава да съм лош с теб." той изсумтя.

Какво се опитваше да направи с този разговор? Да направим нещо като договор, за да се държа нормално с него и той да ме пусне?

"За какво ме извика тук?" попитах отегчено и се изправих от мястото си, заставайки на няколко сантиметра от него.

Ръката му се вдигна във въздуха и заедно със строгата му физиономия си помислих, че ще ме зашлеви отново и затворих очи. Но вместо шамар ръката му погали косата ми, заиграйки се с краищата, отворих очите си и го видях омекнал да се усмихва на косата, въртяща се около пръста му. Изведнъж той вдигна погледа си, срещайки почти прозрачнозелените си очи с моите. Изсумтях и наблюдавах как устните му бавно се приближават към моите. Топли вълни ме заляха, когато устните му започнаха да танцуват смъртоносен танц върху моите. Ръката му се вдигна, придържайки лицето ми, докато се опитваше да получи вход за устата ми, който му дадох. Простенах, когато целувката ни достигна нова висота и прокарах ръката си нагоре по тялото му, хващайки яката на ризата му в юмрука си. Усетих усмивката му в целувката, докато бавно придвижваше устните си.

Той се отдели задъхан от мен и палеца му премина през устните ми, застоявайки се на долната, като леко я дръпна, карайки ме да изсумтя. "Разбра ли какво исках да ти кажа или да повторя?" той каза, усмихвайки се, докато ръцете му се наместваха на кръста ми.

Колкото и хубава да беше целувката, тя не ми каза нищо. Нямам никаква представа какво искаше да каже с нея, но нямам и намерение да го питам, не искам да изглеждам глупава пред него. Дори не знам защо. Чувствам се странно и мога да кажа, че страните ми горят по-силно от шамара, който беше ужасен. Защо ми хареса толкова, по дяволите? И защо искам отново.

"Не, схванах." излъгах, спускайки погледа си надолу. Окото ми привлече разкритата кожа заради не закопчаните копчета. По дяволите, усетих, че пламвам в огъня на Ада.

Той се усмихна и махна няколко кичура коса от лицето ми, отново хващайки го, като разтри палеца си върху бузата ми. Той се усмихна, облизвайки устните си преди да се засмее тихо, а аз все още го наблюдавах със сериозна физиономия, сякаш не можех да я променя. "Обичам те, нямаш си на представа какво бих направил за да ти го докажа."

Преглътнах, местейки погледа си между очите му. Бях толкова объркана. За първи път, след Найл, ми се признаваше нещо подобно. Помня какво е чувството да си обичан и ако можех, никога нямаше да разваля това между нас с Найл, но се случи и вече е късно. "Тогава го докажи." прошепнах сигурна в думите си и видях несигурност в него.

Няколко секунди просто наблюдавах свитите му вежди и очите, които се опитваха да разберат дали на блъфирам, преди чертите на лицето му да омекнат и онези розови устни да се притворят. "Можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш." той каза без капка съмнение.

Сърцето ми затуптя по-бързо, толкова лесно ли беше да се отърва от това място? Можех да си тръгна и никога повече да не се върна на това място. Да се върна към ежедневието си, при татко и Зейн както и Найл.

"Но остани тази вечер. Не е безопасно да тръгваш сега, утре ще те закара шофьор. И ако искаш повече няма да се върнеш на това място, при мен." той прошепна и заклевам се, видях болка в очите му. Дали беше толкова добър актьор или всичко, което каза беше истина. Каквото и да беше, изглежда му бях повярвала.

"Д-добре." едвам казах. Дори не се притеснявах толкова, тогава защо заекнах, мамка му? Не може той да е влязъл под кожата ми, нали? Та ние дори не си говорим толкова много!

Той махна ръцете си от мен и аз изсумтях заради загубата на

допир. Бавно тръгнах към вратата, без да се обръщам към него, защото ме беше страх, че колената ми ще омекнат и ще падна. Излязох в коридора и сякаш умението ми да мисля, беше изчезнало. Само с няколко чути изречения, умът ми беше изчезнал, наистина ли беше влюбен в мен?

Влязох в стаята ни с останалите момичета, а дори не обърнах голяма внимание на момичетата около мен. Всички обличаха дълги и скъпи рокли, докато фризьори и гримьори се занимаваха с тях. Ако не бях говорила с Хари, вероятно щях да се шегувам с тях, че отиват в клуб, облечени в тези костюми, въпреки че знам, че отиват на нещо като бал. Тихо се промъкнах измежду тях и се настаних върху леглото си.

17: Bad Memories.

Всички в стаята все още спяха, изморени от партито снощи. Само аз стоях будна и мислех. Часът е почти пет и четиридесет сутринта, а аз все още не съм взела решение. Не исках ли самата аз да си тръгна? Не правех ли всичко това, за да ме изхвърли оттук? Не беше ли това целта ми от самото начало? Не знам, ясно?! Не знам... Той толкова объркa главата ми с последния ни разговор, че вече се съмнявам да искам да си тръгна. Толкова ми омръзна от това да съм сама и да нямам никой до мен. Дали аз го обичам? Не, най-вероятно не. Но защо поне веднъж не се порадвам на обичта на някой друг към мен. Мина толкова много време от последния път, в който някой ми призна нещо подобно.

"Касиди?" гласът на Макензи ме извади от транса ми.

Вдигнах главата си от коленете и се огледах наоколо, всички момичета бяха станали и се приготвяха за фитнеса.

"Идваш ли с нас?" попита тя.

Облизах нервно устни, все още обмисляйки дали имам силите, с които да си тръгна. Вкъщи би могъл да ме чака единствено Зейн и никой друг, а тук имам Дейзи, Макензи.. имам Хари. Защо взимането на решения е толкова трудно, по дяволите?!

|Хари|

Чудя се дали Касиди ще си тръгне или ще остане? Честно казано, не ми пука дали ми е повярвала, но се надявам да го е направила, защото освен пари ще загубя и важни връзки. Ако не се върже на това вече не знам как да подходя към нея. Пробвах с насилие, а тя изглежда се наслаждаваше, а сега пробвам с 'любов' - нека видим.

Изправих се от леглото си и закрачих към фитнеса

Не мога да спра да мисля за двете думи, които й казах. Тоест, бях ги казвал толкова много на.. на бившата ми, а сега ми е трудно да приема, че ги казвам на Касиди, дори и фалшиво. Та тя дори не прилича на нея! Няма русата й дълга коса, сините й дълбоки очи, магическият й допир, дори няма акцент! Ако се е хванала ще ми в трудно да целувам устните й, защото тя не е момичето, което обичах. Все още обичам.

Въздъхнах и отворих вратата към салона. Влязох вътре и както всяка сутрин се приготвих да ги преброя.

"Добро утро." Поздравих, докато броях всичките. Няколко от момичетата се обърнаха към мен, поздравявайки ме. "Една липсва." казах и ясно знаех коя е.

Очевидно не бях успял да я убедя.

Чу се отварянето на вратата зад мен и аз се обърнах назад, видях задъханата Касиди, облечена в къси панталонки и потник. Усмихнах се и се приближих към нея. Тя затаи дъх, правейки крачка назад и се опря на стената. Значи ми е повярвала, а? Засмях се на движението й. Не мога да повярвам, че когато се държах като боклук с нея, тя вдигаше безстрашно глава, а сега й признах 'любовта' си и я е страх.

"Добро утро." Поздравих, наблюдавайки колко нервно диша, докато гърдите й се вдигат нагоре и надолу. Тя ми кимна и понечи да ме заобиколи, вероятно е видяла Макензи, но аз я спрях. "Радвам се, че не си тръгна." прошепнах й, така че другите да не ни чуят и целунах челото й, преди да я заобиколя и изляза от салона.

Затворих вратата и придобих сериозна физиономия. Това че Касиди остана не означава, че магически всичките ми останали проблеми се решават. Все още имам среща, на която да отида ако не искам сделката между мен и братята Хемсуърт да се провали. Поне се надявам да изляза от проклетото място жив.

Завих и влязох в офиса си, заключвайки след себе си. Извадих коженото куфарче от гардероба и облякох сакото си, заметнато върху дивана. Набързо свалих картината зад дървеното бюро и

написах кода за сейфа. Пъхнах ръката си навътре, отмествайки документи, дрога и договори и напипах парите, които спечелих снощи. Извадих ги и ги сложих в куфарчето, заедно с четири пакетчета с LSD. Надявам се това да свърши работа.

Прокарах пръсти през косата си и отворих най-горното чекмедже на бюрото, в което се намираше само един пистолет. Проверих дали е пълен и го скрих в началото на панталона си. Затворих куфарчето и грабнах ключовете за колата си. Докато излизах от офиса си забелязах, че Касиди се е запътила към банята. Ако не говоря с нея вероятно ще си помисли, че я излъгах, нали?

Въздъхнах и тръгнах след нея. Изчаках я да влезе в банята и влязох след нея, намирайки я надвесена над ваната да пълни водата. Приближих се тихо зад нея и увих ръцете си около кръста й, а тя почти не извика добре, че закрих устата й с ръката си.

"Спокойно, аз съм." казах през смях и когато тя се успокои я обърнах към мен. "Изплаших ли те, любов?" попитах я, хващайки лицето й в ръцете си.

Очите ми преминаха през нейните, виждайки притеснението й. Камил също го правеше преди, така и не беше свикнала да я наричам по този начин.

"Камил?" попитах я, а тя стрелна погледа си нагоре към мен. Беше първата ни годишнина, а аз я бях завел на разходка с яхта, приготвил вечеря и купил й подарък. "Любов?" казах й, а сините й очи сякаш осветиха мрачното небе, докато усмивка се настаняваше на красивите й и меки устни, докато цялата почервеняваше.

"Заедно сме от година, а ти все още се изчервяваш." Коментирах, поставяйки ръцете си от двете страни на гладкото й меко лице. Тя вдигна погледа си, потърквайки ръцете ми, дори само един неин поглед изпращаше хиляди тръпки по тялото ми.

Лек кикот се изплъзна от устните й, докато се разтапяше под допита ми. Господи, такъв съм късметлия. "Това е защото те обичам." тя прошепна, разтривайки ръцете ми. Усмивка се плъзна

и по моите устни, как нямаше? Имам такъв ангел в ръцете си, който ме обича.

"Хари?" гласът на Касиди ме отдели от мислите ми. Премигнах няколко пъти, преди да осъзная, че ръцете ми бяха обхванали лицето й и тя ги разтриваше по същия начин както Камил, наблюдавайки ме със същото чувство в очите си. Разтреперих се.

Тя наклони глава, гледайки ме плахо. Махнах ръцете си от лицето й и тя притаи дъх. "Да? " казах, нервно разтривайки тила си.

Тя дори не можеше да замени чувството, даващо ми Камил, нямаше ги сините очи, бледата кожа и розовите устни. Нямаше ръцете й, увиващи се около тялото ми, стоплящи душата ми. Нямаше го френския й акцент, събуждащ пеперудите в стомаха ми. Аромата й на череши... Камил я нямаше и то от прекалено дълго..

"Преди малко ми обеща телефон?" тя каза, но звучеше много нервна. Честно казано, бих се усъмнил, но в момента мислите ми бяха навсякъде и не можех да осмислям думите й.

"Така ли?" попитах я, докато се опитвах да не изглеждам така, сякаш не съм я слушал.

Та кимна, докато очите й оглеждаха чертите ми. Но преди да и дам възможността да ми зададе въпроси, които не мисля, че в момента имах способната да изтърпя, целунах бузата й и тръгнах обратно към изхода на банята.

Бързо грабнах куфарчето си и слязох по стълбите, запътвайки се към вратата. Докато все още се опитвах да си събера мислите, забелязах вдлъбналия се поглед на Люк върху мен. И точно, когато си мислех, че ще излязла без проблем през вратата, той ме спря преди дори да съм докоснал дръжката.

"На къде така, Хари?" попита той, а аз облизах устните си, преглъщайки гнева. Мразех, когато Люк беше на по-ниска длъжност от мен и все пак една негова дума можеше да прекрати бизнеса ми, а и живота.

Стиснах ръката си в юмрук, докато се опитвах да снижа яростта си, но, по дяволите, се ядосвах повече. И цялата ярост се трупаше и трупаше, докато не преля. Хвърлих ядосано куфарчето настрани и стиснах юмруци, за секунди бях ударил Люк в стената, а той се опитваше да стане. "Защо не си извадиш носа от работата ми?! Отиди и провери приятелката си, Касиди, тя може да те позабавлява, докато не се прибера!" изсъсках преди да взема куфарчето си от пода и да напиша кода на металната клавиатура до вратата.

Отворих гневно вратата, излизайки от дома си и после я затворих грубо, само за да чуя тежкия звук, който издаде. Усещах как ноздрите ми горяха, докато стисках гневно зъби и обикалях колата си. Хвърлих куфарчето на задната седалка и се наместих на шофьорското място, шумно затваряйки вратата. Ударих няколко пъти волана, надявайки се да изкарам гнева си по този начин. Ръцете ми се увиха около кормилото, докато изморено издишвах, отпуснат на седалката.

Всички ми идваше в повече напоследък. Братята Хемсуърт, дишащи във врата ми, Люк, наблюдаващ всяко мое движение, ролята, която трябва да играя с Касиди и загубата на Камил. Чувствам се толкова безсилен над всичките си проблеми, сякаш те се трупат като скали над мен и някой ден просто изморен ще умра от натиска им. Чувствам се толкова потънал в калта, че дори не мога да си поема въздух. Може би трябваше да послушам Камил и изобщо да не се занимавам с това...

"Казах ти да не приемаш! Не се нуждаем от парите на този човек, обичаме се, нали?! Ще се измъкнем, не е нужно да го правиш." Камил се опитваше да ме спре, за да не си тръгна от жилището ни, което скоро щяха да бракуват заради неплатените сметки.

Поклатих глава, хващайки за пореден път сака си. Тя мина пред мен със сълзи стичащи се по страните й, докато червеното червило на устните й бе размазано - толкова го харесвах преди. Сините й очи се смесваха с червеното, докато с всяка секунда нюансът им ставаше все по-тъмен и по-тъмен. Ръцете й обхванаха лицето ми, обръщайки ме така че да я погледна, но не можех. Не исках да я виждам толкова разрушена от решенията ми. Нуждаехме се от пари и без тях любовта нямаше да плати

сметките ни и да ни предостави храна.

"Остани, добре ли? Моля те, остани. Ще решим всичко.. а-аз.. аз ще взема кредит, ще си потърся работа, щ-ще помоля приятелите си за заем, ще п-продадем златните гривни на майка ми. Ще намерим н-начин." думите й не се разбираха заради всичкото й подсмъркване и заекване, а понякога и съединяваше думите. Беше се превърнала в развалина, аз я бях превърнал в развалина...

Избутах я от себе си, а тя падна на пода, избърсвайки сълзите си. "Не виждаш ли в какво ни превърнах?! Погледни се, погледни мен! Нямаме пари, с които дори да си вземем храна! Нямаме нищо! Утре хазяинът ще взема апартамента и ще останем на улицата! Не виждаш ли, че аз ни съсипах?! Не осъзнаваш ли, че тези пари са ни нужни!" крещях й, докато яростта преминаваше през вените ми. Нямах контрол над гнева си и често наранявах хората, които обичах. Усещах как лицето ми гори, докато разбивах вазата, попаднала ми под ръка, в стената. Жената, която обичах, се разтрепери, закривайки ушите си. Изглеждаше като болна и аз бях причината за това.

Поклатих глава, поглеждай към ръката й. Очите ми се разшириха и веднага се плъзнах до нея, разтревожен, парче керамика се бе забило в ръката й, докато червена кръв се стичаше върху бежовия пуловер, падащ от раменете й.

Устните й се притвориха, отръпвайки се от мен. "C'est fini, Harry" тя прошепна преди да се изправи, стискайки кървящата си ръка. Те ме погледна за последно, сълзи все още стичащи се по страните й, докато очите й показваха болката от изречените й думи. Тя не ме искаше повече.

Вдигнах сака от пода, поглеждайки със съжаления към Камил, докато исках поне да я прегърна, да й кажа, че я обичам за последно. Но не направих нищо от това. Без да изричам нищо пристъпих извън вратата, оставяйки съсипаната си приятелка сама.

Стиснах здраво волана, натискайки с всички сили спирачката, но преди да успея да завия бях се блъснал в тежкотоварния автомобил. Цялото ми тяло залитна напред и усетих, че

предпазния ми колан се скъса. Ударих главата си в полу счупеното стъкло преди да падна назад. Всичко ми се въртеше. Очите ми се затваряха, докато цялото ми тяло пулсираше от болка, а ушите ми бяха заглъхнали. Опитах да остана буден, докато наблюдавах как по-големия автомобил пламва в огън, което значеше, че й двете коли ще избухнат.

С последни сили отворих вратата, изпсувайки тихо заради всичката болка. Опитах да изляза, но се препънах и паднах, удряйки гръдния си кош, който ме сви и нямах друг вариант освен да пълзя до където мога. Очите ми се затваряха, докато наблюдавах кървавата диря, която оставях. Вече завладян от ужасяващата болка се отпуснах върху тревата, въздишайки, обърнах се по гръб, притаявайки дъх заради ужасно, парещата болка. Главата ми се отпусна върху пръстта и преди да ми притъмнее, напълно успях да видя двете коли, които горяга, а мъжа беше мъртъв.

АБ//Очаквахте ли това?;)

18: For That Asshole.

|Касиди|

Стоях облегната на стойката на вратата, докато наблюдавах как Сам притиска Дейзи да си избръсне краката. Сериозно й се дразнех страшно много. По дяволите, за годините си е много глупава.

"Според теб колко ще й отнеме, за да се откаже?" попитах, извъртайки глава към Макензи.

Тя спря с оформянето на веждите си пред тоалетката и погледна към момичетата. Повдигна рамене и погледна към мен. "Не знам, но Дейзи е деликатна на такива теми. Не искам да бъде тъжна." тя ми каза, преди да продължи с прилагането на болка върху лицето си и особено зоната над очите й.

Въздъхнах и се отблъснах от мястото си "И аз." казах преди да сваля ръцете си до тялото и да тръгна към тях.

"Не си бръсни краката, това е, което мъжете искат от нас! Не давай на Хари това, което иска! Ти си силна и независима жена, затова не давай на онази свиня това, което иска!" Сам говореше с такава злоба, докато останалите три момичета я слушаха все едно е някаква богиня.

Погледнах към Дейзи, която нервно държеше бръснарчето близо до вече, голата й кожа. Това си е голям момент, аз си спомням колко щастлива бях. След първото ми бръснене не спирах да нося къси поли и панталонки, както и рокли само, за да показвам гладките си крака.

Седнах върху мраморното стъпало и погледнах към Дейзи, която седеше във ваната. "Сам е истинска недосегаема жена, колкото и да харесвам гладките си крака вече няма да се бръсна!"- чух

шепота на едно от момичетата зад мен.

Обърнах се към тях и им хвърлих лош поглед, за да млъкнат преди да извърна глава към Дейзи и да й се усмихна. Тя си пое дъх нервно и преди да е казала нещо хванах ръката й, стискайки я леко, за да се успокои.

"Виж, Дейзи, ако не искаш да си бръснеш краката пак ще си хубава, но ако искаш го направи. Това са си твоите крака и ти решаваш дали ще ги бръснеш или не. Ще те подкрепям каквото и да направиш." успокоих я.

Не знам дали бях убедителна, защото от дълго време не ми се е налагало да успокоявам някой. Извърнах глава към Макензи, която с усмивка ми кимна, мисля, че искаше да ми каже, че съм се справила. Отново погледнах към Дейзи, която ми се усмихваше широко.

"Добре тогава.." тя си пое дъх и направи първата стъпка.

Няколко момичета я аплодираха с усмивки до ушите си. Чух ядосаното ръмжене на Сам, но реших да не й обръщам внимание и в крайна сметка чух отварянето и шумното затваряне на вратата. Очевидно госпожица феминист се ядоса и си тръгна.

"Ти си по-феминист от Сам." засмя се Макензи, сядайки до мен и постави ръцете си на раменете ми. Засмях се въпреки надутите физиономии, които направиха приятелките на Сам.

"Иъл, не ме наричай така." засмях се, леко бутайки я.

Изведнъж Макензи рязко ме бутна и се озовах във ваната, намокряйки се цялата и по грешка бутнах Дейзи. Кензи се смееше хванала корема си, докато от очите й почти не избиваха сълзи.

"А, кървя!" изписка изплашено Дейзи, карайки ни с Кензи да се спогледаме преди да избухнем в смях.

Напръсках Дейзи с вода, докато Макензи се опитваше да сподави смеха си. Когато се успокоихме, трите приятелки на госпожица феминист си бяха отишли. Прекарахме доста дълго време, в

което уж помагахме на Дейзи, но просто се й смеехме повече.

След като оставих двете ми приятелки да отидат в спалното отделение, за да се преоблекат, слязох в кухнята оглеждайки се за Люк, но не го видях никъде. Всъщност е много странно, че Люк и Хари липсват почти от два дни. Вчера Хари не се прибра и когато питах Люк дали го е виждал, той веднага излезе. Тази сутрин минах през стаята на Хари, но го нямаше и се притеснявах. Не знам защо ми пука толкова дали е добре, но наистина искам да знам къде е в момента.

Разбърках спагетите в тенджерата леко отнесена, но когато чух вратата да се отваря, веднага стрелнах погледа си натам с надеждата, че ще е Хари, но след като видях русите къдрици надеждата ми си замина.

"Хей, Касиди. Какво готвиш?" той попита, прекосявайки пространството между нас и се подпря на хладилника, свивайки вежди, докато усмивка красеше лицето му.

Откъснах се от транса си и погледнах за последно към спагетите преди да се облегна на плота и да погледна към Люк със същата усмивка.

"Спагети. Ти искаш ли?" попитах го, докато ръцете ми не спираха да се мърдат по плота зад мен. Бях притеснена и едвам издържах да не го питам къде е Хари.

Люк поклати глава преди да се приближи към мен. Затаих дъх, когато застана на няколко сантиметра от мен. Ръката ми се вдигна, докато очите му шареха по лицето ми. Усетих как гръдния ми кош натежава, докато ръката му нежно закачаше два кичура зад ухото ми.

"Косата ми е в лошо състояние. Не съм ходила на фризьор от дълго." засмях се неловко, преди да оближа устни и да опитам да оправя кашата на главата си, която се държеше от една гумена ластичка.

Той се ухили и тази усмивка толкова много ми напомни на самодоволната усмивка на Хари, която никога не слизаше от

устните му. Преглътнах тежко, премествайки погледа си от него.

"Хей, Люк. Знаеш ли къде е Хари? Не се е прибирал, а вече е почти вечер." коментирах, преди нервно да се обърна с гръб и да разбъркам тенджерата.

Притеснявах се да говоря, защото не исках да показвам, че мисля за него, въпреки че ме отвлече. Всичко това с Хари е толкова объркано. Първоначално ме наказва после ми казва, че ме обича, сега изчезва? Самата аз не го разбирам. А по-странното е, че когато почна да говоря за него, усещам как стомаха ми се свива, по-хубавия начин, изпращайки тръпки надолу по тялото ми, докато цялата настръхвам. Срам ме е да го призная на самата себе си, но снощи сънувах мокър сън за него и Господи иска ми се да беше реално.

"Може да е с Кендъл или Тейлър." усетих колко незаинтересовано го каза. Но на мен ми пукаше и в момента се чувствах отвратително, че е с тях, а не с мен, след като ми призна 'чувствата' си.

Изкашлях се, опитвайки да върна сълзите на местата им, но вече една се бе измъкнала. Набързо я избърсах, облизах устни и се обърнах към Люк, усмихвайки се, сякаш не бях тъжна.

"Кои са те?" попитах, преди да отида до хладилника и да го отворя, използвайки момента, за да спусна още няколко сълзи. Избърсах ги и заедно с бурканчето салса се върнах на мястото си, спирайки котлона.

Люк грабна една ябълка от купата с плодове и я захапа, облягайки се обратно на плота. "Значи. Кендъл е порно актриса и по едно време двамата се опитаха да имат сериозна връзка." той започна, сякаш се присмиваше на спомена.

"И как завърши?" попитах, опитвайки се да не звуча заинтересована и мисля, че ми се получи.

Люк се засмя преди отново да отхапе ябълката си и да се приближи до мен. Той ми помогна да филтрирам спагетите, преди да ги сложа сухи в три чинии. "Кендъл го хвана да й

изневерява с Тейлър. И накрая просто решиха да си останат приятели с привилегии." той направи въздушни кавички, а аз повдигнах вежди в шок.

"Ами Тейлър? Тя каква е била освен втората му мацка?" попитах, поставяйки салса и върху трите чинии със спагети.

"Стриптийзьорка." той каза простичко, а на мен сякаш нещо ми приседна и почти не се задавих.

Взех двете чинии, оставяйки на Люк да ми помогне с третата. "Значи, за да имаш връзка с 'господин' Стайлс, трябва да предлагаш секс услуги?" попитах шеговито, въпреки че наистина го мислех. По дяволите, не бих дала тялото си на Хари само за да съм с него! Или пък..

"И да и не." той отговори, карайки ме да стрелна погледа си към него, забравяйки за мислите си до преди малко. Двамата оставихме чиниите на кафе масичката и се настанихме на дивана.

"Какво трябва да значи пък това?" свих вежди, вдигайки краката си върху дивана.

"Първата му приятелка е била-..." започна той, но дори не успя да завърши, защото през вратата влязоха Макензи и Дейзи, спорейки шумно за нещо.

Двете се настаниха на дивана, продължавайки, а Люк изчезна от стаята, оставяйки разговора ни недовършен. Най-накрая Дейзи запуши устата на Макензи и се обърна към мен.

"Кензи иска да гледа глупавите новини, а аз не. Нали и ти искаш да гледаме онази анимация?" попита тя, правейки онзи ангелски поглед, който можеше да те накара да й дадеш всичко, което иска.

Погледнах към Макензи, която изглеждаше така сякаш наистина й се гледа. За краткото време, в което я опознах, знам, че не харесва новините и би предпочела анимацията, но явно трябва да е важно щом е толкова настоятелна.

"Много ли е важно?" попитах, поглеждайки я преди да взема дистанционното и да включа телевизора.

Макензи закима енергично, не способна да отговори, заради ръката пред устата й. Дейзи ме погледна умолително, преди да махне ръката си и да даде възможност на Макензи да говори.

Тя си пое дъх преди да ми отговори: "Ще говорят за терористичния акт в Ню Йорк, там живеят родителите ми." тя каза, понижавайки гласа си.

Без да се замислям пуснах на новините и в момента даваха спорт, а предполагам, след малко трябваше да разкажат и за терористите. Макензи никога не ми беше разказвала за родителите си и знам какво е да изгубиш родител, предполагам е същото и ако научиш, че е в опасност.

"Но..." започна Дейзи, показвайки колко е тъжна. Бързо я спрях, давайки й едната чиния в ръце.

"Веднага, след като чуем какво се е случило в Ню Йорк, ще гледаме анимацията ти!" казах й, а тя се усмихна преди да ме прегърне.

Дейзи бързо се излегна щастлива на дивана, скръствайки крака, докато се хранеше от храната си с усмивка. Погледнах към Макензи, която изглеждаше толкова нервна, че беше започнала да си чопли кожичките на ноктите си, спрях действията й и й хвърлих успокоителен поглед, същият, който тя ми беше дала по-рано днес. Тя се усмихна плахо преди да ми кимне и вземе своята чиния. След като видях че й двете са се вкопчили в новините и аз се облегнах на дивана, взимайки своята чиния.

Точно когато щях да пробвам от спагетите една новина ме накара да спра всяко свое движение от страх. Първоначално си помислих, че не е нещо сериозно, но после...

"А сега следва новина, която накара краката ни да се подкосят." започна жената, усмихвайки се. "Известният трафикант Хари Стайлс бе намерен на няколко крачки от две подпалили се коли." тя каза, а стомаха ми се сви. "В подпалената кола се намериха

остатъци от LSD и американски долари. Очевидно известният престъпник е пътувал към новия си клиент, когато е катастрофирал в тежко товарен автомобил." дъха ми секна. "Стайлс е бил намерен на четири фута от катастрофиралите коли. А шофьорът на камиона бил намерен мъртъв с изгорено лице, което затрудни разобличаването на самоличността му. В момента, трафиканта се намира в тежко положение, но веднага след като се оправи ще бъде положен на разпит за всичките си престъпления и после, надяваме се ще бъде тикнат зад решетките." тя каза, усмихвайки се, а мен ме побиха тръпки. Дали имаше и други хора, които са щастливи като тази репортерка за положението на Хари? "А сега нека преминем на нападението от терористи в Ню Йорк." тя каза, сваляйки усмивката си.

Онази жена настина е доволна, че Хари е пострадал, само при спомена за изражението й и ми идва да я убия с голите си ръце. Не мога да осъзная какво става. Хари е катастрофирал? Изправих се веднага от мястото си като попарена и по най-бързия начин тръгнах към входната врата, за да намеря Люк.

"Каси, къде?" чух гласа на Дейзи и спрях на място

Сгъвах и отпусках пръсти, докато се чудех каква лъжа да измисля. Трябваше да е нещо убедително, което да й покажеше, че колкото и да ме е грижа за Хари, не ме е. Това има ли логика? Облизах устни и проговорих набързо: "Отивам до тоалетна.", преди да излязла през вратата.

Вървях бързо, докато сърцето ми сякаш щеше да изскочи. Не можех да изтрия снимките на двата изпепелени автомобила, които показаха по новините, от ума си. Когато видях Люк, веднага изтичах до него, хващайки го за ръцете. Гледах го в очите, докато се чудех как да го кажа, за да не прозвучи сякаш ми пука.

"Хари е катастрофирал, трябва да го видя!" казах бързо и явно прекалено силно, защото момичетата ни бяха заобиколили, а Люк ме гледаше така, сякаш съм му поискала белият дроб назаем.

Мамка му, пука ми за Хари. За този задник.

АБ// Окей, тази глава стана малко скучна, но това е единственото, което успях да измисля.

19: New start.

/Хари/

Бях прекалено замаян, докато различни части от тялото ме боляха. Сякаш бях буден, но едновременно и сънувах. Всичко случило се снощи ми се струваше прекалено далеч във времето. Сякаш не бях напуснал апартамента ни не преди няколко часа, а преди години.

Очите ми леко се притвориха, докато започвах да чувам разговорите, водещи се около мен. Бях заслепен от ярко бяла светлина, преди леко да се замая заради миризмата на лекарства. Отворих очи, оглеждайки се наоколо.

На леглото ми бяха насядали четири момичета, докато някакъв русокос мъж говореше с лекаря, а между тях имаше някакво момиче, което жално ги слушаше. Погледа й се заключи върху мен и аз потърсих онези сини, блестящи от зрялост очи, но се срещнах с прости кафяви на едно наранено момиче. Когато ме видя ококори очи и мина покрай двамата мъже, прекъсвайки разговора им.

Наблюдавах как ме приближава, държеше се сякаш, ако затвореше очи щях да изчезна. Тя се приближи до мен, карайки и докторът да се обърне заедно с русокосия. Момичето клекна до леглото и хвана ръката ми, прокарвайки пръстите си по закачените системи върху ръката ми. Леко изсумтях от болка, когато устните й докоснаха наранената кожа. Тя се извини тихо, вдигайки погледа си от ръката към очите ми, сега забелязах, че бяха насълзени и кафявото почти се превръщаше в тъмно зелено в края. Всъщност имаше красиви очи, но това не променя факта, че не знам коя е.

"Здравей?" казах, гледайки към нея. Трябваше ли да си я спомням?

Очите й светнаха, а устните й се оформиха в усмивка, докато ме гледаше. Тя доближи ръката ми до лицето си и затвори очи, допирайки кожа до кожа. Затворих своите очи, хващайки едната й буза с ръката си, докато галех меката й кожа с палеца. Цялото ми тяло настръхна, това момиче беше толкова нежно и крехко, а кожата й... Господи. Какво правя, аз съм обвързан!

"Притесних се за теб." тя прошепна, очите й се насълзяваха все повече и повече. Нещо в мен се свиваше при вида на меките й кафяви очи, толкова тъжни.

Погалих бузата й, подарявайки й лека усмивка. "Хей, не плачи." тя закима енергично, сякаш всяка моя дума е закон за нея.

Отдръпнах ръката си от нея преди да й направя знак да се приближи. Тв кимна, усмихвайки се широко преди да се доближи. Надигнах се леко, усещайки болка върху гърдите си, но все пак успях да й прошепна. "Приятелката ми дойде ли?" попитах я преди да легна на леглото си обратно и да въздъхна заради претоварването на гръдния си кош. Нещо в погледа й се промени преди да свие веждите си в объркана гримаса.

"Да, тук с-.."

"Позволи на Камил да влезе." казах, прекъсвайки я. Дали Камил ми е сърдита за случилото се по-рано, защото наистина искам да е забравила за малкия ни спор. Надявам се всичко да е наред и просто да се приберем и ще мога да отложа проклетата уговорка със седмица, докато се възстановя.

"Камил?" тя повтори името, сякаш не знаеше коя е. Пред малко каза, че гаджето ми е тук, а сега се прави, че не я познава. По дяволите, аз не знам кои са тези хора в тази стая?! Къде е Камил, къде е семейството ми?!

Тя погледна към русокосото момче и към доктора, който й направи знак да се приближи.

"Някой може ли да каже на Камил, че може да влезе?!" попитах, гледайки към всички и явно изплаших малкото момиченце, което беше заспало в скута на зеленооко момиче.

"Хари?" тя прошепна сънено, разтривайки очите си.

Сериозно ли всички тук ме познават, но аз нямам и на представа кои са?! Със сигурност почвам да полудявам и ако някой не ми позволи да видя гаджето си ще превъртя. Усещам как търпението ми бавно се изчерпа и с всяка секунда съм готов да изпочупя всичко в проклетата болнична стая!

"Добре, ще я поканя сам!" казах веднага и стиснах зъби, докато се изправях от мястото си, заради болката по цялото ми тяло. С едно движение извадих всички системи и понечих да се изправя на краката си, които не знаех дали ще ме държат, но проклетия лекар застана пред мен и аз загубих равновесие, лягайки обратно на мястото си.

Той се усмихна, помагайки ми да легна на мястото си ,въпреки че не исках. Той натисне голям червен бутон на таблото с различни копчета закачено на стената.

"Господин Стайлс, трябва да ви съобщя нещо важно." той каза, а аз стрелнах погледа си към момичето зад него, което прехапваше долната си устна нервно с мокри следи под очите си от плач. "Боя се, че сте изгубили паметта си от близо година и половина." той съобщи и сякаш нещо ми приседна.

Поклатих глава, опитвайки се да стана от мястото си въпреки болките ми. "Камил е отвън и ме чака!" казах, докато опитвах да стана, а онзи русокос мъж ме върна обратно на мястото ми, притискайки ме към леглото.

"Хари, Камил я няма. Вие скъсахте." мъжа каза, а аз спрях протестите си.

Няма начин. Камил и аз.. скъсахме? Това е лудост. Та ние още преди няколко часа се карахме в апартамента ни, после аз си взех сака и се качих в колата си и сега съм тук, защото претърпях катастрофа.

"По дяволите, кой си ти?!" извиках, бутайки го със сила, а мускулите на ръцете ми се свиха, причинявайки ми нечовешка болка. Опитах да разкарам доктора, прилагайки сила и тогава я

видях. Онова момиче ме гледаше със същия страх в очите както ме гледаше и Камил, преди да напусна. Единствената разлика беше, че тя се опитваше да успокои момиченцето до нея, поглеждайки към мен често, а Камил никога не е харесвала децата.

И тогава усетих игла да се забива в ръката ми и рязко седнах на мястото ми, завивайки ми се свят. Клепачите ми внезапно ми притежаха и единственото, което успях да чуя и видя бе онова момиче. Тя се изправи рязко, тръгвайки заплашително към мъжа, забил спринцовката във врата ми, докато гласът й бе неконтролируемо висок и се опитваше да разбере какво ми е дал мъжа. Но скоро всичко просто се изгуби в тъмнината. Първо гласът й, а после и облика, а аз потънах в дълбок и тежък сън.

Главата ми пулсираше, докато отново се съвземах. Леко надигнах главата си, виждайки същата стая, преди да я отпусна назад, въздишайки шумно. Чух леко мъркане и извърнах глава надясно, където за мое учудване, зърнах момичето от по-рано. Тя бе заспала на тъмносивия фотьойл, облегната на едната поставка за ръка, докато краката й бяха отпуснати над другата, с ръце свити пред гърдите, главата й отпусната на рамката.

Сладка е признавам.

"Хей." казах несигурен дали ме е чула, но след като главата и падна настрани и очите й леко се притвориха осъзнах, че е бутна. Спеше като перо и изглеждаше като такова.

Очите й зашариха около стаята, докато не свикнаха със светлината и се изправи в седнало положение, протягайки ръце, докато се прозяваше. Очите и най-накрая срещнаха моите, които не бях отместил от нея от прекалено дълго. Пуснах лек смях през устните ми, който се чу повече като кикот.

"Здравей." казах й, а тя ме погледна объркано. Мисля, че вече знаех за какво си мисли. Ако онзи лекар е прав, то аз съм загубил паметта си и нямам никаква представа кой е този ангел, стоящ пред мен. И нямам представа как и къде е Камил от година и половина.

"Здравей." тя прошепна обратно, усмихвайки се неловко, преди да се приближи до мен, ставайки от мястото си. Затворих очи, усещайки аромата й на черен шоколад, изпълващ сетивата ми.

Тя спря, когато видя физиономията ми, но честно казано тя бе причината за нея. Господи, никога не съм изневерявал, моля те и сега да не е различно, въпреки преминалата година, не искам да изневерявам на Камил, дори да не е тук, но, по дяволите, това момиче изглежда прекалено привлекателно.

Тя се надвеси от другата ми страна, опитвайки се да оправи завивката, която се бе отместила. Но не бе осъзнала, че ми предоставяше перфектната гледка към прекалено късите й шорти, които очертаваха дупето й толкова добре. По дяволите, точно сега ли трябваше да се надигаш?!

"Ъм-м, тези панталонки изглеждат т-тесни..." казах, едвам изговаряйки думите, докато се притеснявах за издутината, която тя можеше да види всеки момент.

Лек кикот се изплъзна от устните й, преди отново да застане пред мен. Преглътнах тежко, спускайки погледа си по перфектните й крака, представяйки си я без проклетите панталонки. Защо трябваше да носи точно това? Да не си е наумила да възбужда осакатен мъж? Защото, по дяволите, съм сигурен, че няма да мога да свърша с ръчна, едвам вдигам ръката си, камо ли да...

"Всъщност ти ни караш да носим този вид дрехи." думите й ме изкара от мислите ми и погледнах към нея, свивайки вежди.

"Ни?" повторих сричката, а тя сякаш получи просветление.

"Оу, да. Ти не помниш." каза тя почти засмивайки се. Груба е. Обърна се и трябваше да извърна глава, за да не поглеждам към задника й, защото знаех, че няма да се сдържа. След като чух, че ужасният звук свърши, извърнах глава към нея и я видях да сяда на стола. Късите панталонки й бяха леко широки и от тук можех да видя бялата дантела.

"Ще е странно да ти разкажа за теб самия, но ще пробвам." тя

каза конфузно. "Ти ме отвлече." започна тя, а аз я погледнах, ококорвайки очи.

"Отвлякох те?" повторих думите й, опитвайки се да схвана. По дяволите, вероятно съм приел предложението на Хемсуърт. Може би това е причината Камил да не е тук в момента. Трябва да оправя нещата с нея.

"Да." тя потвърди. "Но ти не помниш това." тя извъртя раздразнено очи. " Всъщност, си отвлякъл всички момичета, които стоят пред вратата и най-вероятно спят." тя каза, повдигайки рамене.

"Дори и онова малкото?" повдигнах вежди.

"Тя си има име, глупако. Казва се Дейзи и трябва да си благодарен, че не те чу." Тя каза, облягайки се назад.

Отдъхнах си, но веднага ми приседна, когато втора мисъл се намести в ума ми. "Не ми казвай, че ми е дете!" възкликнах, а тя се засмя преди да придобие сериозен вид.

"Иска ми се. Може би тогава нямаше да се опитваш да я продадеш на някой старец." Каза, а аз се почувствах сякаш мравки лазят по гърба ми след думите й.

"Какво?!" възкликнах, а тя си пое дъх.

"Това е бизнеса ти, умнико. Ти се опитваш да продадеш всяка една от тях, включително и мен и успя, преди два дни продаде три от тях." каза тя без да се притеснява толкова много.

"Някои от тях имаха синини, ти защо нямаш?" попитах, а тя видимо се напрегна, изправяйки се от мястото си. "Лицето на онази русокосата беше обезобразено!" възкликнах, предизвиквайки смеха й.

Сякаш си спомняше чертите на онова момиче с усмивка. "Това е Сам, новото попълнение. Тя е феминист, но няма представа какво значи думата. Буквално преди часове се опитваше да накара Дейзи да не си бръсне краката против волята й. Но спокойно, Дейзи направи това, което искаше от сърце и изсече

горите по краката си благодарение на мен." каза тя, а аз направих погнусена физиономия.

Камил никога не говореше на тези теми и винаги премахваше всичко косми по тялото си без да разбирам и й бях благодарен. Но явно това момиче няма задръжки и говори така сякаш е нормално да разказва на мъж подобни неща.

"Добре, но защо лицето й беше в синини?" попитах, не схващайки накъде бие.

Брюнетката се засмя неловко, поглеждайки настрани преди да привлече погледа ми към устните си, по които минаваше езика й. Бих дал всичко това да беше моя език... Не. По дяволите, аз обичам Камил!

"Мда, може би я манипулирах да ти се опълчи и глупавата кратуна го направи, след което ти я наказа." тя каза, повдигайки рамене сякаш беше нещо, което вижда ежедневно. Но, по дяволите, аз не си спомням да съм наранявал някоя освен Камил, за което съжалявам. Но не мога да контролирам изблиците си на гняв. И все пак се опитвам да го правя.

"Наказал?" повторих.

"Всичко ли ще повтаряш като папагал?" попита раздразнено преди да извърти очи. "Да. Ти наказваш всички в онази къща, по дяволите. Наказа й мен. Но вероятно не помниш червения ми задник и как не можех да сядам заради шибаната ти тежка ръка. Искаш ли и да видиш сининте, които ми остави, умнико?!"

"Да... тост н-не." прекъснах я, а тя ме погледна странно. По дяволите, за малко да се издам. Но само представа да видя задника й, по който има белези от моите ръце ме подлудява. Не мога да повярвам, че съм я докосвал, въпреки че е било за наказание.

"А кой беше русият кучи син?" попитах, карайки я да се засмее. Колкото и хубав смях да имаше, това не променя факта, че не познавам онзи мъж и все пак нещо ми подсказва, че нещо не е наред с него.

"Дори когато си спомняше, не го харесваше. Всъщност, и аз не го харесах, но сега сме приятели и преди няколко часа ми предложи да излезем, за да разгледаме града и все пак, за да отида на фризьор. Сладък е нали?" тя попита, замечтавайки се.

"Не, не е!" възкликнах прекалено бързо и тя сви вежди. По дяволите, защо тя го харесва? И какво като има руса коса и сини очи, само от начина, по който ръката му беше увита около кръста й преди да падна в безсъзнание, показва какъв шибаняка е. "Тоест, ти теоретично ми принадлежиш и не си ме питала за позволение дали можеш да излезеш." Казах, опитвайки се да закрия факта, че наистина не искам да са близки.

"Мислех, че без памет ще си по-мил." тя каза, извъртайки раздразнено очи. Добре, че беше хубаво, защото с това държание дори не бих искал да комуникирам с нея.

"Аз имам памет, просто не си спомням определени неща като кой, по шибаните дяволи, е онзи?!" попитах леко, повишавайки тон, а тя смутено извърта очи за пореден път.

Леко въздъхна преди да се намести некомфортно на фотьойла. "Всъщност не знам, не сме чак толкова близки, но се надявам да станем." каза тя, прекратявайки изречението си с лека усмивка.

"Прекалено си дружелюбна с него, не искам да си говорите." казах сопнато.

"Ако искаш да те наричам и 'татенце'?" тя каза ядосано заради забраната ми.

Ухилих се на предложението й. Всъщност би ми харесало, въпреки че ще се чувствам стар така. "Искаш ли да правим секс, принцесо?" попитах, а тя направи отвратена физиономия.

"Предпочитам Люк пред странния ти фетишистки задник." тя каза. Значи копелето се казва Люк.

"Кой, по дяволите, е този Люк?" попитах, почти изкрещявайки. Буквално от преди малко ми говори за него като влюбена тийнейджърка и това ми лази по нервите.

"Най-близкият ти." тя каза просто, повдигайки рамена. "Понякога го съжалявам. Не е лесно да те търпят, на моменти ставаш много дразнещ, а само след секунди супер ядосан. Веднъж спорихме дали си биполярен и Люк потвърди това." тя каза, засмивайки се тихо.

"Ха ха ха." засмях се саркастично, предизвиквайки по-силен смях от нейна страна. "Разказа ми за всичко, но не й за теб?" казах, гледайки към чертите й. Красива е.

Тя се замисли, преди да поклати глава. "Всъщност, не ти разказах за Жаклин, Бриянна.."

"Кажи ми каква си ти." казах й, прекъсвайки изброяването й, а тя се намести некомфортно на мястото си.

Момичето се пое дъх, преди да погледне настрани и просто да се усмихне. "Аз съм Касиди." каза след минути тишина преди да ме погледне отново.

"Не си просто Касиди. Кажи ми какво правиш тук? Защо не си при останалите отвън? Защо те отвлякох?" повдигнах вежди, наблюдавайки как ме гледа объркано. "Какво?" възкликнах.

"Нищо, просто не съм мислела, че големия лош вълк ще ме пита подобни неща." тя повдигна рамене конфузно.

"Сериозно ли това е прякора ми?" попитах я, повдигайки вежди.

"Не, само аз те наричам така." каза с усмивка, предизвиквайки и моята. Тя си пое дъх и ме погледна, почти разтрепервайки се. "Имах перфектен живот. Родители, гадже, високи оценки, приятели." тя каза, поглеждайки към мен, за да се увери, че я слушам и аз го правех, наистина. "После майка ми почина. Оценките ми спаднаха, спрях да се виждам с приятелите си, баща ми се превърна в проклета развалина, която разбира само от чукане на някакви непознати жени и също така, хванах гаджето си да ми изневерява, няколко пъти..." тя въздъхна. "Зейн, той е единствения, който ми остана, но след като ме отвлече не съм се свързвала с него." тя каза, вдигайки погледа си.

"После дойдох тук, защото гаджето ми, Найл ме е поръчал. Срещнах се с теб и ти ме изнасили, впрочем наистина болеше, трябва да си по-деликатен с дамите. Освен това ми каза, че ще се забавляваш с мен четири месеца, а после ще ме продадеш, е вече ти остават три и половина, но дори не си спомняш, затова предполагам се отървах от големия ти пенис." тя се засмя, карайки ме да се усмихна. "Запознах се с Дейзи и Макензи, и се сближихме. Мога да кажа, че са ми първите близки приятелки от доста дълго време. О-освен това... ъм, ти... ти ми каза, че ме обичаш." тя стрелна погледа си към мен.

Какво съм й казал? Обичам я? Да, тя е красива, забавна и леко дразнеща, също я е грижа за мен и е ужасно секси, но да й признавам подобно нещо? Аз не знам дали съм готов да продължа. Тоест, дори не си спомням раздялата ни с Камил и мисля, че обичам нея, но щом 'аз' съм решил, че обичам Касиди, вероятно е така, защо иначе да и го казвам?

"Виж не е нужно да казваш нищо. Знам, че не помниш, а и аз съм много объркана. И кой, по дяволите, иска да е гадже с мен? По дяволите, ти сам ми каза, че съм шибана мазохистка, ужасно дразнеща и Бог знае, какво си мислел за мен, когато съм ти се противопоставяла." тя говореше нервно и бързо, докато гледаше обувките си.

"Ужасно секси и грижовна и ужасно секси." Казах, а тя вдигна погледа си, засмивайки се.

"Дори не си спомняш." тя претендира, засмивайки се, което беше все едно ангели ми говорят.

Отметнах завивката от себе си, показвайки й 'доказателството', че е страшно секси. "И това е заради дрехите, които ти стоят ужасно добре. Представи си как ще се чувства ако видя колко добре изглеждаш без тях." Прошепнах, карайки я да се засмее.

Тя поклати глава и се изправи от мястото си. "Тогава да видим как ще се почувства." Каза, а аз повдигнах вежди, сдържайки смеха си.

"Сериозно ли искаш секс в болница?" попитах, а ря съблечи

потника си, оставайки само с белият си дантелен сутиен и къси панталонки. " Ще приема това като да." казах без дори да я дочакам и се изправих въпреки болката в гръбнака си. Щях да стискам зъби само за да усетя това божество във вид на човек.

АБ// Очаквахте ли Хари да не помни нищо????;)

20: Escape.

Касиди:

Излязох от стаята на Хари, сваляйки потника си надолу по кръста. Можех да видя, че момичетата са будни и вече си говорят. Погледнах към Люк, който ме гледаше изпитателно, докато се опитваше да говори с лекаря.

"Хей." започнах, сядайки до Дейзи, която допиваше чая си.

"Чухме ви!" възкликна веднага, а аз се засмях неловко, поглеждайки към Макензи, която ми намигна.

Не знам какво да кажа освен, че може би ми харесва Хари да не помни почти нищо. Например как го обиждах или провокирах, харесва ми да ме вижда така. Мисля, че го обичам и не знам какво да правя оттук нататък, все пак той ще ме продаде след четири месеца.

"Касиди, може ли да поговорим за малко?" попита Люк, а аз вдигнах погледа си от пода, забелязвайки го чак сега.

Тихо му кимнах и се изправих от мястото си, казвайки на момичетата, че ще се върна бързо. Следвах Люк, докато двамата не стигнахме до високия мъж в бяла престилка. Табелката на яката му показваше, че се казва Каспър Джоунс.

"Доктор Джоунс, това е Касиди, приятелка на Хари." представи ме Люк, а начина, по който ме нарече беше и причината за горещината, която усещах върху бузите си.

Докторът се усмихна. "Половинката ви е изгубила част от паметта си, което видяхме и по-рано. Има голяма вероятност да си върне спомените, но това ще ви изисква голямо търпение и време. Но щом господин Стайлс е успял да се спаси от

катастрофата, то ще премине и този етап от живота си, но разбира се с ваша помощ." той каза, затваряйки папката в ръцете си.

Той ми говореше , но аз чух само вероятността да си спомни, какво ще стане ако не го направи?

"Как бих могла да му помогна?" попитах почти веднага, поглеждайки настрана.

"Всичко ще стане от само себе си, вие може просто да го правите щастлив и да не го карате да се чувства отрицателно. Колкото и да опитвате процеса няма да се забърза, ако самият той не иска да се сети." докторът коментира преди да погледне нанякъде и да направи знак на вероятно, медицинската сестра, да изчака.

"Ако нямате други въпроси ще тръгвам. Ще дойда, за да проверя господин Стайлс по-късно и вечерта, ако всички тестове излязат отрицателни ще го изпишем." той каза спокойно.

"Благодарим ви." казах преди да се дръпна настрани. Той кимна и на двама ни, преди да ни подмине и да отиде до медицинската сестра.

Въздъхнах, подпирайки се на стената. Не мога да повярвам, че точно аз ще му помогна. Та аз дори не го познавам толкова! Защо всичко трябваше да ескалира по този начин? Не можеше ли да се отърве от онази катастрофата само със счупена ръка и няколко синини? Не със загубата на паметта си!

"Спокойно, Хари ще се оправи." Люк ми каза, облягайки се на стената до мен. "Утре ще разгледаме ли града?" попита той.

Въздъхнах изморено и разтрих слепоочията си. В момента не ми се ходеше никъде. Плана ми беше да се сближа с него, за да ми помогне с бягането от къщата, но сега дори не съм сигурна, че искам да си тръгвам. А и Хари не е в най-доброто положение, че да се оправи.

"Да, да." отговорих му, преди да се отделя от стената и да тръгна към момичетата, насядали на столовете.

Сам отново говореше своите простотии и момичетата слушаха гракането й. Честно, първото нещо, което ще направя след като Хари се оправи е да пребия така Сам, че да падне в кома и когато се събуди дори да не си спомня името. Погледа ми се премести върху Дейзи и Макензи, които нервно гледаха през прозорчето, наистина притеснявайки се за Хари.

"Люк?" извиках блондина и той сви вежди, приближавайки се към мен. Скръстих ръце пред гърдите си и той положи ръката си на гърба ми, леко разтривайки. "На момичетата не им дава сърце да виждат Хари в това състояние. Може ли да ги приберeш?" попитах, а той объркано погледна към момичета, които си изглеждаха щастливи.

"Да, ами ти? Ако Хари разбере, че си избягала-"

"По дяволите, той дори не си ме спомня!" извиках може би прекалено силно, а той безмълвно се вгледа в мен. Нямах намерение да бягам, дори не мислех, че ще се прибера в близките няколко месеца. Тук ми е добре, до Хари.

Седнах на един стол, докато се сбогувах с Макензи и Дейзи. Люк поведе всички момичета към стъпалата, а аз нервно се опитвах да надникна през прозорчето. Чудех се какво ли мисли Хари, тоест трябва да е много объркан и вероятно да се чуди къде ли е Камил. Момичето от онази снимка в мазето. Ами да! Може би, ако се върна там и намеря кашона, от който падна онази снимка, може би ще намеря и адреса й. Ще говоря с нея и ще се опитам да я накарам да говори с Хари. Господи, аз съм гений!

Дълго време просто се разхождах по коридорите или сменях столовете, върху които седях. Наистина ми ставаше страшно скучно и сякаш часовника тиктакаше по-силно от обикновено. Изядох няколко сандвича и да не говорим за десетте чаши с кафе, а сега картонените чаши бяха наредени една върху друга като кула.

Най-сетне видях една сестра да носи поднос и се изправих от мястото си, приближавайки се до нея. Тя спря на място, когато поставих ръцете си от двете страни на таблата.

"Това за Хари Стайлс ли е?" попитах, а тя кимна. Само това ми трябваше, за да издърпам храната от ръцете й. "Благодаря, аз ще го нахраня." усмихнах й се.

Тя ме погледна, свивайки вежди, преди да се отдалечи, оставяйки ме сама с подноса. Приближих се до вратата и почуках пред да вляза, спомняйки си за всички пъти, в които той влизаше като свиня посред пожар.

Влязох вътре и го намерих да гледа към телевизора озадачено. Изглеждаше все едно е супер фокусиран върху предаването, което дават, но реално беше унесен другаде. Не знам как го разбрах, може би защото дори не ме погледна, докато се приближавах към него.

"Хей." казах му най-накрая, привличайки вниманието му. Бързо сглобих масичката и поставих таблата над нея, а той се изправи в седнало положение, поглеждайки към храната.

"Ти гладна ли си?" попита, посочвайки към супата.

Поклатих отрицателно глава и му се усмихнах. "Има вероятност да те изпишат след няколко часа и се чудех дали искаш да отидем в един клуб?" попитах, а той опита от супата си, изгаряйки езика си. Реагирах бързо и му дадох водата, която стоеше над нощното му шкафче.

Вече успокоен, Хари си пое дъх. "Нека позная, ще ме водиш на места където съм бил, за да си спомня... като по филмите?" той предположи, повдигайки вежди, преди да опита от картофеното пюре.

"И да и не. Тоест, Хари, който ме отвлече, харесва подобни места." повдигнах рамене, спестявайки си частта, че едвам ме пускаше навън, за да не избягам.

"Хари, който прави секс с теб, също харесва подобни места." той ми намигна, преди да подуха супата в лъжицата си и най-накрая да пробва без да изгори устата си.

"Добре, но трябва да си по-тих. Дейзи те е чула, бил си

прекалено шумен." засмях се, намествайки се на стола до леглото ми.

Хари се ухили, карайки пеперудките в стомаха ми да се събудят. "Накарай ме." той реши да ме подразни, но само след секунди наглата му усмивка спадна и сякаш той се върна някъде назад в спомените си. Надявам се да си спомни нещо.

Минаха секунди, след което минути в тишина, а Хари дори не поглеждаше към мен. Беше като в някакъв транс, докато аз гледах през прозореца как бавно небето потъмнява. Чувствах се ужасно, докато просто стоях тихо тук, а Хари вероятно си спомняше за мацките, с които е бил преди мен. Дори не знам дали сме задни, по дяволите?!

Чух, че вратата се отваря и се обърнах назад, след като разпознах доктора, веднага се изправих и стиснах ръката му, преди да му позволя да види Хари. Русокосия мъж му зададе два въпроса, но той изобщо не го отрази.

"Мисля, че си спомня неща..." казах, не много убедена, а докторът реши да не ми задава въпроси и просто кимна смирено.

Той взе две проби с кръв, една от рамото му и една от показалеца му и също така прокара една клечка за уши по устните му, събирайки слюнка преди да пусне клечката в пластмасова торбичка.

"След като тестовете са готови ще ви уведомя и може да излезете. Но ще ви помоля да изчакате отвън, нека господин Стайлс си почине." предложи лекарят, преди да му пожелае бързо възстановяване, на което разбира се Хари не отговори и той излезе.

Обърнах се към Хари и прокарах ръката си по неговата, потрепвайки, когато усетих колко е горещ. Очите ми зашариха по тъмните петна по кожата му, както и различни рани, докато прехапвах устна. Дори да го гледам така ми причиняваше ужасна болка.

"Ще съм отвън, ако ти потрябвам." казах с треперещ глас и все

пак изчаках за отговор, но такъв не последва.

Въздъхнах и тихо се изнизах от стаята, оставяйки го сам с мислите му. Настаних се на една пейка и просто зяпах стената без да мисля за нищо, защото бях прекалено уморена за каквото и да е било. Преди да бях усетила, че времето е минало, Люк се върна и бързо седна до мен. Извърнах глава към него с усмивка, докато той разтриваше голото ми бедро с голямата си ръка.

Преди да му дам възможност да говори, проговорих. "Люк, може ли да ми дадеш ключовете си за колата си?" попитах го, а той сви вежди в объркване.

Русата му глава се изви на другата страна, докато чувах шума на ключовете в джоба му. "Не знам дали трябва. Хари може да се ядоса и-"

"Всъщност с Хари ще отпразнуваме изписването му от болницата в един клуб." Казах, взимайки ключовете от пръстите му.

Да го лъжа беше като бебешка игра, но не знам дали се брои точно за лъжа. Ние всъщност щяхме да отидем в един клуб, но просто щяхме да сме там по други причини.

"Може ли да дойда и аз?" попита той, а аз стрелнах погледа си към него. "Искам да дойда, защото Хари е доста тежък, когато е пиян и ще ти е трудно да го удържаш." той добави, вероятно забелязвайки грубият ми поглед.

Поклатих отрицателно глава. "Хари е задник, но не е чак толкова тежък." повдигнах рамене. " Няма нужда да идваш, ще се справя и без теб." казах му.

Видях, че се приготвя да ми зададе нов въпрос, но преди да е успял, докторът се приближи към мен, карайки и двама ни да се изправим в очакване на изследванията на Хари.

"Тестовете излязоха отрицателни. Може да изкараме господин Стайлс, но първо трябва да платите за-"

"Най-сетне!" казах с въздишка, взимайки тестовете от ръцете му. "Люк ще се справиш със сумата, нали?" попитах го, а преди да е

дал отговор се отдалечих от него и влязох в стаята.

Светлините бяха изгасени, затова реших да ги оставя така, и без това Хари просто щеше да се преоблече и щяхме да тръгнем. Надвесих се над леглото, очаквайки просто да се е излегнал и да зяпа тавана, мислейки, но всъщност спеше. Наведох се по-надолу и лек кикот напусна устните ми, докато чувах лекото му дишане.

Изведнъж ръцете му се увиха около тялото ми и рязко бях издърпана върху леглото със стегната хватка около ръцете си. Когато отворих очите си, видях Хари да се извисява над мен, задъхан с няколко капчици пот на челото си и разрошена коса. Сигурно си е помислил, че ще го убия. Колкото и смахнато да звучи.

"Дори и полу-осакатен не си изгубил форма, все още си груб задник." Вметнах, засмивайки се, а той въздъхна, лягайки до мен.

Чух лекият му кикот, преди да чуя и гласът му: "Господи, помислих си, че е някой мъж, който се опитва да ме убие." Каза, гласът му по-дрезгав от всякога.

Свих вежди и се надигнах върху лекото. "Казваш, че жените не могат да убиват ли?" попитах, вдигайки вежди, а той кимна. "Сексист." извъртях очи и станах от логото, заобикаляйки го.

"Хей, не се сърди. Сигурен съм, че ако искаш можеш да ме убиеш с целувки." той ми намигна, все още смеейки се.

Буквално нямаше на представа, че ако не чувствах някакво привличане към него, щях да съм избягала, а той да е зад решетките. Той буквално ме подценява.

"Както и да е. Да тръгваме, пуснаха те." Казах, извъртайки очи, а той сякаш това чакаше.

Веднага се изправи на крака, облечен единствено в една от онези болнични нощници, засмях се на факта, че е облечен в рокля, преди да му хвърля дънките и тениската, които Люк му беше донесъл. Наблюдавах как бавно той облича боксерките си,

докато мускулите на гърба му се свиват и отпускат и дърпа панталона си нагоре. Той закопча копчето и ме погледна, усмихвайки се самодоволно, преди да пъхне тениската през главата си и да я дръпне надолу, скривайки белезите, които просто ме караха да стискам зъби.

"Успя да се облечеш." Казах, извъртайки очи, знаейки че го дразня. Или поне щях да го дразня, ако беше предишният Хари, а не това позитивно къдраво топче.

"Знам, че ти хареса да ме наблюдаваш." каза той с нахална усмивка. Поне това, че все още има самочувствие ме успокоява, напомня ми за големият лош вълк, който сега дори не си спомня какво работи.

Двамата излязохме от стаята и няколко светкавици проблеснаха пред очите ни. Люк веднага се приближи до нас, помагайки ни да минем през десетките репортери и папараци.

"Господин Стайлс, казват, че ще прекарате дълго време на топло, тези слухове верни ли са?" попита някаква жена, почти избутвайки ме. Ядосах се и грабнах микрофона, който ожесточено се опитваше да подаде на Хари и я ударих, преди да го хвърля някъде зад нас.

"Хари, Хари, казват, че фалираш, правилно ли е?" извика някакъв мъж, който тотално игнорирахме.

Задаваха още купища въпроси, докато се опитвахме да минем покрай тях. Някои бяха прекалено груби, като не блъскаха или дърпаха, на които с радост им отвърнах с няколко средни пръста и псувни, а някои даже и ударих.

Успяхме да стигнем до фоайето, бягайки от папараците, но когато видяхме всички светещи полицейски коли да чакат пред входната врата, докато се опитват да минат през хилядите папараци, които не им дават това право; Люк ни задърпа към задния изход. Успях да видя охранителите, които се смеха на изцепките на журналистите, не успях да се сдържа и се засмях.

Излязохме навън и студения въздух се удари в мен, карайки

косата ми да се разроши назад. Потърках бедрата си в опит да се стопля, докато наблюдавах объркания Хари, който питаше въпроси прекалено унесения Люк. Очевидно русокосият търсеше колата, докато къдравия просто го бавеше с въпросите си от типа на 'какво искат онези хора'.

Сетих се, че ключовете на колата са в мен и натиснах бутон и всички чухме прорязващ звук. Бързо изтичах до колата, отваряйки вратата към шофьорското място и се настаних там. След като Хари се качи на пасажерското място, заключих вратите преди да дам шанс на Люк да влезе.

Той объркано се опита да отвори вратата, докато вече се чуваше шумът от идващите полицаи заедно с папараците. Отворих прозореца на Хари и извиках: "Съжалявам Люк." преди да затворя и да запаля колата.

Видях Люк да чука по вратата, но беше прекалено късно, защото аз вече бях потеглила. Задъхана погледнах през огледалото за задно виждане и нямаше начин да не забележа възмутеното изражение на Люк, докато полицията го претърсваше за оръжие. Така или иначе не го харесвах толкова. Всеки си получава заслуженото, ако не беше такава малка, шибана кучка, може би щях да го взема с нас. Мне.

21: Gone.

Шофирах тихо, потропвайки от време на време по волана. Хари, от своя страна, изглеждаше много замислен, понякога му говорех, но после осъзнах, че дори не ме слуша. Гледаше към пътя и просто мълчеше. Изкашлях се, надявайки се да привлека вниманието му. Той извърна глава към мен, а аз преглътнах, чудейки се какво да правя. По дяволите, дори не можех да го погледна!

Усетих ръката му на бедрото си и изведнъж дишането стана много по-трудно. "Добре ли си?" попита с тих глас.

Извърнах глава към него за секунда и погледнах в очите му. Изглеждаше уморен и притеснен, но все още се усмихваше. Насилих се да дръпна усмивка върху устните си и му кимнах, преди да извърна главата си към пътя.

"Пристигнахме!" възкликнах, привличайки погледа му върху сградата пред нас.

Паркирах колата и изключих двигателя. Хари дръпна ръката си от бедрото ми и аз излязох от колата. Поех си дълбоко дъх, спомняйки си за сградата и времето прекарано в нея. В момента имах възможността да избягам и никога повече да не се замесвам със Стайлс, но аз не го правех. Въпреки това вървях срещу студеният вятър, заобикаляйки колата. Отворих вратата му, пришпорвайки го да слезе, докато краката ми потрепваха.

Господи, защо се забърках с него...

Хари слезе от колата и погледна към сградата. Разучавах чертите му, докато той просто се взираше в тъмната сграда. Въздъхнах и треснах вратата, а той подскочи, излизайки от транса си. Заключих колата и минах покрай него, само за да стигна до металните големи врати към шибаното ми бившо работно място.

Беше странно, че Пит не стои пред вратата, по принцип за това е охраната - за да стои пред врати. Дръпнах вратата, поемайки си дъх, защото не бях готова да се върна вътре, нямаше ме от месец по дяволите! Не се отвори. Задърпах неспирно, свъсвайки вежди, докато вратата издаваше ужасен звук.

"Нека пробвам аз." подхвърли Хари.

Спрях с движенията си и се обърнах към него, засмивайки се. "Да, сър, заповядайте. Докато вие дърпате заключената врата, аз ще вляза през задният вход." извъртях очи, понечвайки да го заобиколя.

Ръката му се уви силно около китката ми, връщайки ме на мястото ми. Свих вежди и погледнах към очите му без дори да обръщам внимание на стегнатите му черти. Задник. "Слушай, Каси-" извъртях очи на прякора, повтарям, не съм му кученце! "дръж си езика зад зъбите или ще-"

"Ще ме накажеш, бла, бла, бла, ще съжалявам. Ясно!" прекъснах го, подигравайки се. Това, което не очаквах от катастрофиралия Хари, който дори не ме помни, беше шамар. Е сега главата ми беше извита настрани, докато бузата ми пулсираше, цялата пламнала. Една сълза се изтръгна от окото ми, падайки на цимента под краката ми.

Мислех, че ме обича...

Преглътнах, насилвайки една усмивка и извъртях главата си към него. "Щ-ще отворя вратата, ти чакай тук." информирах го, опитвайки се да не заеквам.

Опитах се да мина покрай него, но той хвана ръката ми, спирайки ме на място. Телата ни почти се докосваха, но след жеста му от преди малко, дори не исках да поглеждам към лицето му, и да, все още го обичам. "Съжалявам. Не трябваше да..." той започна със слаб глас.

"Всичко е наред." прекъснах го, изтръгвайки се от ръцете му и продължих. Преди да завия от ъгъла казах: "Хари, с всичкия си, е много по-жесток, свикнала съм, скъпи." Ирониятa в гласа ми

можеше да се усети въпреки очите ми, които можеха да спуснат всички насъбрали се сълзи всеки момент.

Взех ключа за спешни случаи скрит под вазата с цветя, която никак не изглеждаше не на място. Буквално всеки можеше да се досети, че ключа е под нея. Поех си дъх, поклащайки глава, за да се отскубна от мислите за Хари и отключих вратата. Влязох в тъмния коридор и се обърнах към таблото за електричество, включвайки всички светлини заедно с музиката и дима за сцената. Всичко се управляваше от това табло. Веднъж, вече виждаща пътя си, завих на дясно и влязох в стаята за почивки. Облизах устни, отваряйки шкафчето си. Всичко си стоеше на мястото, сякаш изобщо не съм си тръгвала.

Поех си дъх и затръшнах капака на шкафчето си, непосилна да гледам повече. Не можех да повярвам, че всичко се развиваше толкова бързо. За един месец от обикновено момиче се превърнах във все още обикновено момиче, само че за продан. Дори не знам защо толкова искам да остана в онзи дом, когато Хари дори не си спомня, че ме обича. Чувствам се толкова объркана и съм права в това. Нямам представа защо, по дяволите, искам да остана до човек, който ме зашлеви само преди няколко минути. Но едно е сигурно - няма да го оставя, докато не ми каже, че иска да си тръгна.

Изправих се от пода, избърсвайки мокрото си лице. Преди да изляза от стаята за почивка, реших да се отбия до мястото на диджея и да пусна плейлиста, който никога не сменят. Върнах се при главната врата и я отключих отвътре. Хари се беше облегнал на колата и гледаше към краката си, когато чу отварянето на тежката врата вдигна погледа си от пода и можех да видя съжалението в очите му.

"Хайде." казах студено, насочвайки го към главната зала тук, която по принцип беше пълна със старчета или малолетни пишлемета.

Настаних се на един щъркел и поставих ръцете си върху високата маса, докато гледах към празната сцена, на която по принцип танцуваше Александа заедно с още две момичета. Светеха цветни светлини, докато високата сцена се замъгляваше,

а музиката звучеше по-тихо от обикновено. Хари седна до мен, гледайки към празната сцена заедно с мен.

"Спомни ли си това място?" попитах, извъртайки глава към него.

Очите му се местеха наоколо, докато веждите му бяха свити в объркване. Чудех се дали изобщо аз съм човека, който може да му помогне? Тоест, с отварянето на очите си, той попита за някаква Камил, онази блондинка от снимката. Дали когато си върне паметта ще спре да мисли за нея, ще си върне ли чувствата заедно със спомените?

След като не ми отговори за достатъчно дълго, че да се сетя сама, се изправих от мястото си. "Добре тогава. Мини на бара, а аз идвам веднага." казах му с усмивка, преди да отида до тонколоните.

След като усилих музиката, така че дори да не мога да чувам мислите си, се запътих към бара. След като видях къде е седнал Хари свих вежди. Бях напълно сигурна, че трябва да седи едно място по на дясно. Прищраках с пръсти, за да му привлека вниманието и му показах да се измести. Той извъртя очи с усмивка и все пак го направи.

"Сега трябва да ми извикаш 'уиски'." напътствах го, обръщайки се с гръб към него.

Можех да усетя, че извърта очи, въпреки че не го виждах. "Уиски." той извика, а гласът му сякаш ме върна назад във времето. Спомних си за ухиленото му изражение както и нахалството и все пак може да се каже, че още тогава се привлякох към него. Защо, по дяволите, не си харесах някое свястно момче?

Поех си дъх и сипах уиски в една чаша, преди да се върна при него. Опитвах се да не казвам нищо, което не е по сценарий, но не можех и да не коментирам, че изглеждаше като изгубено кученце, докато се оглеждаше. "Уискито ви." Казах, преглъщайки смеха си.

Той ми се усмихна и взе чашата, понечвайки да изпие алкохола,

но аз го спрях. "Не още. Сега трябва да извикаш 'Казах Блъди Мери.'" казах му, оставяйки чашата на плота.

Той извъртя очи. "Но аз дори не харесвам Блъди Мери? Кой, по дяволите, пие доматен сок с водка и праз?" той каза погнусено. Засмях се, хвърляйки му поглед да го каже. "Казах Блъди Мери!" извика, а аз направих раздразнена физиономия като първи път, но той се засмя - единствената разлика.

"Сигурен ли сте?" попитах, придържайки се към ролята. Сега ми се струваше адски трудно да не се засмея, но си спомням колко раздразнена бях първият път.

Той отвори уста, за да даде отговор, но аз се завъртях бързо, отивайки до хладилника. Не исках да разваля 'възвръщането на спомените му' с излишни отговори. Бързо приготвих коктейла и се върнах до него, поставяйки чашата върху тезгяха, а той погледна с погнуса към течността. Изобщо не се придържаше към ролята си.

"Блъди Мери." казах, след което го спрях преди да е пробвал. "Трябва да кажеш 'Казах Джин'." информирах го, но не бях сигурна дали беше Джин или Дайкири.

"Казах Джин!" той каза, опитвайки се да имитира някакъв ентусиазъм, който липсваше.

След като приготвих питието, се върнах и го поставих пред Хари. "Както добре чух последният път, казахте Джин. Ето." казах му, а той отново тръгна да пие от алкохола. Той сериозно не си спомняше и това ме натъжава. "Какво правиш? Спри!" казах, удряйки ръката му, а той въздъхна, очевидно почвайки да се дразни. Но нямахме време за него и желанията му, защото трябваше да си върне проклетите спомени. "Сега трябва да кажеш 'ще взема сода с джинджифил'." информирах го, приготвяйки се да изпия Джина, когато спрях заради него.

"Нужно ли е да го правя?" той попита, а аз оставих чашата пред мен и свих вежди, опитвайки се да разбера какво не е наред.

Кимнах му с усмивка, а той въздъхна, понечвайки да се изправи,

когато го хванах за ръката и той седна обратно на мястото си. "Трябва да си спомниш. И съм сигурна, че ще го направиш, след като изиграем запознанството ни." казах бързо и развълнувано.

"Няма да стане." той прошепна, но беше прекалено тихо в контраст с музиката, че дори не го разбрах.

"Сега ще ти се сопна и ще изпия чашата на екс, след което ще ми предлагаш пари за една нощувка..." обяснявах, докато наблюдавах как с раздразнена усмивка поклаща главата си, което само ме нервираше и ме стимулираше да говоря по-бързо.

"Млъкни, по дяволите!" извика, ставайки от мястото си, а аз изхълцах, стряскайки се. "Зачуди ли се дали искам да си спомням?!" извика разгневен, целият почервеня от яд, той успя да надвика музиката и да ме стресне до дъното на костите ми, преди да бутне трите чаши с алкохол и да се чуе счупването им върху плочките на пода.

Затворих очи, изплашена от него, докато треперех. Викът му се повтаряше в ума ми, докато се опитвах да успокоя сърцебиенето си. Не си бях мислела, че новият Хари е способен на нещо подобно, всъщност си мислех, че ще сме нормална двойка...

Отворих очите си и погледнах към празното място пред мен, преглъщайки тежко. Избърсах сълзите, които дори не бях усетила да се стичат по лицето ми и тръгнах към главната врата. Още с отварянето й трябваше да надвия мощният вятър, който запрати косата ми пред лицето, блокирайки очите ми. Оправих косата си и се огледах за колата, но след като не я видях въздъхнах тежко. Хари си беше тръгнал...

АБ// Съжалявам за безсмислиците и грешките, също така и неточностите... бях доста разсеяна, докато пишех. Надявам се да ви е харесало < 3

22: Coming For You.

Вървях по пустите улици, нямах представа какво щях да правя с живота си. Единственото, което знаех е, че съм сама, че не искам да съм тук и че не спазих обещанието си към Дейзи. Но, по дяволите, нямам представа как да стигна до дома на Хари! Дори не знам как да се свържа с него! Просто искам всичко да се върне към нормалното, не това, в което работя в бара, ами това, в което Хари помни всичко и не ми позволява дори да изляза извън къщата за разходка. По дяволите, защо искам да ме наранява?!

Отворих вратата и влязох вътре. Беше тихо, вероятно баща ми спеше. Въздъхнах и влязох в кухнята, само за да заваря голямата кула от чинии и кенчета с бира в мивката, които стояха там от както си тръгнах. Отворих хладилника и видях мухлясала пица, наведох се и взех кенче с бира, затворих хладилника и точно когато щях да си тръгна, се върнах и взех още две кенчета с бира. Едно нямаше да ми стигне.

Качих се в стаята си и хвърлих празното кенче на една страна вече изпила го. Очите ми бяха насълзени, докато сменях дрехите си с къси панталонки и широк суитчър. Хвърлих се на леглото си и избухнах в плач, изпивайки бирата, която си бях взела. Не знаех, че ще боли толкова, когато най-сетне се освободя от него, но сега ми се иска никога да не се беше случвало.

На сутринта се събудих с главоболие и подпухнали очи. Дори не се занимавах с това да си измия лицето и зъбите, или да си сменя дрехите. Вдигнах качулката на суитчъра си и си сложих слънчевите тъмни очила, само за да не се виждат зачервените ми очи. Чувствах се глупаво, че изглеждам по този начин заради едно момче. Тоест, последния път, в който се бях разкъсвала така, беше след смъртта на майка ми.

Въздъхнах и погледнах към голямата сграда, с други думи гимназията. Пъхнах ръцете си в джоба на суитчъра и се придвижих към сградата. Видях Найл и приятелите му до входната врата, но дори не им обърнах внимание. Да правят каквото искат, така или иначе не получавах това, което искам. Докато минавах покрай тях просто нямаше начин да си замълчат дори за малко.

"Бившата ти изглежда тъжна, братле. Искаш ли.." започна Зак с онази дразнеща усмивка. Приближих се до чернокосия и го хванах за яката на тениската, преди да го наведа към мен и с коляното си да ритна чепа му. Той изсумтя, а аз стиснах зъби, защото беше тежък. Избутах го от себе си и той се блъсна в стената зад него, свличайки се надолу, докато мърмореше нещо.

Дори не чувствах съжаление. Не се забавлявах от това, което направих, а по принцип бих. Обърнах се към Найл и си поех дъх уморена от всички идиоти. "Имаш ли да ми казваш нещо, Найлър?" попитах, а той енергично поклати глава в отказа. Кимнах му. "Чудесно."

Обърнах се с гръб към него и влязох в училището, за да си взема изпитите. Днес беше важен ден всичко се решаваше днес. Завършвах, по дяволите, но изобщо не ми пукаше. Сякаш глупавият Стайлс ми взе всичко, давайки ми свободата. Дадох документите си на охраната преди да ги взема обратно и да тръгна към залата.

Да кажем, че изпитите минаха добре. Сега дори не ми пукаше толкова за оценките, колкото би ми пукало преди. Просто исках да взема глупавите изпити и да не се появявам в училището отново. Не се чувствах по никакъв начин. Нито бях тъжна, нито нещо подобно. Единственото, което исках беше алкохол. Завих по улицата и влязох през вратата в познатия хранителен магазин. Отидох в края и взех две бири от хладилника, преди да дойда на касата. Поставих кенчетата и свалих слънчевите си очила, сгъвайки ги и ги поставих до алкохола. Погледнах към Зейн, който нервно правеше нещо на телефона си.

"Здравей, кучко!" извиках, преструвайки се на ентусиазирана, преди отново да придобия сухата си физиономия от преди

секунди. След като Зейн чу дрезгавият ми глас, рязко вдигна главата си нагоре.

Усмивка огря лицето му преди да заобиколи високото бюро и да ме прегърне. Усмихнах се колкото да има нещо и потупах гърба му, преди да се отдръпне от мен и да ме огледа сякаш не бях реална.

"Господи, Касиди! Нямаше те месец, нали?!" той каза, ококорвайки очи. Липсваше ми гласът му и начина, по който поставяше 'нали' на всякъде. *Зейн ми липсваше*.

Повдигнах вежди, казвайки с лека усмивка: "Ако ще те накара да се почувстваш по-добре и ти ми липсваше.", още с напускането на думите от устните ми, той отново ме прегърна.

Този път и аз увих ръцете си около раменета му, опитвайки да се отпусна в ръцете му. Ароматът на афтършейва му изпълни сетивата ми, но не по-приятен начин. Защото се сетих за аромата на Хари, а той по дяволите ме остави.

"Къде беше? Когато заминаваш винаги ми оставяше бележка с локацията си, нали? Сега какво се промени, помислих си, че са те отвлекли, знам че е налудничаво, но да! Дори отидох в полицията, но шибаняците дори не си направиха труда да те потърсят! А проклетият ти баща чука четвърта само тази седмица!" той говореше бързо както прави всеки път, когато е нервен, а аз едвам разбирах какво казва, защото съединяваше някои думи, а акцента му правеше други почти неразбираеми.

"Зейн. Зейн!" отдръпнах се от него, все още държейки го за ръцете. "Дишай." казах преди да се засмея.

Той въздъхна и ме дръпна в още една прегръдка, този път стискайки ме дори по-силно. Не можех да дишам, но пък виждах, че съм му липсвала и не исках да го обидя, дръпвайки се от прегръдката. Очевидно Зейн е бил единственият, на който съм липсвала.

"Сега си тук и това ми е достатъчно." той прошепна в косата ми, а аз затаих дъх.

Отдръпнах се от него, опитвайки се да не го гледам в очите, защото знаех, че ще се откажа като видя болката му. Не ми харесва да оставям най-добрият си приятел сам отново, но по дяволите не издържам сърцето ми да се чупи, само когато видя нещо и то ми напомня за него. За проклетите му очи, шибаните му устни и глупавите му лъжи, че ме е обичал.

"Не за дълго." Прошепнах, захапвайки устната си. Той ме гледаше толкова объркано, почти колкото аз съжалявах, че искам това от него. Поех си дъх и го погледнах в очите, обещавайки си, че няма да променя мнението си. "Всъщност искам да се върна. И мисля, че ти ще успееш да ми помогнеш с това?" казах, но самата аз не бях сигурна в думите си.

"За какво говориш, Касиди? Къде искаш да се върнеш?" попита, а аз облизах устни, поглеждайки настрани. Как се очакваше да му кажа, че искам да се върна при похитителя си?

Поех си дъх и хванах ръката му, знаейки че ще се ядоса и вероятно ще счупи нещо. "Преди месец ме отвлякоха, сега искам да се върна при него." казах убедително, а той се засмя.

"Шегуваш се, да? Да, шегуваш се!" той си повтаряше, преди да отдръпне ръцете си от моите и да ги прокара през косата си, поемайки си дъх, преди нервно да почеше тила си.

"Сериозна съм, Зи. И знам, че ти знаеш къде се събират подобни мъже, властни, потънали в черният бизнес." казах, наблюдавайки реакцията му. Очите му се ококориха и той скъси разстоянието.

"Няма начин, Касиди! Трябва да си полудяла!" той извика, а аз подскочих, когато удари касовата машина, а тя падна на земята, разделяйки се на парчета.

Преди Зейн да стане пълнолетен беше проводник и самият той имаше големи проблеми с наркотиците, затова и работеше като дилър. Но сега е чист, сигурна съм, защото аз му помогнах да се отърве от това. И знам колко му е трудно след толкова време да се върне в онази обстановка и да стои на страна от тревата.

"Моля те, Зейн! Не е нужно ти да влизаш с мен, просто ме заведи

там!" помолих се, а Зейн въздъхна, заобикаляйки високото бюро, той се наведе и взе кутията си с цигари.

"Зейн, влюбих се." казах тихо, подпирайки се на масата. Зейн запали цигарата си и вдиша от отровата, отпускайки се.

"Каза същото и за проклетият Найл, а сега шибаният кучи син се опитва да те нарани!" той въздъхна, разтривайки слепоочието си.

Ако разбере, че Найл ще ме купи след три месеца съм сигурна, че няма да мога да спра Зейн да му срита задника, този път.

"Знам какво чувствам, Зейн, моля те-"

"Не, Касиди." той ме прекъсна, поемайки си дъх. "Виж, казваш, че си влюбена в шибания си похитител или какъвто е там, но не осъзнаваш ли, че това е болестно състояние? И това не е яко. Стокхолмският Синдром е опасен." той прошепна, вдишвайки от цигарата.

Поех си дъх, опитвайки се да преглътна отрицанията. Знаех, че денят, в който дойда ще ми го кажат, но все още предпочитам да го наричам 'невъзможна любов' вместо 'поредната жертва на стокхолмският синдром'. Но той няма да ме нарани, знам го. Сега е старият Хари, не студенокръвният трафикант.

"Моля те." прошепнах, хващайки се за краищата на дървеното бюро, леко надигайки се нагоре. Той ме погледна и веднага направих кучешки очи.

"Добре!" той въздъхна и отново постави цигарата между устните си.

Усмихнах се широко и се наведох над бюрото като бързо целунах бузата му. Грабнах бирите и тръгнах към изхода. Нямах търпение да видя Хари отново, въпреки че не се бяхме виждали от снощи.

"Къде отиваш пък сега?" чух вика на Зейн.

Бутнах тежката врата и се преобърнах, подавайки главата си през нея. "Да се приготвя за вечерта, муци." намигнах му, а той ми

показа среден пръст.

Засмях се и излязох от хранителния магазин, тръгвайки обратно към дома си. Свалих качулката си, позволявайки на студения бриз да издуха косата ми назад. Отворих едната бира, докато другата беше в джоба на суитчъра ми. Отпих от студения алкохол с усмивка, разнасяща се по устните ми.

"Идвам, Стайлс." прошепнах тихо под дъха си, преди да се огледам и да пресека улицата.

АБ// Получи се доста кратка и леко скучна глава, но се пригответе за следващата, защото ще е от гледната точка на Хари и може биии ще има ревност в нея. Е стигат ви толкова спойлъри, чакам мненията ви за главата (ако имате такива ,разбира се) и до другата седмица, сладкиши < 3

23: Me & You, You & Me.

Хари:

Цяла седмица се опитвах да се приспособя към начина си на живот. В началото ми беше страшно трудно, имал съм толкова много правила, които ми отнеха време преди да запомня. Приех идеята, че няма да си върна паметта, но изглежда така сякаш на никой в къщата не му пука чак толкова. Имам странно чувство в себе си, когато наказвам някоя, която не спазва правилата ми, защото винаги чувам виковете на Камил и това кара сърцето ми да се свие. За щастие в къщата вече са само Сам, Макензи и Дейзи, а сега има и две нови момичета - Флоренс и Мили. Спечелих доста пари от продажбите на момичетата.

"Хайде, Хари! Лиъм и Крис ще са в клуба всеки момент. Готов ли си?" чух вика на Люк.

Въздъхнах и пооправих черната си риза преди да грабна куфарчето и да изляза от офиса си. Вдигнах го, поклащайки коженото куфарче, а Люк кимна и излязохме от къщата. Преди няколко часа бях наредил на Маргарет да бъде сигурна, че момичетата са вечеряли с нещо здравословно и когато се прибера, са заспали.

"Защо излизаме толкова рано?" попитах, имайки впредвид че е десет вечерта, а никой не ходи толкова рано в клубове.

"Трябва да сме там, когато братята Хемсуърт пристигнат. Аз ще се погрижа за безопасността им, а ти просто ще дадеш парите и после ще се забавляваме." обясни Люк, не отделяйки погледа си от пътя.

Кимнах му и се вгледах през прозореца. Вгледах се в дърветата, които преминавахме и отново ме заваляха онези вълни, каращи капки пот да се образуват на челото ми.

Кой си ти, по дяволите?! Мислиш си, че той няма да те потърси ли, шибаняко? Защото ще го направи! И когато полицията те намери, ти ще си зад решетките! Затова по-добре ме остави сега, преди да си навлечеш по-големи проблеми от размера на пениса ти, ясно?!

Поех си дъх, докато ми се завиваше свят. Разкопчах няколко копчета от ризата си в опит да се разхладя.

Накарай ме.

Преглътнах тежко, опитвайки се да си поема капка въздух. Наместих се неудобно на мястото си, отваряйки прозореца. Прекарах пръсти през косата си, въздишайки.

Мислеше ли, че няма да си наказана за това, което направи?

Поех си дълбоко въздух, премигайки няколко пъти. Дишах тежко, докато очите ми шареха навсякъде. С опакото на ръката си изчистих потта по челото си, загледан в една точка.

"Изнасилил съм я." прошепнах под носа си, спомняйки си за онази вечер.

Затворих прозореца, закривайки лицето си с ръце. Как можах да го направя?! По дяволите, аз излизам с Камил, ако тя разбере, никога няма да ме приеме обратно. Цяла седмица се опитвам да правя всичко, което ми нареждат, само за да видя Камил след всичкото това време, а сега разбирам, че съм изнасилил Касиди? И тя, по дяволите, ме обича, а аз съм я изнасилил?! Какво, по дяволите, не ми е наред.'

"Хари?" гласът на Люк ме извади от транса ми. Вдигнах главата си от шепите, дишайки тежко, докато всичко ми беше размазано, а гласът му беше заглъхнах. "Питах те дали каза нещо?" той каза, наблюдавайки ме през огледалото.

Поклатих глава отрицателно и се облегнах назад, отпускайки главата си и се вгледах в тавана. Изнасилил съм я, мамка му. Дали се е повторило? Дали отново съм й посегнал? Винаги имах онзи проблем с гнева и като цяло контрола над емоциите си, но

единствения човек, който беше виждал това е Камил. Винаги съжалявах, когато я наранявах без да го осъзнавам и исках вместо нея да ударя някой напълно непознат, да го пребия, докато не може да стане отново, ако това значи, че няма да докосна Камил. Но сега, когато знам, че съм посегнал на Касиди... не знам, чувството е странно. Ниско в корема си усещам как нещо се свива, карайки съвестта да ме гризе. Знам, че не я обичам, тоест аз и Камил, Камил и аз - винаги беше така. Но има нещо в мен, което ме кара да искам да виждам Касиди винаги щастлива, може би е напълно приятелски или връзката между похитител и похитен. Ако това изобщо има логика.

Прекарах останалото време в тишина, докато колата не спря. Двамата с Люк излязохме от автомобила, а той подхвърли ключовете на портиера. Погледнах към русокосия мъж, облечен в тъмно син костюм, който ми се усмихна, придържах се към сериозната гримаса и с глава му посочих да влизаме.

Минахме покрай двама охранители, които за мое учудване, ме познаваха. Както всички останали, с които се запознах тази седмица, но разбира се, заради катастрофата не ги помнех. Люк прошепна нещо на грамадния мъж, преди да влезем през тежките метални врати. Първо бяхме посрещнати от една жена в малкия коридор, който беше в цветовете на тъмно лилаво и черно. Коридора продължаваше на ляво като от двете страни имаше златни врати с номерация.

"Господин Стайлс, както винаги ви запазихме една от стаите ни за края на вечерта." жената се приближи към мен, усмихвайки се, видяла на къде гледам.

Кимнах й, оглеждайки я. Имаше черна коса, вдигната на стегната опашка, докато униформата й се състоеше от корсет, мрежест чоропогащник и високи ботуши. Както и малка златна табелка с името й. Анди.

"Отивам да уредя безопасността." прошепна ми Люк, преди да отиде до рецепцията.

Погледнах в негово посока, опитвайки се да запомня лицето на всеки, който видя. Зад високо черно бюро, върху което с златни

букви пишеше "Златният Кръг", седеше брюнетка в същото облекло като Анди.

"Нека ви заведа до резервираното ви сепаре. " предложи червенокосата, а аз кимнах, тръгвайки след нея.

Докато минавахме през оживената част на клуба, успях да разгледам по-подробно. В средата имаше голям дансинг, осветяван от различни лилави светлини, докато в левия край имаше голяма кръгла сцена с пилон и няколко стриптийзьори танцуващи на него, над сцената висяха три обръча, по които също имаше жени, отъркващи се в тях. Пред сцената имаше различни мъже и жени, насъбрали се около високи бар маси. Музиката беше тиха, достатъчно, че да можеш да кажеш нещо на някой, но и достатъчно силна, за да не чуваш собствените си мисли.

"Катрин, както винаги, е на ваше разположение горе." Анди ми каза, а аз свъсих вежди, концентрирайки се над хората наоколо. Всичките бяха отрепки.

Минахме през дълъг бар, на който бяха насядали различни момичета, някои от които ме познаваха. Беше странно, че те твърдяха, че сме спали заедно, а аз дори не помнех имената им. Вървях зад Анди, докато наближавахме стъпала, водещи нагоре. Под стълбището, имаше направена стая а на вратата пишеше "Само за персонала". Качихме се нагоре по стълбите, стигайки до почти празен етаж.

Единственото, което делеше това място от долу, беше височината и стъкленият парапет, но оттук се виждаше всичко включително и сцената. Също беше тъмно, осветено само по средата като бе поставен кръгъл подиум с пилон там, върху който танцуваше вероятно Катрин. Момичето със сигурност беше секси. Около подиума имаше полукръгъл кожен диван с малки масички. В краищата на стаята имаше направени различни сепарета, които в момента бяха празни. Мястото си имаше е собствен бар.

"Ще искате ли нещо, г-н Стайлс?" попита ме жената.

"Уиски с мента и лед." казах й, а тя кимна с усмивка и се обърна, тръгвайки към бара, уверявайки се, че поклаща задника си.

Поклатих глава и прокарах ръката си пред лицето, какво търсех тук? Изведнъж погледа ми привлече чернокос мъж, облечен в панталон на черти и бяла тениска, да ми маха. Свих вежди и въздъхнах, приближавайки се към него. Той отдръпна момичето от скута си и се изправи, подавайки ми ръка. Нямах представа как се казва или кой е, но Люк ми каза по никакъв начин да не показвам, че не помня нищо. Защото хората лесно са можели да откраднат успеха на бизнеса ми. Бизнеса, който дори не помнех до преди седмица.

"Хари, здравей!" той ме прегърна, преди да седне обратно на мястото си.

"Кога пристигна?" реших да попитам, сядайки до него, не исках да изглеждам глупаво като стоя пред него.

Мъжът се усмихна, взимайки блондинката обратно в скута си. "Нали знаеш, в този бизнес трябва да бързам." той се засмя, ръчкайки ме. Повдигнах вежди, кимайки му.

След секунди Анди се върна с питието ми и докато черноокият мъж ми разказваше нещо, което честно казано не слушах, видях някой прекалено познат в тълпата долу. Несъзнателно се изправих, приближавайки се към стъкления парапет. Стиснах чашата в ръката си, наблюдавайки момичето, което танцуваше с чернокосо момче с перчем. Не можех да я видя точно, но със сигурност виждах мъжете, които я отглеждаха. По дяволите, как може да им позволява подобно нещо?!

"Анди!" извиках, стискайки силно стъкленият парапет. Жената се появи почти веднага. "Онова момиче там, често ли идва тук?" попитах, сочейки с поглед малкото й тяло в талпата.

Жената се надвеси, поглеждайки към Касиди. Отне й малко време, за да я намери, но скоро проговори. "Тя е нова, сър. Идва от близо седмица тук, заедно с приятеля си." тя каза, а аз стиснах чашата в ръката си.

Има приятел?

"Кой е гаджето й?" попитах веднага през зъби със свъсени вежди, не отделяйки погледа си от нея.

Преди да получа отговор от Анди изпих уискито си на екс, без дори да усетя парещият вкус и й подадох чашата. Заобиколих я и слязох бързо по стълбите. Стисках юмруци от гняв, докато си представях какво още направя на онзи чернокос шибаняк. Изведнъж спрях на място, измежду хората, които ми говореха неща, но не им обръщах внимание. Чернокосият мъж, държеше ръката й, докато нежно я въртеше. Касиди се усмихваше широко, докато поставяше ръцете си обратно на тила му. Тя движеше тялото си срещу неговото, а аз усещах как всеки момент можех да скоча над онзи мъж и да го удрям, докато не влезе в кома. Но не го направих, просто наблюдавах колко е щастлива и бях толкова фокусиран над звука от смеха й, че дори не забелязах хората, които спореха с мен за нещо.

Изведнъж онзи мъж се наведе към нея и нещо в мен кипна при мисълта, че ще я целуне, но той й прошепна нещо, преди тя да кимне и чернокосият да се отдалечи. След като тя остана сама ръцете ми се отпуснаха от юмруците, които дори не бях усетил да стискам. Ръцете й деликатно се прокарваха по извивките й, докато се движеше в такт с музиката. Беше облечена в тясна черна рокличка докато кафявата й коса беше пусната назад по гърба й. Изглеждаше толкова добре и толкова щастлива. Изревнувах.

Преди да се усетя се бях промъкнал зад нея, ръцете ми се наместиха пред бедрата й, приближавайки я към тялото ми. Затворих очи, когато гърбът й се подпря на гърдите ми, а парфюмът й изпълни сетивата ми, карайки ме да настръхна. Тя се изкикоти, отърквайки ми се. Такъв съм егоист, намразих усмивката й, която не беше заради мен, а заради онзи перко.

"Защо позволяваш на другите да те гледат така? Харесва ли ти вниманието?" прошепнах в ухото й, усещайки как тялото й се напрегна, когато разбра кой съм. "Предполагам няма да имаш проблем, ако направя това." казах преди да отметна косата й пред другото й рамо и да се наведа над голата й кожа и да

притисна устните си.

Заля ме странно чувство, когато най-сетне се докоснах до топлата й кожа. Тя изскимтя, след като леко захапах деликатната й кожа, поставих малка целувка върху оформящата се смучка и й прошепнах: "Искам да те маркирам пред всички.", дъхът ми се удари във врата й, карайки я да се разтрепери.

Целунах сгъвката на врата й, засмуквайки, след като се уверих, че съм оставил смучка, чух лекият й стон, който изпрати ток по гръбнака ми. Рязко Касиди се опита да се отблъсне от мен, но аз хванах ръката й и я обърнах към себе си, придърпвайки я към тялото си. Гърдите й се удариха в моите и свободната ми ръка веднага се уви около кръста й. Поставих ръката й, която до преди малко държах, зад тила си и се вгледах в кафявите й очи, които в момента бяха по-тъмни от всякога. Устните й бяха леко притворени, примамващи ме да ги докосна.

Съединих устните ни, усещайки черешов вкус. Усмихнах се доволен, че най-сетне я имах в ръцете си отново. Плъзнах езика си по долната й устна, а сякаш тя очакваше точно това, за да ми даде позволение. Подсмихнах се в целувката, преди да задълбоча целувката, усещайки пеперудките, пламъчетата, фойерверките или каквото е онова чувство там в корема ми. Докато меките й устни се движеха в перфектен синхрон с моите, напълно забравили за хората около нас, през ума ми минаха всички пъти, в които устните й са докосвали моите и всеки път чувството ставаше все по-хубаво и по-хубаво.

"Искам да се върна обратно." тя прошепна задъхана срещу устните ми, отделяйки се от целувката.

След чутото усмивката ми спадна.

24: Welcome Back.

Касиди:

"Искам да се върна обратно." прошепнах срещу устните му, отделяйки се от целувката и наблюдавах как усмивката му спада.

Хари постави ръцете си на кръста си и погледна настрани сякаш обмисляше нещо, преди да преглътне и да извърне главата си към мен. Не разбирах какво му става? Не е ли щастлив, че искам да се върна? Че искам да съм с него?

"С кого танцуваше?" той попита, напълно пренебрегвайки това, което му казах. Значи само неговите въпроси и искания са важни? А аз какво съм? Парче плът, което може да отвлече и после остави на улицата, когато поиска?

"Стоях в този клуб от седмица. Чаках те, за да ме приберeш обратно." Казах, поглеждайки към очите му с надежда, че ще се съгласи.

Ирисите му постоянно се местеха, докато Хари тропаше нервно с крак. Отдавна бях пренебрегнала хората, които ни заобикалят. "Не ми харесва *той* да те докосва." Хари каза отново, пренебрегвайки моите желания.

Преглътнах всичко, което ми казваше да му вдигна скандал тук и отново се вгледах в очите му, този път по-желателно. "Знаех, че ще се върнеш. Не можеше просто да ме оставиш, ти не можеш без мен." Прошепнах, приближавайки се към него и поставих ръката си върху гърдите му.

Той присви очите си и ирисите му се фокусираха над моите. "Не ми харесва как *онзи* те гледа." той каза, свъсвайки вежди.

"Може ли да спреш да ме игнорираш? Късаш ми нервите!"

прошепнах, но излезе повече като тихо крещене.

Наистина полудявах, докато той дори не ми казваше нещо на темата, която ме вълнува. Сериозно ли иска да разговаряме за Зейн пред това да се върна в дома? Имам предвид в началото той беше този, който не ме пускаше, а сега искам доброволно да се върна.

"Държеше се прекалено мило *с него*." той каза и челюстта му се затегна.

Поех си дъх. Явно нямаше да стане само с думи. Извърнах поглед настрани, обмисляйки дали искам да направя това, което съм си наумила. Заслужаваше ли толкова усилия да се върна при него?

Хванах ръката му и го погледнах съблазнително, поставяйки я на рамото си, все още държейки я. "Защо не ме докосваш вече?" прошепнах бавно, сваляйки ръката му по тялото си.

Той свъси нос, поглеждайки настрани и когато се обърна обратно към мен, чертите му бяха стегнати, изглеждаше страшно бесен, но това не ми повлия и продължих да свалям ръката му надолу, докато не стигна голото ми бедро и я задържах там.

"И тези номера ли правиш с онзи? Първо го съблазняваш, казваш че го обичаш, а после отиваш при друг и му се натискаш, а?" каза той и чак сега забелязах, че беше станал тъмночервен, а вената по средата на челото му изкачеше. Той беше ядосан на мен, когато аз трябваше да съм бясната?! По дяволите, опитвам се да му се приема сама. Край, до тук съм с добротата.

Стиснах ръката му и я махнах от себе си, бутайки гърдите му. Чашата преля. "Какво ти става?! Защо се държиш като пълен задник?!" извиках и след секунда музиката спря.

Хари стисна юмруци, карайки кокалчетата му да побелеят, докато очите му придобиваха тъмен нюанс. "Защото, глупачке, ти си моя, а преди секунди се търкаше в *някаква* отрепка! Какво си мислеше, че ще стане?! Че след като изчукаш кучият син, ще се върнеш при мен ли, а?!" изкрещя, целият почервенявайки от яд.

Усетих сълзи в очите си и се огледах наоколо, всички ни бяха зяпнали. Не се бях чувствала по-изложена. Погледнах към Хари, който беше свил вежди, а устните му бяха притиснати една към друга, докато брадичката му се изтласкваше напред. Извъртях очи и понечих да го заобиколя, но той стисна грубо китките ми в едната си ръка, опитах да се отърва от него, но той не ми позволи.

"Казваш отрепка на Зейн..." започнах, поемайки си дъх.

"Значи шибаният ти любовник се казва Зейн?!" той извика, вдигайки вежди, докато очите му бяха на път да изскочат от орбитите си.

Преглътнах тежко, поглеждайки към шокираните хора и се обърнах към Хари, снижавайки глас. "... отрепката си *ти*, Хари. Добре, че не си спомняш какво ми причини, това е единственото, което държи съвестта ти здрава в момента." - прошепнах, не отделяйки очите си от неговите -зачервени.

"Че те изнасилих ли?!" той изкрещя, а аз стиснах очи, защото ме плашеше. Дори когато опря пистолет срещу челото ми не бях толкова изплашена, колкото сега. "Защото да, мамка му, спомням си! Съжалявам ли? Да!" той каза, клатейки глава, докато вените на врата му бяха изскочили, а челюстта му скърцаше. "Но знаеш ли?" той попита, поглеждайки настрани, облиза устни и се подсмихна, когато видя зяпналите ни хора. Той се приближи към мен и сърцето ми затуптя като лудо, устните му трепереха, докато минаваха покрай моите, преди да се спрат на ухото ми: "*Бих го повторил*" - прошепна.

Затворих очи и позволих на сълза да се отрони от окото ми. Погледнах нагоре и видях Люк, надвесил се над парапета, да се усмихва широко. Мислех го за приятел... но мислех и че Хари ме обича.

Усетих как сърцето ми се счупи и мамка му, заклева се чух звука. Отскубнах се от ръцете му и без да поглеждам назад, тръгнах към изхода, сълзите се спускаха по страните ми, докато с ръка придържах носа си в опит да се успокоя. Цялата треперех, когато застанах пред рецепцията. Вдигнах погледа си към жената и тя

меко казано, се стресна от вида ми.

"Може ли да ми поръчате такси?" попитах с дрезгав глас, а жената веднага кимна и се обърна към телефона, когато глас я спря.

"Няма нужда, *тя е с мен*." затворих очи, свивайки устна, след като познах гласа на Хари.

Отворих очи и погледнах умолително към жената пред мен. Тя ми направи съжалителен поглед, намеквайки ми, че тук последната дума е на мъжете. Преглътнах и кимнах, опитвайки да се усмихна, за да сдържам сълзите си, но се провалих и няколко сълзи се строполиха, срещайки се с гланцираното бюро.

"Хайде, *скъпа*, закъсняваме!" всяка дума на Хари беше изпълнена със злоба, той се приближи към мен и ме грабна за китката, издърпвайки ме към изхода. Дърпах се, опитвайки да дам знак на рецепционистката, че се нуждая от помощ, но тя така и не разбра.

Излязохме навън, но не спряхме, минавахме през студените топки въздух, карящи ме да се разтреперя, преди да стигнем в паркинга и той да ме избута, пускайки китката ми. Стоях отстрани и го наблюдавах как, поставил ръка на кръста си, прокарва пръстите си през косата си, цялата треперейки. Изведнъж той извърна глава към мен и бързо се доближи, карайки ме да се разтреперя от страх. Въздухът издуха косата ми, карайки ме да изтръпна заради ниските температури.

"Искаш да се върнеш така ли?!" той попита, клатейки глава, изглеждаше като полудял. Сякаш си спомняше някои неща, карайки ме цялата да изтръпна заради тази мисъл. Ако си спомни за опитите ми за бягство или пък всеки път, когато нарушавах правилата му... "Докажи ми го! Разтвори краката си за мен. Сега." той каза, изтръгвайки ме от мислите ми.

Погледнах го в очите, надявайки се да съм разбрала грешно. "К-какво?" попитах с надежда, че това е шега.

"Чу ме. Разтвори. Краката. Си. За. Мен." каза бавно,

наблюдавайки ме преценително. Опитваше се да разбере дали съм му вярна.

Преглътнах гордостта си и се огледах наоколо, когато извърнах погледа си бях грубо изблъскана във вратата на непозната кола, докато устните му се разбиваха в моите. Едната му ръка беше около врата ми, а другата беше подпряна на стъклото. Изсумтях в целувката и ръцете ми се заплетоха в къдриците му.

Той се отдели от мен и аз веднага вдигнах погледа си към очите му. Той свъси вежди и наклони глава, прокарвайки пръсти по челюстта ми. Преглътнах тежко. "Спри да ме гледаш така, ще си помисля, че ми е останала съвест." изсъска, целувайки врата ми. Изтръпнах, когато засмука леко.

"Ти имаш съвест." прошепнах, отделяйки го от себе си. Той ме погледна в очите и се засмя, но когато видя, че съм сериозна, усмивката му падна. Хари ме повдигна и по интуиция, обвих краката си около торса му.

"Не и докато съм в този бизнес." той каза повече на себе си и ме заведе до предния капак, карайки ме да седна.

Устните му отново се забиха в моите, карайки ме да усещам пеперудки всеки път, когато загрубееше. Ръцете му си проправиха път на гърба ми, докато езика му правеше чудеса. Той свали дръпна ципът на гърба ми и после свлече роклята надолу. Хари се отдели от мен, държейки плата, а аз се надигнах нагоре и той го изкара от краката ми, пускайки го на пода. Огледа ме и самодоволна усмивка се намести на устните ми.

"Хм, без гащички?" той попита, повдигайки вежди, преди да се приближи към мен и да долепи устните си на врата ми, оставяйки пътечка от целувки по цялата ми дължина.

"Казах ти, че те чаках-х" изстенах тихо, когато усетих пеперудки ниско в корема си, когато ръцете му зашариха по голото ми тяло.

Хари се подсмихна и деликатно ме наведе назад. Гърбът ми опря студеният метал, карайки ме да настръхна, а пръстите на Хари допринесоха за това, въпреки че просто проверяваха дали съм

готова. Той ми се усмихна преди бавно да навлезе в мен, затворих очи, притваряйки леко устни, докато надигах ханша си нагоре. Той се наведе над мен и можех да усетя погледа му над мен дори със затворени очи. Когато усетих да отмества няколко кичура от лицето ми, отворих очи и се вгледах в зелените му чисти ириси, а неговата усмивка се закри от притискането на устните му една в друга.

Той извърна глава настрани и допря устните си до рамото си преди отново да обърне цялото си внимание на мен. Хари се задвижи леко, подпирайки се с една ръка върху капа, а само от лекия му трясък, ток премина по гръбнака ми. Затаих дъх, а той хвана едната ми гърда в ръката си, леко мачкайки я. Изсумтях тихо, когато зърното ми настръхна, а тласъците му забавиха. Хари се наведе и с полу-притворени очи, успях да видя, че наблюдава реакцията ми, докато засмукваше зърното ми. Изсумтях, затваряйки плътно очи, а той захапа леко зърното ми, преди да се повдигне. Поставих ръката си на рамото му и изстенах силно, когато намери специалната ми точка. Той забърза с тласъците си, докато аз извивах гърба си под него.

Вече усещах как члена му пулсира в мен и знаех, че чака аз да достигна своята връхна точка. Хари ме изпълни цялата и от устните му се отрони гърлен стон, затваряйки плътно очите си. Ноктите ми се забиха в рамото му, докато той бързо навлизаше в мен, докато другата ми ръка беше свита в юмрук, а ноктите ми се забиваха в дланта.

"Едновременно." той каза задъхан, а аз сякаш това чаках, свърших с мощен оргазъм едновременно с него.

Хари изви глава назад, докато аз стисках пръстите на краката си, чакайки еуфорията да отмине. Гърдите ми се надигана бавно нагоре-надолу, докато едвам си поемах въздух. Хари изсумтя, вдигайки боксерките си заедно с панталона, а аз не чувствах крайниците си. Стоях чисто гола пред него, не способна да направя каквото и да е. Изведнъж видяхме светлина от фарове и търкане на гуми, аз ококорих очи, поглеждайки нервно към Хари. Той веднага скочи, взимайки роклята от гърба ми и веднага я навлече през главата ми, сваляйки я надолу.

Скочих на краката си, когато колата спря пред нас и от вътре излезе висок мъж.

"Колата ви, господин Стайлс." каза момчето, облечено в черен смокинг, преди да отвори вратата към пасажерското място.

"Ние ще се оправим, може да си тръгнеш." Хари каза грубо на мъжа и той му кимна, отдалечавайки се от нас.

Пристъпих напред и точно когато щях да вляза в колата, усетих горещ дъх, удрящ се във врата ми. "Сигурна ли си, че искаш да се върнеш?" той прошепна в ухото ми, гласът му нисък и дрезгав.

"Да." прошепнах, не намираща сили да го кажа на висок глас. Но бях сигурна в решението си.

Ръката му се намести на ципа на роклята ми и чак сега осъзнах, че не го беше дръпнал преди малко, той внимателно го издърпа нагоре, прошепвайки ми: "Хубаво, но няма да се държа с теб различно. Ще си задължена да правиш каквото правят й останалите момичета." той каза, преди да се отдръпне от мен.

Замръзнах на място, мислейки за всички проблеми, които ще си навлека, ако не оправя поведението си, но нещо в мен ме кара да любопитствам какво ми е приготвил, защото ми харесва тъмната му страна, повече от колкото си мислех. И все пак, това значи ли, че ще чука й други?

Изтръгнах се от мислите си, когато чух затварянето на вратата му. Бързо седнах на пасажерското място от страх, че може да ме остави като миналият път. Затворих вратата и докато Хари потегляше, сложих колана си. Преглътнах и извърнах глава към него, за да го попитам няколко важни въпроса.

"Хари..." започнах, но телефона му иззвъня и той сви вежди, фокусирайки цялото си внимание върху телефона.

"Запомни мисълта си" той ми каза, преди да вдигне и да постави въпросният човек на високоговорител.

"Какво става, по дяволите?! Къде си? Братята Хемсуърт са тук и трябва да дойдеш, за да им дадеш стоката!" чух крясъкът на Люк.

Беше странно, че си позволява да крещи на шефа си.

"Дай му я ти." каза напълно спокойно, натискайки газта.

Чу се смях, преди гласът му отново да се разнесе из колата. "Не стига, че вдигна скандал по средата на клуба и сега всички знаят, че сме били там, за да удължим срока, а искаш и аз да му дам стоката... Полудя ли?!" извика Люк, а Хари затегна челюст.

Поставих ръката си върху бедрото му, леко стискайки го, а той премигна няколко пъти, преди да извърне лице към мен, чертите му бяха стегнати и си мислех, че иска да махна ръката си, но очите му светеха. Беше ли възможно да си е спомнил за денят, в който се запознахме? Когато му задавах въпроси и се опитах да го възбудя, а той нарече плана ми 'курвенски номера'. Усмихнах се леко с надеждата, че е станало точно това, което си мисля.

"Ако не ти харесва, напусни!" каза Хари преди да затвори телефона. Извърнах глава към прозореца и позволих на лек кикот да се изтръгне от устните ми.

"Какво искаше да ми кажеш?" попита той, а аз наведох глава назад, подпирайки я на седалката и се вгледах навън.

Честно казано, нямах никаква представа какво щях да го питам преди минути. "Забравих." промърморих и чух тихият му смях. Той постави ръката си върху моята, а аз се усмихнах спокойно, знаейки че не ме вижда. "Звездите са много красиви тази вечер." коментирах ,но после извъртях очи, намирайки коментара си за страшно глупав. Точно това ли щях да говоря на мъжа, в който съм сляпо влюбена, а той иска да ме третира като обикновена негова поръчка?

"Те са гигантски топки пълни с газ, нищо специално." той каза. Извърнах глава към него и присвих очи.

"Знаеш ли какво, ако искаш да провалиш това, тогава ще мл-" започнах, но бях прекъсната от него.

"И никоя от тях не е голяма колкото красотата ти." довърши, извъртайки глава към мен и ми намигна.

Усетих горещина по бузите си и веднага пуснах ръката му, потъвайки в седалката си. "Фокусирай се над пътя, не искам и аз да изгубя паметта си." избръщолевих набързо, поглеждайки през прозореца. Чух тихото му кикотене ,преди той да постави ръката си на голото ми бедро и автоматично да се усмихна.

Продължихме пътя си в тишина, докато ръката му беше на бедрото ми, а усмивката не слизаше от устните ми. Той спря колата и махна ръката си от бедрото ми, излизайки от нея, изчаках да ми отвори вратата, но това така и не стана. Защо изобщо си мислех, че ще го направи? Чукането по прозореца ме накара да подскоча, излизайки от транса си. Извърнах глава и видях Хари да се усмихва самодоволно, посочвайки ми да изляза. Точно се приготвях да му кажа какъв глупак е, когато той просто се обърна и подаде ключовете на един охранители и продължи. Изсумтях и излязох от колата, отваряйки и затваряйки вратата си сама.

"Добре дошла, Касиди." поздрави ме охранителя, кимнах му и минах покрай него.

Бързо настигнах Хари и той извърна глава към мен с устни притиснати в права линия и повдигнати вежди. Усмихнах му се и опитах да преплета пръстите ни, но той забърза с крачка и ме остави да вървя след него. Нямаше да ме третира като някоя специална за него, вярно! Изсумтях и продължих след него.

Изкачихме стълбите и прекалено отплесната, тръгнах след Хари да влизам в спалнята му, когато той ме спря, обръщайки се към мен. Той оправи косата ми, усмихвайки ми се, не разбирам какво искаше да ми каже. Просто исках да вляза вътре и да заспя в прегръдката му.

"Трябва да спиш при останалите, в спалното помещение." той каза сухо, а аз въздъхнах, кимайки. Обърнах се с гръб и тръгнах към стаята в края на коридора. "Касиди" - гласът му ме спря на място. "Обичам те, *знаеш го*." той каза, а аз се обърнах към него, усмихвайки се повече от фалшиво и му кимнах.

Обърнах се обратно и продължих към спалното помещение. Ако ме обичаше в момента щях да съм с него, в спалнята му, в

прегръдките му... в сърцето му. *Камил.*

Изсумтях и тихо влязох в спалнята, където всички спяха. Настаних се върху леглото си, приготвяйки се за сън, когато Дейзи явно беше будна и веднага седна до мен. "Знаех си, че ще се върнеш, чаках те всеки ден!" тя прошепна, а аз й се усмихнах, преди да я придърпам в прегръдката си.

Двете си поговорихме, смеейки се и когато някакво непознато момиче ни се скара решихме, че е време за лягане. Тази вечер Дейзи спа в моето легло, но нямах проблем с това. Бях щастлива. Може би не бях в ръцете на Хари, но имах Дейзи в моите сега.

АБ// ЗАВЪРНАХ СЕЕЕ!!!

Знам, че ме нямаше дълго, просто тази година ще имам матури и искам да се подготвя за тях подобаващо, но ще се опитвам да съм активна всеки път, когато намеря време. обещавам.

освен това, в тази глава имаше малко смут, малко спор и малко Кари или Хасиди (изобщо не ме бива в това) време.

Но Хари все още е задник.

И Камил все повече и повече ще се появява в следващите глави.

Знам, и аз не мога да понасям задникът Хари и Камил, но поне Хари е секси, когато е бесен. Камил не е-_-

Таааа какво мислите за главата?

Смятате ли, че Камил може да развали отношенията на Хари и Касиди?

Освен това, искате ли да четете смут или просто да вмятам, че са се чукали и толкова?

Благодаря ви предварително за отговорите. Освен това, честит ден на Независимостта! Уникални сте, обичам ви, чао! < 3

Гласувайте и коментирайте моляяя

25: Trap or Just a Bad Day?

"Касиди!" извърнах глава срещуположно на гласа. "Кас!" крясъкът отново достигна до ушите ми. Изсумтях и прегърнах възглавницата под главата си. "Касиди!" някой извика силно, карайки тъпанчетата ми да започнат да пулсират.

Моментално се изправих в седнало положение, забивайки юмруци от двете си страни в леглото, преди да извърна глава към човекът, който предпочете да си натика носа в съня ми вместо в собственият си живот. Прозях се, все още гледайки ядосано към Макензи. Затворих очи само за секунда и за малко щях да падна от леглото, Макензи ме притисна в прегръдка си и уви силно ръце около мен, въздъхнах и разтрих гърба й, усмихвайки се леко. Липсваше ме.

"Кога се върна?" попита чак когато се отдели от мен. Разтрих окото си и се огледах наоколо. Нямаше никой.

"Вчера." Измърморих, облягайки се назад. "Хей, къде са всички? Колко е часът? Нали не закъснявам за фитнес?!" попитах, почти падайки от леглото, напълно забравила за съня.

Макензи се ухили, повдигайки вежди, преди да седне на леглото до мен.

"Какво се случи, че изведнъж ти се приходи на фитнес, който отказваше категорично?" пошегува се тя, карайки ме да свъся вежди. "Както и да е. Хари излезе и имаме целият ден за себе си, без тренировки." каза с усмивка, облягайки се на рамката на леглото.

Крива усмивка се намести на устните ми. От една страна беше хубаво, защото исках да прекарам малко време с Дейзи и Макензи без глупавите му правила, но от друга страна исках да говоря с него за това между нас. Ако изобщо можеше да се

нарече така.

"Страхотно! Отивам да се помоля на Люк да купи нещо сладко, а после ще пусна любимата ни анимация. Нали може да извикаш Дейзи? Нямам търпение да си поговоря с нея!" говорех щастливо, спомняйки си за мъничето, което не бях виждала от седмица.

Тъкмо ставах от мястото си, за да намеря Люк, когато Кензи уви пръстите си около китката ми. Извърнах глава към нея, все още с усмивка, повдигайки веждите си. Тя измести погледът си от мен, изглеждаше притеснена. Свъсих веждите си от напрежението, което растеше в мен. Какво се е случило, докато ме няма?

"Кензи?" насърчих я да говори, сядайки до нея и поставих ръката си върху нейната, която скоро се отпусна около китката ми.

"Не знам как да ти го кажа... н-но... ъм, Хари излезе с Дейзи и вероятно тя никога повече няма да се върне!" тя каза последната част бързо, стискайки очи плътно затворени, докато моите се ококорваха пред нея.

"Какво?!" извиках, ставайки от мястото си, тя дори не ме погледна. "Защо не го спря? Дейзи те мислеше за приятелка, а ти какво направи?! Остави я! По дяволите, Макензи!" виках, а тя подскачаше на място, когато се стряскаше от тембъра, който стигаше гласът ми.

Мислех, че Хари се е променил! Мислех, че и никога не би направил нищо на Дейзи... А сега със собствените си ръце дава дете на някакъв педофил без да се замисля за бъдещето й! Тя искаше да създаде семейство! Да има деца и съпруг! Да бъде домакиня на собствения си дом! А сега всичко й се взима без дори да има право на отказ?!

Преглътнах, поглеждайки с отвращение към човекът, който мислех за приятел. Обърнах се и понечих да тръгна, когато тихият й глас ме спря

"Мислиш ли, че не опитах?" попита тя тихо, а аз спрях на място. "Опитах, направих каквото мога, за да го спра, но..." прекъснах я рязко, обръщайки се към нея. Очите й се бяха насълзили и тя

гледаше право към мен със съжаление.

"Очевидно не си направила *всичко*, щом Дейзи не е тук!" отвърнах, гледайки я с ненавист.

Тя изхлипа и изведнъж преметна кафявата си коса назад, разкривайки тъмните белези от двете страни на врата й. Дъхът ми заседна в гърлото, а погледът ми веднага омекна, приближавайки се към нея. Седнах и я погледнах. Вече сълзите не се пълнеха в очите й, а се стичаха една по една върху ръцете й.

"Хари ли го направи?" попитах тихо, гледайки към момичето, което избърса сълзите си и закима енергично. "Съжалявам, Макензи, не трябваше да реагирам така... без да те изслушам." Казах, хващайки ръката й, която беше в скута й и ги преплиташе с пръстите на другата й. Тя кимна и една солена сълза падна върху кожата ми.

"Съжалявам-м." изхълца, преди да ме прегърне.

Добре, сега се чувствах ужасно. От една страна разбрах, че не познавам Хари, който си спомняше всичко преди този 'бизнес' и някои части от него. В ръцете си имах Макензи, която нараних и някак си трябваше да й се реванширам. А умът ми беше някъде надалеч, мислейки различните варианти за бъдещето на Дейзи и никоя от тях не ми харесваше.

Рязко станах от мястото си, тръгвайки към вратата, а Макензи стана след мен, следвайки ме.

"Къде отиваш, Касиди?" извика след мен, докато аз вече слизах по стълбите надолу. "Касиди, не прави нищо глупаво!" каза сякаш прочела мислите ми. "Касиди!" тя успя да ме догони и хвана китката ми, обръщайки ме към себе си.

"Какво правиш?'" попита задъхана, докато очите й се местеха между моите. Изглеждаше страшно притеснена за мен и не разбирах това. Да, може би сме приятелки, но тя има поне още пет такива тук. Не съм чак толкова специална.

Облизах устни, поглеждайки настрани. "Трябва да прибера Дейзи, обещах й го." Прошепнах, връщайки погледа си на нейния.

Тя започна да клати отрицателно глава и този път аз хванах китките й, карайки я да спре. "Не го прави, не мога да загубя още една приятелка. Бизнесът на Хари върви по-добре, в последно време продаде повечето момичета и всеки ден получава нови, а те не са като вас. Поне остани тук, докато не продадат и мен." тя говореше бавно, сякаш искаше да изгубя колкото се може повече време.

"Трябва да тръгвам." казах й, но тя не ме пусна.

"Човекът, който ми направи тези белези..." тя показа врата си"... само защото му се противопоставих, може да ти направи много *по-лоши неща*, ако провалиш продажбата му." тя каза убедително, и по дяволите знаех, че е права.

Изтръгнах ръцете си от нейните и поклатих глава. "Макензи, той няма да ми направи нищо, ние.. ние сме нещо като... двойка?" казах, а тя ококори очи, вдигайки вежди в учудване.

Очите й се местеха наоколо, сякаш обмисляше нещата и си приготвяше хиляди въпроси. Използвах момента и се изтръгнах от ръцете й, тръгвайки към вратата, но за жалост, тя бързо се осъзна и тръгна след мен, опитвайки се да ме спре.

"Знаеш ли къде е Хари?" попитах Люк, карайки усмивката му да спадне.

"За какво ти е?" попита той, свивайки вежди.

Макензи задъхана дойде до нас и отвори уста, за да му разкаже всичко, рязко затворих притварящите й се устни с дланта си. Люк погледна объркано към Макензи, която се опитваше да ми обясни нещо, но думите й не се разбираха. Блондинът върна погледът си на мен, а аз му се усмихнах неловко, обмисляйки лъжата, която ще кажа.

"Макензи полудя, когато разбра, че Хари иска ти да ме закараш

при него, за да ме запознае с негови приятели!" избръщолевих набързо, надявайки се да ми повярва.

Спомням си, че Хари беше казал на Дейзи подобна лъжа и Люк беше до нея, когато му я разказваше. Тоест има вероятност да повярва, че Хари е казал същата лъжа на мен, за да ме продаде без да протестирам.

Погледът му премина по чертите на моето лице, преди да мине и по тези на Макензи.

"Сигурна ли си, на мен не ми е споменавал нещо подобно?" той попита, свивайки вежди. Не беше времето за въпроси, защото всеки момент Дейзи вече можеше да е продадена!

Закимах енергично, преди да избутам Макензи назад, за да се разкара оттук. Чух я да казва името ми и се обърнах към нея, правейки й умолителен поглед, точно когато си помислих, че се е отказала от това да ме спре да се срещна с тях, тя отвори уста. Мамка му, с мен е свършено.

"Права е, изревнувах, че Хари иска да я запознае с негови приятели." тя излъга, преди да извърти очи и да тръгне към стълбищата. Отдъхнах си, преди да се обърна към Люк.

"Видя ли? Казах ти." Казах, опитвайки се да звуча възможно най-глупава, за да ми повярва.

"Щом казваш." той отвърна, преди да се обърне с гръб към мен и лице към металната клавиатура.

Усмихнах се широко, когато осъзнах, че ще мога да си върна Дейзи. Той се обърна към мен, а аз бързо свалих усмивката, гледайки го със същият поглед от преди малко. Той ми показа вратата, а аз кимнах преди да изляза навън.

Беше страшно горещо и слънцето светеше в очите ми. Изсумтях и погледнах към охранителите, които сякаш бяха станали повече, а камерите сякаш се бяха умножили. Люк мина покрай мен, казвайки нещо на единият мускулест мъж, който кимна, преди да отиде до малка барака, от където донесе ключове и отвори

металните порти.

"Хайде." той ме подкани, забелязвайки, че се бях отплеснала, гледайки към непознатите лица.

Двамата влязохме в колата и той запали двигателят, потегляйки. Няколко минути бяхме мълчаливи, което едновременно ме успокояваше, но и притесняваше. Може би се беше хванал толкова много на лъжата ми, че нямаше никакви съмнения. Или всеки момент можеше да ме хване, че го лъжа, защото имаше достатъчно време да обмисли думите ми.

"Мислех, че си по-умна. Сериозно ли те убеди с тази лъжа?" той попита, поглеждайки ме за секунда... приятелски.

Ние приятели ли сме?

Поех си дъх, кимайки. "Всъщност се направих на глупава. Чакам от толкова много време да се разкарам от Хари!" Въздъхнах, отпускайки се на седалката.

Той ме погледна за кратко. Не знаех как да се държа, защото всеки момент можеше да ме хване в лъжа и това ме изнервяше. Тоест ако бях прекалено глупава, очевидно разбираше, че го мамя, а ако се държах прекалено много като себе си, щеше да си помисли, че аз съм нагласила всичко, което е вярно, но не искам да разбира!

"Странно, мислех, че те харесва." той вметна, не отделяйки поглед от пътя.

Сърцето ми ускори ритъма си. Беше ли възможно Хари наистина да е говорил на Люк за мен?

"Така ли?" реших да го играя глупавата и се обърнах с лице към прозореца, отваряйки го, изведнъж се нажежих.

"Да, защо иначе да ти вдига онзи скандал в клуба?" каза, карайки корема ми да се свие. Нещо в гласа му ме притесняваше, но може би просто ставах параноична.

Свих рамене, виждайки от страничното огледало, че ме гледа.

"Не знам, странен е." казах, преглъщайки, когато той извърна главата си обратно към пътя.

Той се засмя за кратко ,преди да пусне радиото и да предотврати разговорите като този, за което искрено му благодарих. Не мисля, че щях да успея да продължа да се държа между глупавото патенце и себе си. Отпуснах главата си на седалката, вглеждайки се навън. Минавахме през един от бедните квартали тук. Сградите бяха без мазилки или със счупени стъкла. А през мръсните прозорци често се виждаха спорещи родители, докато децата играеха на игри отвън, а някои дилъри дебнеха в някой по-тъмен ъгъл.

Изведнъж колата спря и аз погледнах към сградата пред мен. Не изглеждаше като място, на което да търгуват момичета. Всъщност къщата изглеждаше сладко с тъмно сините стени и дантелените завеси, както и цветята, за които очевидно някой се грижеше. Дървената ограда беше боядисана в бяло и в началото си имаше къщичка за птици, докато каменната пътечка водеше към прекалено здравата бяла врата. Изобщо не изглеждаше като къща на някой, който ще купи малолетно момиче. Но предполагам животът е пълен с изненади.

Въздъхнах, не отделяйки погледа си от контрастиращата къща в целият квартал и махнах предпазният колан, и точно когато понечих да отворя вратата, се чу механичен звук и преди да успея да разбера какво става, вратите се бяха заключили. И ето сега, коремът ми се свиваше от страх. Преглътнах тежко, усещайки как се бях оплела в собствените си лъжи и вероятно Люк ме беше измамил. Извърнах глава към него. Той се усмихваше.

"Знам, че не си тук, за да те продадат."

АБ// ДРАМАААА

Здравейте приятели, другари, авери; как сте, как върви училището? Аз лично, правя всичко за да изглеждам заета и да не уча... не си помагам особено тази година.

Както и да е. Люк очевидно намириса нещо. Според вас крие

ли нещо или наистина иска да помогне на Хари/ Касиди?

Ами Хари, продава Дейзи? Спомняте ли си, когато той каза, че му е като сестра???(аз не, но след толкова много време без ъпдейти е разбираемо, но все пак... КАКВО МУ СТАВА? НЕ ГО РАЗБИРАМ!)

Ами Касиди? Според вас преувеличава ли? Имам предвид, така или иначе един ден всяка една от тях щеше да бъде продадена?

Да не забравяме за Найл и срокът им от четири месеца? Мислите ли, че Хари би продал Касиди?

Според вас, дали той НАИСТИНА почва да се влюбва в нея или продължава да я заблуждава(говоря... тоест пиша, ха ХА, за Хари)?

Ами Касиди? кАквО не й е наред? не вижда ли, че той СИ ИГРАЕ С НЕЯ:,(????

Нямам търпение да прочета мненията ви! Не забравяйте да гласувате/ коментирате. Обичам виии < 333

26: How she ended up there?

"Знам, че не си тук, за да те продадат." той каза със сериозно изражение.

Помислих си, че сърцето ми спря за секунда. "К-какво?" попитах, а гласът ми се пречупи.

Той се засмя и погледна часовникът на китката си, преди да върне погледа си на мен. Изглеждаше толкова безгрижен, докато ме побиваха тръпки. Щом знаеше, че ще проваля сделката на Хари, то тогава защо ме докара до тук? Какво се крие зад сините очи и топлата усмивка? Лъжец? Психопат? Какво?

"Хайде, ако искаш да спасиш ценната си Дейзи, трябва да побързаш." каза преди да отключи вратата.

Гледах го неразбиращо. Какво искаше да постигне като ме доведе тук? Поклатих глава и отворих вратата, излизайки навън. Затворих вратата и се обърнах към черното возило и погледнах към Люк през прозореца, който не изгуби време и натисна газта, отпрашвайки оттук.

Бях толкова объркана. Но не позволих на въпросите в главата ми да ме спрат от главната ми цел. Дейзи.

Бързо минах през пътечката и още когато поставих ръката си на бравата, миниатюрната врата се притвори. Сякаш мен чакаше. Навлязох вътре и ме побиха тръпки. Външният вид нямаше нищо общо с това, което беше тук вътре. Доколкото виждах заради премигващата една единствена висяща крушка от тавана, собственикът не си беше направил труда да боядиса или облепи с тапети стените. Пода беше пропукан на места, но като цяло беше някакъв сиво-жълтеникав цимент. Имаше две врати от двете ми страни, а коридора свършваше пред стълбища, които продължаваха надолу.

Залюлях се на краката си, заоглеждайки се. Къде бях попаднала? Мислех, че той никога не би навредил на Дейзи, но ето я тук, на това отвратително място! Не мога да повярвам, че признах любовта си към човек, който обича единствено себе си. Не мога и да повярвам, че му се доверих. Що за идиот се доверява на похитителят си! Точно когато си мислех, че живота ми не може да стане по-преебан се запознах с Хари. Поправка, той ме отвлече и ето ме сега, влюбена в него и все пак нарушавам правилата му.

Поех си дъх и влязох в първото помещение, само за да изпусна целият насъбран въздух. Ако коридорът беше страшен ,то тази стая беше ужасяваща! Очите ми се местеха наоколо, докато сърцебиенето ми забързваше с всяка една секунда, в която гледах към изсъхналата кръв размазана по стените и пода. Въжето, което висеше от тавана, а от него капеха капки кръв или металният стол със стари въжета, на който цветът вече беше станал идентичен с този на кръвта по нея.

Ръцете ми затрепериха, докато обмислях да си тръгна, но не можех, защото не биваше да оставям дете на подобно място. Мислех, че ще купят нея, не вътрешните й органи?! Единственото, което мога да направя е да звънна на полицията и те да се справят с това място... полицията, с какъв телефон по дяволите ще им се обадя?! С този, който нямам?!

Отвратена и с паниката, която ме обземаше не можех да взема правилното решение. Изведнъж чух приближаващи се тежки стъпки, придружени и от смехове. Стъписах се и навлязох по-навътре в стаята, стигайки пред металната масичка, която накара дъхът ми да секне. Десетки, десетки оръжия и уреди за мъчение. Всяко едно от тях покрито в кръв. Какво щяха да правят на Дейзи тук?

"Касиди?" дрезгав глас бе причината да грабна първия пистолет, който видя и да се обърна към мъжът, насочвайки пистолета към него.

Хари.

"Къде е Дейзи?" попитах студено, докато държах показалецът си

на сантиметри от спусъка.

Очите ми се задържаха на лицето му. Изглеждаше така сякаш не ме приема насериозно, но от една страна виждах и че има колебания. Светлозелените му очи се взираха в мен, докато на устните му се появяваше нервна усмивка.

"Какво ще кажеш да се отдалечиш от оръжията, оставяйки си пистолета там и ще обсъдим това като разумни хора?"

Насочих дулото към прозореца и натиснах спусъка.

"Какво ще кажеш, за не?" попитах, насочвайки оръжието в ръката си обратно към него.

Той преглътна тежко и се огледа, облизвайки устна раздразнено, преди да вдигне ръцете си в защита. Явно успях да подплаша големият лош вълк. Колко сладко! Преди месеци може би щеше да ми се стори като най-голямото постижение, но единственото, което искам в момента е да го накарам да се откаже от целият този бизнес. Може да прозвучи глупаво, за да го направи и то заради момиче, което вече се съмнявам да обича, но нямам нищо друго освен надеждата.

"Хари!" чу се някакъв глас придружен от смехове, преди през вратата да бяха влезли двама тлъсти мъже.

Преглътнах тежко и се обърках към кой да насоча пистолета. Към новодошлите или Хари? Пристъпих назад, осъзнавайки че току-що изиграх последният си ход, гърбът ми удари стената.

Вдигнах погледа си към Хари почти ужасена, а преди дори да кажа нещо, висок мъж уви ръката си около вратът на Хари, карайки го да стисне очи ядосано преди за части от секундата непознатият да опре пистолет срещу главата на Хари.

Затаих дъх, поглеждайки към Хари, който сякаш ме убиваше с поглед. И по дяволите иска ми се да кажа, че опреният пистолет срещу Хари не ме притесни, но това ще е лъжа. Защото дори шибаната мисъл, че може да му се случи нещо, ме накара да изключа напълно, че съм в стая с прекалено много оръжия и

мъже, които със сигурност няма да ме оставят жива.

"Сладурано." гласът на мъжът ме изкара от мислите ми, карайки ме да погледна към него като парализирана. Той ми се усмихна фалшиво за секунда, преди с вежди да покаже оръжието в ръцете ми. Напълно бях забравила за него, но веднага изпънах ръцете си и преместих целта си от Хари към мъжа, опитвайки се да държа празно изражение. Но когато той се засмя, не успях да скрия объркването си.

"Свали пистолетът и нека не убивам секс шефчето ти тук и сега." той процеди през зъби, карайки ме да погледна за кратко към Хари.

Не успях да сдържа мислите си, напълно оплесквайки се от случващото. Хари е казал на този мъж, че е спал с мен? По дяволите знам, че има голямо его, но поне веднъж да беше запазил нещо в тайна. Защо изобщо го е направил?

Стиснах зъбите си, извъртайки очи, като свалих пистолета долу. Непознатият ми се усмихна злобно, махайки предпазителя на пистолета си. "Хвърли го!" нареди. Стиснах зъби. Не ми харесваше как този мъж говореше с мен, а мисълта, че ме заплашваше ме водеше до ръба на избухването, но за пореден път преглътнах всичко. Този мъж имаше оръжие, държеше Хари и беше три пъти по-голям от мен. Нека не се залъгваме, каквото и да направя това ще доведе моят край.

С въздишка пуснах пистолета пред краката си, вдигайки ръцете си във въздуха. От сега можех да си представя колко е ядосан Хари, ако изобщо някога се измъкнем от тук съм сигурна, че ще ми се развика как съм можела да използвам пистолет, но аз съм се предала. По дяволите.

"Джаред, момичето." мъжът погледна към вторият непознат, показвайки ме с глава. Бързо преместих погледа си на тръгналият към мен мъж като нямаше начин да не забележа липсващото око и масивната му фигура. Беше свършено с мен.

Прекалено паникьосана се огледах наоколо, опитвайки се да измисля начин да избягам. Но докато правех това, дори не бях

осъзнала, че съм се залепила за стената и когато хвърлих последен поглед на Хари забелязах, че беше стегнал челюстта си и гледаше с убийствен поглед към мъжът, идващ към мен с вече изваден нож. По дяволите.

"Свали ножа долу!" Хари изръмжа през зъби, карайки ме да се притесня дори повече. Може би преди малко си мислех, че няма да го използва срещу мен, но сега бях сигурна в това. Благодарение на Хари.

Бързо погледнах към него, чувайки смехът на мъжа, който го държеше. Той извъртя очи и изведнъж удари лицето му с лакътят си, когато непознатият отпусна хватката си около врата му. Затаих дъх, когато Хари успя да вземе пистолетът от ръката му за части от секундата, ритайки го с крак назад и погледна към пистолета пред мен. Не знам какво ме накара да го направя, но ритнах пистолета в посока на Хари и той се удари в обувката му. Той извърна глава към мен и ми се подсмихна с онази негова самодоволна усмивка и точно когато щях да му отвърна, усмивката ми спадна, когато видях, че непознатият се опитва да стане на крака, но преди дори да успея да кажа не Хари, той насочи и двата пистолета към непознатите.

Затаих дъх, когато ръка се уви около врата ми и нож бе опрян в гърлото ми. По дяволите.

"Ще бъде жалко, ако трябва да навредя на това красиво лице." мъжът проговори зад мен, карайки ток да се спусне надолу по гръбнака ми. Погледнах към Хари изплашена, но той продължи да се взира в мъжа зад мен.

И изведнъж чух звукът на спусък, което накара сърцето ми да пропусне удар. Стиснах очи за секунда преди мъжът зад мен да ме придърпа към тялото си и да опре ножа по близо до кожата ми. Тогава осъзнах, че Хари беше застрелял кракът на мъжа на земята и сега имаше малка локва там, а той стискаше зъби, опитвайки се да не вика от болка.

"Пусни я или следващият си ти." Хари изцеди през зъби, карайки ме да преглътна тежко.

Изглеждаше толкова страшен в момента, но по дяволите начинът, по който ме защитаваше ме караше да го виждам като най-сладкият човек на света. Но ми беше пределно ясно, че изобщо няма да е сладък, когато останем насаме след всички глупости, които направих.

"Не го слушай, Д-" започна мъжът, когато Хари натисна и двата спусъка без да му трепне окото.

И когато куршумът се заби в челото на мъжът за мен, усетих изтласкването в тялото си. Ножът надраска кожата на врата ми, карайки ме да усетя лека болка, на която не успях да реагирам заради случващото се пред очите ми. И докато гледах към мъжът умрял на място, усещах струпващата се фигура зад мен и когато вдигнах ръка, докосвайки главата си усетих малко кръв. Но не беше моята.

Погледнах към пръстите си, преди да погледна към Хари, който ме гледаше криво, преди да се обърне с гръб към мен и да тръгне към изхода. Преглътнах тежко, поглеждайки назад, усещах сълзите в очите си, когато забелязах вида на хората тук. Но не бях на ръба на сълзите, защото умряха те, а защото това можех да съм аз, ако Хари не беше тук.

Погледнах за последно назад, преди да изляза, проследявайки Хари. Той вървеше бързо, оглеждайки се наоколо, докато прибираше пистолетите.

"Хари!" извиках след него, опитвайки се да го настигна, но той дори не забави с крачка. Затова изтичах след него, продължавайки да го назовавам по име, когато протегнах ръката си, за да докосна рамото му, той хвана китката ми и изведнъж ме издърпа в тъмна улица, удряйки гърба ми в стена, преди да ме закрие с фигурата си и да притисне ръката си срещу устата ми.

"Не викай и не се движи." Хари прошепна злобно срещу мен, гледайки право към очите ми.

Затаих дъх, осъзнавайки за пореден път колко светли и красиви бяха очите му. Виждах отражението си в тях, което само

доказваше колко близо е до мен, а това изпраща приятни тръпки по цялото ми тяло. Беше толкова привлекателен с къдриците в косата си, зеленото в очите си и опасността в гласа си.

Кимнах бавно, преглъщайки, когато той се наведе дори повече към мен, но това не ме спря да видя минаващите масивни мъже на няколко метра от нас, които по никаква случайност завиха в онази къща. И това беше моментът, в който осъзнах, че ни вкарах в голям проблем.

Хари премахна ръката си и се отдалечи от мен, тръгвайки по улицата без дори да ме изчака. Преглътнах тежко и тръгнах след него, проследявайки го. Минавахме по тухлена тясна улица, която изглеждаше почти празна, беше достатъчно тиха, за да чувам стъпките ни и достатъчно тъмна, за да губя фигурата му от погледа си.

"Онези мъже са... мъртви?" попитах тихо, страхувайки се, че някой може да ме чуе. Но Хари не отговори, което ме накара да си намеря отговор сама. "Шефът им ще те потърси, нали?" измърморих тихо, завивайки по улицата след Хари.

Очите ми се разшириха, когато излязохме на празен път, заобиколен от зеленина с кола само на няколко метра от нас. И нещо ми подсказваше, че Хари не беше предвидил тази ситуация, а имаше друг план. Единствената прилика беше, че и в двата случая щяха да го търсят, а той да избяга... с или без мен...

Хари се обърна към мен, карайки ме да погледна към него. Тъмнината се смесваше с емоциите му в момента, карайки го да изглежда почти страховит.

"Знам място, на което можем да се скрием за няколко седмици докато Хемсуърт спрат да ни издирват." Хари каза, дрезгавият му глас изпращайки тръпки по тялото ми заедно с информацията.

Това значеше, че отново се забърквам в проблеми и колкото и да искам да съм до Хари, не искам да оставя Макензи и останалите момичета. Защото нещо ми подсказва, че първото място, което ще преобърнат, ще бъде къщата.

Хари отвори вратата към пасажерските място за мен и ме погледна, карайки ме да се двоумя за решението, което щях да взема.

АБ// ТА ДА ДА ДАДАММММ

ХАРИ НЕ БЕШЕ ЛИ СТРАШНО СЕКСИ ДОКАТО СЕ БИЕШЕ?! или само аз си мисля това??

освен това ще бягат хммм;) знаете какво значи това... ХАРИ И КАСИДИ ЩЕ ОСТАНАТ НАСАМЕ ЗА СЕДМИЦА/ДВЕ!!! Готови ли сте за този контент??

Освен това Люк реагира доста спокойно, когато разбра, че Касиди ще спаси Дейзи. Не ви ли се струва леко... не знам, странно? Мислите ли, че Люк се опитва да развали бизнеса на Хари или да натопи Касиди?

На мен ми е много двуличен...

освен това. ДЕЙЗИ?! Какво стана с нея??? Къде е??? С кого е??? Дали наистина и се случи нещо ужасно или Хари има съвест?

Всъщност какво мислите за Хари? В тази глава беше доста предпазнически-настроен към Касиди? Да не би да чувам камбани;)))

Нямам търпение да прочета мнението ви! Страшно ми е интересно да разбера какво вие мислите за случващото се в книгата.

Освен това може ли да ви помоля да гласувате□ Значи много за мен, когато го правите. Но напоследък получавам нотификации, че добавяте историята в листовете си за четене, но не гласувате□□

Обичам ви, Хейли < 3

27: I gotta get better.

Ще се учудите ли, че предпочетох да съм с Хари вместо с всички онези момичета, които в момента могат да са в ужасяващо положение? Особено, ако една от тях е Макензи, моя приятелка. А другият е Хари, човекът, който изведе Дейзи и не я върна.

"Доста си тиха, не се държиш като себе си..." Хари измърмори тихо.

Премигнах няколко пъти, осъзнавайки, че небето е започнало да се осветлява. Не бях успяла да мигна и със сигурност да спра да мисля през по-голямата част от пътя. И със сигурност позицията, в която седях, не ми беше помогнала в процеса.

"Неудобно ли те карам да се чувстваш?" той каза отново с нисък глас.

Изправих се в седнало положение в седалката си, игнорирайки болката в гърба си, като се подпрях назад и погледнах към Хари. Със сигурност не изглеждаше в най-добрият си вид. Изглеждаше изморен и прекалено релаксирал, след като уби онези мъже. Но дори този спомен не можеше да го накара да изглежда по-малко от прекрасен пред очите ми.

Очите му никога не напуснаха пътя, съмнявам се дори да е мигал. Може би клепачите му натежаваха и имаше черни кръгове под очите си, но със сигурност не ги затваряше. Беше толкова фокусиран над пътя, което беше почти плашещо. Сякаш ако мигнеше, това щеше да е краят на пътя. Натоварваше се прекалено много.

И изведнъж той извърна глава към мен, заключвайки изморените си, но все толкова силно блестящи очи с моите. "Плаша ли те, Касиди?" Хари прошепна, карайки дори тишината да преобърне коремът ми.

Преглътнах тежко, отмествайки погледа си от него, като погледнах през прозореца. Бяхме навлезли в малко градче на няколко стотин километра от Портланд.

Мразех факта, че не можех да му отговоря. По принцип бях директна, но дефакто нямах представа какво да кажа. Просто усещах онова изяждащо ме съжаление, което ме караше да се чувствам ужасно. Знам, че в момента можех да съм с Люк и заедно да заведем момичетата на безопасно място. Може би щяха да ни намерят, но щях да направя всичко по силите си, за да не изгубим още някоя. Но това е просто едно 'може би'... Защото в момента съм тук с мъж, който дори не се замисли, когато остави онези момичета, да не забравяме и фактът, че уби двама масивни мъже без да му мигне окото.

Но това, което ме караше да стоя будна в момента, беше страхът от манипулативната му, напълно различна от тази, персона. Всички знаеха, че е опасен, но никоя от тях не се опита да избяга... *те му се довериха*. Както направих аз.

Вече дори не знам дали наистина беше изгубил паметта си. Изглеждаше прекалено наясно с всяко едно движение, което взимаше. Сякаш играеше игрички с всеки един човек, който познаваше. И нещо ме караше да си мисля, че прави същото и с мен.

"Как успя да ме накараш да ти се доверя?" попитах от нищото, гледайки към малките дървени къщурки, които преминавахме.

Хари дори не отмести погледът си от пътя, дори не промени изражението си. Дори не изглеждаше изненадан от въпроса ми!

"Знаеш ли кой е най-лесният начин да спреш някой да избяга?" той попита почти веднага след моя въпрос. Поклатих глава, несигурна дали ме е видял заради фокусът му над пътя, но когато отговори се уверих, че го е направил. "Да го накараш да се чувства свободен. Да спечелиш доверието му и да изтриеш идеята да напусне от умът му."

"Но не успя да измамиш Камил, нали?" попитах напълно, осъзнавайки че прекрачвам тънката линия на търпението му.

И колкото и ясно да ми беше, че никога няма да мога да я заменя и с този въпрос мога само да накарам животът ми да приключи тук и сега, се доверих на надеждата, че може би заемам прекалено малка, но достатъчна част, от сърцето му. *Надявах се*.

Хари се засмя, но ми беше пределно ясно, че така прикриваше болката си. Беше толкова тъжно да наблюдаваш мъж способен на убийство да се страхува от собствените си чувства. Беше патетично.

"Виж, Касиди." той се обърна към мен, поглеждайки ме с изморени, тъжни очи и прекалено фалшива усмивка. "Не знаеш *абсолютно нищо* за отношенията ми с Камил, затова дръж езикът си зад зъбите, защото последното нещо, което искам в момента, е да нараня деликатните ти емоции."

Очите му не напуснаха моите, изпращайки ми предупредителни знаци в тъмнината в прекалено светлите му очи. И въпреки страхът, който накара кожата ми да настръхне и истината, която с всеки изминал ден ставаше все по-ясна пред очите ми, аз предпочетох да нараня собствените си чувства.

"Давай." прошепнах тихо, спирайки го преди да се обърне към пътя. "Страхът ти да не разкриеш реалните си чувства те спира да си признаеш, нали?" попитах, подсмихвайки му се въпреки леките иглички, които чувствах. Хари затегна хватката си около волана. "Страх те е, че ако отговориш, ще напусна като онази и ще почувстваш същото, нали?" попитах, тествайки границите си до последно.

"Самосъжалението?" той затегна челюстта си.

"Чувството на недостатъчност?" приближих се по-близо до него, усещайки топлият въздух, който издишваше.

"Не си бил незаменим, а?" прошепнах, спирайки лицето си на милиметри от неговото. "Липсва ти да обичаш, нали?" дишането му ставаше все по-тежко с всяка дума, която произнасях.

"Но не можеш да приемеш, че тази, която те обича съм *аз*, нали Хари?" гърдите му се движеха бавно нагоре и надолу "Защото аз

нямам дългата й руса коса...", усещах колко бързо биеше сърцето му "сините й големи очи...", колко накъсано дишаше "... акцентът й." прошепнах, насилвайки усмивка. "Защото нямам нереалният й допир?" вдигнах ръката си, позволявайки си да докосна меката му кожа, когато той хвана грубо китката ми, карайки ме да затая дъх.

Усмихнах се въпреки голямата нужда да се разплача. "Беше ли честен, когато ми каза, че ме обичаш?" прошепнах тихо, неспособна да държа гласът си нормален.

И когато той притвори устните си усетих, че съм на дума разстояние от сълзите, но въпреки това се усмихнах широко.

"Никога не те обичах." той каза с празно изражение. "Преструвах се." приближи лицето си до моето, карайки въздишките ни да се смесват. "Експериментирах с чувствата ти." затворих очите си, вдишвайки аромата му, като се усмихнах.

Сърцето ми се сви, усетих онази сладка болка отново. Но не ми трябваше много, за да осъзная, че е било отрова. Най-сладката, която съм вкусвала при това. *Хари.*

"Моля те, кажи го отново." прошепнах тихо, когато той подпря челото си на моето и ме накара да усетя иглички по кожата си. Отворих очи и нямаше начин да не забележа, че опиняващите му очи ме изпиваха. Капка по капка. Душата ми, любовта ми, доверието ми...

"Не те обичам."

И това беше последното камъче. Усмихнах се широко и се отдръпнах назад, усещайки разрастващата се болка. Погледнах настрани, захапвайки устната си, като се засмях патетично. Усещах болката по цялото си тяло. По всяко кътче, което е докосвал, целувал, *лекувал*...

Върнах вниманието си на него, засмивайки се отново със стичащи се сълзи по страните ми. Погледнах към скута си, захапвайки долната си устна, преди да вдигна глава нагоре и да се засмея, отново изхълцвайки. Поклатих глава, засмивайки се

горчиво, преди да отворя вратата и все още смеейки се, да изляза.

Обърнах гръб на автомобила и затворих очи, поемайки си дълбоко дъх. Вятърът се удари в тялото ми, карайки ме да усетя натежалото си сърце. Сякаш щеше да падне и да се счупи. Осъзнавах, че Хари виждаше пукнатините по него, но не вярвах..., надявах се да не е той този, който ще го раздели на малки незначими парчета. Бях толкова наясно, че лимитът ми е близо, но исках толкова много той да изстреля онези думи и да го направи на пух и прах

Исках да бъда разрушена от него.

Знаех, че той не ме обича, но аз го правех въпреки това.

Трябваше да се подобря, *трябваше да се подобря*...

АБ// ГОРКАТА КАСИДИ:((((

Мисля, че всички могат да се досетят какво съм слушала, докато писах тази глава;)

STREAM HS1/FINE LINE!!!

Тааа ХАРИ БЕШЕ УЖАСЕН ТАЗИ ГЛАВА не мислите ли?

Все още е секси де...

Според вас дали Хари каза истината или реагира така заради провокациите на Касиди?

Освен това... Камил://...

Ъгх, толкова е дразнеща, а все още дори не присъства в главите!

Мислите ли, че Хари би зарязал Касиди заради Камил? А бихте ли искали да се случи нещо подобно... знаете, обичам гадните финали;)

И не. Краят не е близо.

Обичам ви хора, не забравяйте да гласувате и коментирате! Благодаря ви, че ми пращате и ваши идеи за книги мисля, че СТЕ СТРАШНО ТАЛАНТЛИВИ. Това ме досеща, бихте ли прочели фенфик, ако си колабонирам с някой и фенфикът не е за Хари... нито Зейн

Обмислете това^^

Обичам ви и до следващият път <3

28: Camille is just a distraction.

Хари:

Преди половин час бяхме пристигнали пред апартамент, който си върнах обратно преди години. Всъщност бях забравил за това място, но с времето спомените ми се връщаха. И беше толкова мъчително да съм тук отново, но знаех, че това ще е последното място, което ще претърсят Хемсуърт. Предпочитах ужасяващите спомени пред това да видя на какво са способни. И нещо ми подсказваше, че първият човек, който ще наранят е Касиди.

Обърнах се на обратно при некомфортната мисъл, мушвайки ръцете си под възглавницата.

Бяха минали две години, поне това си спомням. Иска ми се да можех да си спомня и усмивката й или пеперудите, които ме караше да усещам тогава, но единственото, което си спомнях, беше краят ни. Нямах представа дали я бях потърсил след това или свързал с нея по някакъв начин. Всичко, което си спомнях беше болката, но беше достатъчно, за да я задържа в ума ми.

Обърнах се отново, опитвайки да спра мислите си за Камил. Гледах към напуканият таван и отразяващата се слънчева светлина по него. Чудех се дали Касиди все още е навън, седнала пред вратата, сгушила се в себе си. Мразех факта, че я оставих в студа напълно сама, за да на упрекна думите си. Но този път беше прекрачила границата, беше изпълзяла и на последният ми нерв. Мразех факта и че знаеше слабото ми място, въпреки че не бях говорил с Касиди за това. Всъщност не бях говорил с никого за Камил.

Изправих се в седнало положение, събирайки завивките около кръста си, когато осъзнах, че когато не мисля за Камил, мисля за Касиди. Тоест постоянно. И по дяволите толкова много мразех това. Мразех факта, че докато тя говореше за Камил,

единственото, за което можех да мисля, е тя.

Дългата й кафява коса, с аромат на кокос и леката мекота въпреки обема й. Кафявите й очи, пълни със страст. Всеки път, когато погледнех към тях, се сещах за усмивката й, колко широка и колко пълна с щастие успяваше да бъде. Караше ме едвам да сдържам своята. А после гласът й... винаги е толкова спокоен и нисък, като изпраща тръпки по цялото ми тяло, кара сърцето ми да се забързва, но когато се развълнува става толкова висок и писклив като на дете. Обожавам това. А допирът й? Кара ме да се разтрепервам дори при мисълта за него. Успява да изгори кожата ми по най-сладкият възможен начин, да спре дъхът ми само с малък жест, да преобърне света ми само с присъствието си в него... В какво се забърках?

С въздишка огледах стаята, прокарвайки ръце през рошавата си коса. Нищо тук не се беше променило. Всичко си стоеше на мястото. Износените, изтъркани дървени вещи, пукнатините по стената, цветните тапети, различните порцеланови декорации, всички цветя и купчини дрехи. Сякаш Камил никога не беше напускала това място. Но със сигурност животът и щастието бяха напуснали тези четири стени. Всичко беше хванало прах, цветята - умрели, а на някои места се бяха образували паяжини и мъх от липса на проветряване.

Дори не бях осъзнал кога съм напуснал спалнята, която някога принадлежеше на нас с Камил, и прекосил коридора. Единственото, което знаех е, че съм в дневната заедно с френската кухня. И единственото място върху, което бях фокусиран, въпреки всички спомени изиграващи се в различните ъгли на стаята, аз гледах към Касиди. Дори Камил да превземаше умът ми със стари спомени, каращи ме да усещам болка, аз гледах към нея.

Спеше като ангел, свита в малкият червен диван. Дишането й беше толкова спокойно, докато косата й беше разпиляна по поувехналите възглавници. Беше в толкова ясен контраст с всички викове, сълзи, обиди и физически нападки разпилени по целият апартамент. Въпреки че спеше толкова тихо, успяваше да заглуши крясъците в умът ми. Сякаш имаше контрол върху болката ми, успяваше да я насочи към когото искаше.

Към мен, към Кен и Джаред, към себе си...

Седнах на пода, срещу дивана, поемайки ароматът й на кокос и ягоди, навеждайки се към нея. Ефектът й беше толкова голям върху мен. "Всичко ще се оправи." прошепнах тихо срещу кожата й, забелязвайки игличките появили се след сблъсъкът с топлият ми дъх и кожата й. "Ние ще сме добре." поставих лека целувка на рамото й, преди да затая дъх.

Изправих се от мястото си и с въздишка, изтупвайки панталоните си, тръгнах към малките кухненски шкафове в края на стаята. Погледът ми се закачи на жълтият хладилник със снимки и различни магнити навсякъде по себе си. Откачих едната, усмихвайки се на начинът, по който се усмихвах, докато Камил целуваше бузата ми. Изглеждахме... щастливи.

Оставих я бавно на прашният плот, смущавайки се от мисълта колко дълго е било неизползвано това място. С въздишка отворих един от счупените дървени шкафове. Очите ми се разшириха леко, когато забелязах изрисуваните порцеланови чинни. Но спомените, как се чупеха в стените, бяха много по-ясни от тези, в които готвех закуска и за двама ни.

Поклатих глава, взимайки две чаши. Лека болезнена усмивка се прокрадна на устните ми, когато издърпах любимата чаша на Камил. Беше доста грозна, ако трябва да съм честен, никога не ме е бивало с глината и оформянето й, но тя винаги казваше, че чашата е като сърцето ми, успява да сдържи топлината на всичко. Колко детинско...

Поставих двете чаши в кафе машината, спомняйки си колко мразеше този уред. Казваше, че взима всичко хубаво от кофеиновите зърна и ги прави на мътна вода с вкуса на кафе, но не и усещането за него. Тя винаги правеше своето в кафеварка.

Щях да включа машината, когато спрях и включих котлона, слагайки кафеварката върху него, пълна с вода и кофеинови зърна. Не успях да избегна въпросът дали Камил все още пиеше кафето си така или вече беше свикнала с американският стил? Дали все още акцентът й беше толкова отличителен? Дали все още обичаше да чете книги по средата на улицата, вместо да си

гледа телефона? Дали все още изумяваше хората със стилът си?

Свих вежди, отваряйки произволно чекмедже, за да опразня умът си, когато видях кутията й с цигари. Мразех фактът, че пушеше. Мразех фактът и че беше наясно защо го правеше. Тя беше толкова красива душа, но никога не успя да приеме фактът, че съдбата й е да се сбогува със светът до мен, остаряла и набръчкана. Предпочиташе да умре, преди да навърши четиридесет, за да умре с млада душа и всички да си я спомнят с чистата й гладка кожа и красивата й коса.

Хвърлих цигарата на плота и изгасих котлона, напускайки стаята. Нямаше начин да издържа още малко, мислейки си за нея. Надявах се един душ да ме изтърси от умопомрачителните мисли. В този момент се радвах, че всеки месец не пропусках да плащам електричеството и водата на това място.

Но моментът, в който се плъзнах под топлата вода, мисълта, че в момента можех да съм женен за нея и да отглеждаме децата си, ме намери. Мразех факта, че тя не искаше деца. Не искаше да развали живота си с отглеждането им. Не искаше да развали формата си с раждането им. И със сигурност не искаше да ме дели с тях. Винаги се държеше като дете, но аз продължавах да обвинявам младият й дух и мечтите й да пробва всичко, докато все още може.

Спрях водата, обръщайки ханша си с една от недокоснатите хавлии в шкафа в банята. Излязох, стъпвайки с голи ходила по старият, скърцащ под от дървесина. Чувството беше странно. Преди Камил се уверяваше, че не е тихо, защото мразеше тишината, но сега за първи път чувах колко тихо може да е наоколо, особено когато чувах скърцането.

Влязох във всекидневната, дъхът ми забивайки се в края на гърлото ми, когато забелязах, че диванът е празен. Сърцето ми забърза ритъма си при мисълта, че Касиди е излязла и всеки момент някой може да я припознае и да я нарани. Не можех да позволя на някой от хората на Хемсуърт да й направят нещо само защото им казах, че вече не мога да живея по техният начин.

Точно щях да се върна в коридора, за да се преоблека и тръгна след нея, когато чух леко кихане и това беше достатъчно, за да си отдъхна. Влязох вътре и извърнах глава настани. Касиди седеше върху кухненското островче с цигара между устните си и чаша кафе между сгънатите си крака със снимката, която бях оставил върху плота, в ръката й.

Тръгнах бавно към нея, но скърцането на пода, издаде присъствието ми. "Изглеждаш щастлив на снимката, тя трябва да е била страхотна приятелка, нали?" Касиди попита без да вдига погледа си от снимката.

Застанах пред нея, свивайки вежди на отровата между устните й. Бързо взех цигарата от устните й, хвърляйки я на пода и изгасяйки я с крак, като успях да привлека вниманието й. Тя се усмихна и се наведе надолу към мен, издишвайки отровата в лицето ми. По дяволите, колкото и да мразех димът от цигари и да пушех, само за да съкратя живота си на минимум, тя го правеше толкова атрактивно.

"Това са нейните цигари, нали?" тя попита просто. Нямаше следа от сълзите й от преди няколко часа.

Нямах представа какво се опитваше да направи, но й кимнах, поставяйки ръцете си върху голите й колена. Касиди стоеше само с широката ми тениска, докато панталонът й беше захвърлен върху дивана и по дяволите, не се засрамих, когато погледнах към дантелените й бикини.

"Трябва да си ядосан, че пипам нейните вещи, нали?" тя попита, когато върнах погледът си на лицето й.

Поклатих глава, обръщайки се с гръб към нея. "Не съм." застанах пред плота и се огледах за храна годна за консумиране. "Тя напусна преди дълго време, изостави вещите си... технически, дори не мога да ги нарека нейни вече." измърморих под носа си, свивайки нос на развалената хвана в края на хладилника.

"Имам чувството, че говориш за много повече от вещи." чух гласът и прекалено близо до себе си.

Обърнах се на обратно, само за да я хвана в крачка. Но вместо да се смути, тя притисна тялото си срещу моето, карайки ме да се подпра на шкафовете зад мен. "Така ли?" попитах с насмешка.

Касиди просто се усмихна и се протегна зад мен и точно, когато си помислих, че по някаква причина ще иска да направи физически контакт с мен. Тя показа чашата с кафе пред лицето ми, преди да я закачи в ръката ми.

Очите й за секунда се спуснаха по голите ми гърди, преди тя да очертае оформените мускули и да ме погледне съблазнително. "Виждам какво си присвоил от нея. Мога да призная, че си доста добър в захвърлянето на играчки." тя прошепна, преди да ми се усмихне сладко и да се обърне наобратно, тръгвайки към кухненският остров.

Затегнах челюстта си, осъзнавайки какво се опитваше да направи и мамка му, изглеждаше толкова добре, докато ме караше да съжалявам, че успя да ме ядоса и накара да я нараня. И по дяволите, отплащаше си добре.

Реагирах бързо и забих ръцете си в бедрата й, насочвайки я към кухненският остров, като я накарах да се подпре над плота, отърквайки бедрата си в нейните. Докато едната ми ръка беше върху коремът й, под тениската й, с другата събрах косата й в шепата си, като я издърпах леко назад, разкривайки врата й.

Надвесих се над нея, чувайки тихият й стон, когато приложих по-груб натиск с бедрата си срещу нея. "Убих за теб, колко човека могат да направят това за теб?" прошепнах срещу вратът й, усещайки треперенето на кожата й под моята.

Тя изправи глава нагоре, разкривайки го повече, когато увих ръката си около него, стискайки леко, преди да чуя стонът й. По дяволите, толкова е секси!

"Очевидно го правиш за всеки, нали? Ти не ме обичаш. Трябва да си го направил за всички мацки, които познаваш." тя се засмя, карайки ме да затегна хватката си около вратът й.

Провокираше ме по толкова много начини и усещах как цялата

кръв се изпомпваше към членът ми и по дяволите, това беше мъчение. Не успях да сдържа стона си, когато тя притвори краката си и аз се отърках срещу нея. По дяволите.

"Така е, имам с кой да те сравнявам. Но е толкова тъжно, че единственият, с който си спала, съм аз." може би излъгах, но нямаше начин да храня егото й, затова предпочетох да съм задник и да пестя енергията на красивата й уста за други цели.

Изведнъж тя се обърна рязко към мен, но по рефлекс я притиснах в плота, почти болезнено. "Не мислиш ли, че леко преувеличаваш?" тя присви вежди, нацупвайки устни, когато привлече вниманието ми напълно към цветът им, мекотата им и вкусът им...

"Не и след като девствеността ти е взета от мен? Признай си, не успя да се чукаш с никой друг, защото знаеше, че няма да е по-добър от мен, нали?"

И преди да осъзная, галех долната й устна с палеца си, когато тя пое пръста ми в устата си и го засмука, карайки цялото ми тяло да настръхне. Със сигурност пробуждането под кърпата ми не вървеше на добре, защото вече усещах леката сперма, стичаща се от върха. По дяволите.

Тя извади пръста ми от устата си, когато бавно и мъчително спусна ръцете ми надолу по тялото си и под тениската й, когато ги спря върху гърдите си, само за да осъзная, че не носеше сутиен. Бяха толкова меки и топли, а зърната й вече бяха настръхнали. Мамка му.

Касиди се наведе към мен, поставяйки ръцете си на V-линията ми, когато ток премина през тялото ми. "Сигурна ли си, че ще можеш да го вдигнеш след инцидента?" тя попита саркастично, смръщвайки нос.

Усмихнах й се неспособен да спра усмивката, която просто си чакаше да се промъкне, и се наведох към нея, дърпайки хавлията от тялото си, когато тя се подсмихна, поглеждайки надолу. За момент някакво странно чувство премина през очите й, преди отново да се напълнят с опиянение.

"Защо не разбереш сама?" попитах, наблюдавайки зърната й, които си личаха през тънкият материал на тениската й. "На колене. Сега."

АБ// ЩЕ ИМА СМУТ СЛЕДВАЩАТА ГЛАВА!!

Освен това, навлязохте и в главата на Хари ... Да прочета мненията

Хари е доста объркан, както се разбрали. Камил е навсякъде в главата му... но и Касиди е там

ОСВЕН ТОВА съжалихте ли бебенцето ми Хари? Бил е "изоставен"...

Ами Касиди? Прави всичко, за да го ядоса. Това момиче си играе с огъня

ОБОЖАВАМ Я

ОБОЖАВАМ И ВАС.

Благодаря на всички за коментарите и вотовете!

СТРАХОТНИ СТЕ.

Обичам ви, Хейли < 3

29: Let it hurt 'till you find a stronger pain.

Наблюдавах как краищата на устните й се изтеглят в дяволита усмивка, докато тя падаше на колене пред мен. Бавно прокарах езикът си по долната си устна, докато наблюдавах бавно свалящият й се поглед към дължината ми. Обожавах да наблюдавам всичко, което правеше, доставяше ми толкова голямо удоволствие, особено когато знаех, че го прави за мен, *само за мен*.

Нежната кожа на дългите й пръсти мина по върха на главичката, събирайки предварителната семенна течност. Тя надникна под дългите си мигли преди бавно да засмуче пръста си, не прекъсвайки очният контакт. Вдишах дълбоко, усещайки лека болка върху белите си дробове, като погледнах надолу към нея, хващайки лицето й в едната си ръка, като бавно погалих меката кожа на бузата й, наслаждавайки се на невинната гледка на колене пред мен.

"Изглеждаш прекрасно." прошепнах тихо, гледайки към топлите й кафяви очи, докато тя бавно се приближаваше към членът ми, а ръката ми нежно се спускаше надолу по страната й и се уви леко около врата й, стискайки я лениво, когато усетих топлината на устната й кухина.

Усещах топлият й мокър език около члена си, докато обстановката ми се задимяваше. Бавно отпуснах главата си назад, изсъсквайки, когато лекият й смях изпрати вибрации по цялата ми дължина, карайки ме да настръхна. "Казваш го само защото ти правя свирка." тя проговори, засмуквайки само началото.

Половин усмивка се разтегна на устните ми, докато главата ми

все още беше отпусната назад и очите ми бяха затворени. Ръката ми бавно се прокрадна зад врата й, обхващайки главата й, като леко я бутнах към мен достатъчно нежно, за да се задави.

"По-малко говорене и по-надълбоко" наредих самодоволно, наслаждавайки се на задавянето й.

Тя засмука по-грубо главичката, карайки ме да затегна челюст и да увия косата й около пръстите си, дърпайки я нагоре. Касиди изсумтя, изпращайки тръпки по тялото ми, което ме накара да се усмихна. Знаех си, че има фетиш към болката. Задържах главата й намясто, като бавно започнах да бутам ханша си в устата й. Наслаждавах се на топлината, преди да усетя мекият й допир от двете страни на бедрата си, карящ ме да спра с движенията си.

Лек стон се отдели от устата ми, когато Касиди пое члена ми по-надълбоко в гърлото си. Направих всичко по силите си, за да задържа очите си отворени, но моментът, в който надникнах към невинното й изражение, не откъсващо поглед от мен, докато бавно се опитваше да го поеме по-надълбоко, накара кръв да се изпомпа надолу по дължината ми, правейки невъзможно да наблюдавам красивото й изражение.

Притворих устните си, отпускайки хватката си около косата й, когато тя ме пое до основи, карайки тестисите ми да се разтрият леко в устните й. Защипах устна между зъбите си, притваряйки устните си като видях широко отворените й тъмно кафяви очи да гледат към мен под дългите й гъсти мигли. Изглеждаше толкова невинно, докато това което правеше с устата си беше всичко, но не и невинно. Малко сперма се стичаше от единият ъгъл на устните й, докато стисках бедрата си, сдържайки се, за да свършва наведнъж.

Изсъсках през зъби, когато тя бавно ме извади от устата си, поемайки ме обратно надълбоко; нажежената ми кожа, отъркваща се в задната част на гърлото й, докато краката ми бяха на иглички. Гърлен стон се отдели от гърлото ми, предизвиквайки нейният, който ме накара да стисна зъби, когато тя обхвана с ръка началото на члена ми, помпайки бавно и мъчително, докато с устата си поддържаше същият ритъм и въртеше езика си. Гърдите ми се задвижиха бързо нагоре и

надолу, когато въздишките ми станаха по-тежки и усещах болка, която не можех да поддържам. Дръпнах косата й и името й се отдели от устните ми, когато не издържах повече и избухнах, усещайки течността спускаща се по гърлото й, което стана причина за последвалият дрезгав стон.

Все още повлиян от оргазма си се наслаждавах на себе си, преди да се успокоя леко. Погледнах надолу, избърсвайки потта по челото си със свободната си ръка, преди да прокарам пръсти през косата си, отправяйки косата си назад. Усмихнах й се със замазан поглед, като погалих първо бузата й, преди да разтрия брадичката й. Тя бавно извади члена ми от устата си, предизвиквайки още един стон от моя страна, заради деликатността ми след еуфорията.

Касиди продължаваше да ме гледа втренчено с лека тъга в очите си и голямо объркване, което просто игнорирах, защото не ми се занимаваше с това точно сега. Избърсах семенната течност в края на устната й с помощта на пръста си и го поведох към устните й, тя ме погледна рязко, карайки сърцето ми да се свие по някаква причина, преди да погледне към пръста ми и бавно да го поеме в устата си, стискайки плътно затворени очите си, като една малка солена сълза се спусна по страната й и се разби в пода, преди да ги отвори. Погледнах я объркано, преди да избърша следата от сълзата и да приближа лицето си към нейното, понечвайки за целувка.

"К-каза нейното име." гласът й ме накара да спра на място. Бях на милиметри от устните й и гледах към насълзените й очи със свити вежди, докато стонът ми от преди секунди се повтаряше в главата ми. "*Камил*." тя прошепна, не успявайки да сдържи сълзите си, като погледна настрани, бързо подсмърчайки и избърса лицето си, пристъпвайки назад, а ръцете й стиснаха плота.

Прокарах ръка през косата си, поглеждайки към нея невярващо. По дяволите, бях толкова обсебен от своето удоволствие, че позволих на умът ми да създаде грешни заключения. Мамка му, дори не си спомням, че си представях Камил... "Ъ, съжалявам." измърморих бързо, стискайки с ръка задната част на врата си.

Тя облиза устни, позволявайки на още няколко сълзи да се строполят, преди да ме прекъсне. "Съжаляваш ли *наистина*?" попита, карайки ме бързо да погледна към нея.

Притворих устни, за да отрека, но нищо не излезе през гърлото ми. Просто стоях и наблюдавах как тихо се разкъсва пред мен, докато се опитвах да попреча точно на това. Но честно казано, не знаех дали наистина съжалявам или не. Тоест аз... аз я обичам, но... никога не съм обичал никой друг освен Камил. *Просто не знам как....*

"Знаеш ли... иска ми се да можех да вкуся устните ти от нейните. Да усетя какво е да те обичам с нейното сърце. Да те виждам през нейните очи." с всяко изречение Касиди ставаше по-груба. "Иска ми се да съм нея!" извика изведнъж, блъскайки с ръка порцелановите съдове до нея, като ги счупи и парченца от тях прорязаха кожата на ръката й, карайки кръвта й да се стече по плота, преди с ръце да покрие лицето си.

Отворих устни, опитвайки се да си поема въздух, защото кислородът около нас натежа и аз усещах, че се задушавам. Погледнах настрани, премигвайки, когато видях кръвта й. Спомени отново се прожектираха пред очите ми, защото за пореден път преебавах нещата с хора, които обичам. Всичките ми спорове с Камил, приключващи с нейното самонараняване и сълзи, изскочиха пред очите ми, докато гледах как Касиди прави същото.

"Мамка му, Хари! Иска ми се да усещам кожата ти през тази на любовничките ти, за да разбера какво правя грешно!" Камил извика, избухвайки в сълзи с кръв, стичаща се по китките й, заради острото бръснарче минало по меката й кожа.

Премигнах няколко пъти, връщайки погледа си на Касиди, докато разтривах очите си, опитвайки да хвана дъха си. Всички се въртеше пред очите ми, докато опитвах да се приближа до нея. Касиди ме забеляза и махна ръката си от лицето, като разкри следите от кръв по страните й, докато се опитваше да хване плота без да усеща болка, но съскането й подсказваше, че не е успяла. Захапах устната си и се приближих към нея, опитвайки да преглътна сълзите си, докато бавно обхващах

страните й. Никога не бях плакал пред никой освен Камил и не исках Касиди да вижда тази ми страна. Щеше да ме помисли за слабак, използващ сълзите, за да манипулира... *както Камил*.

"Спри да плачеш! Няма да ти се вържа този път, Хари!" Камил извика с цяло гърло, сълзи попиващи в копринената й прозрачна риза.

Премигнах бързо, опитвайки се да залича Камил от ума си, докато се опитвах да избърша кръвта по страните на Касиди, но само я размазвах повече. Тя продължи да хлипа, дори когато погледнах към очите й с моите, потъващи в сълзи.

"Аз я насилвах, Касиди." гласът ми се пречупи, ставайки по-тих, когато тя стисна очи. Не беше трудно да разбереш, че не харесва, когато говоря за Камил, усещаше болка. "Правя същото и с т-теб... и не мога да спра!" избухнах в сълзи, скривайки се в сгъвката на врата й, продължавайки да ридая.

И докато си мислех, че ще ме избута от себе си, тя постави ръката си на тила ми, притискайки ме по-близо до себе си, като стисна няколко къдрици между пръстите си, докато позволяваше на чисто голият си похитител да мокри със солени сълзи тениската си, която е единственото нещо върху нея.

"Мога да понеса болката. Просто те моля да ме обичаш по начинът, по който обичаш нея." гласът й се пречупи, припомняйки ми спомени за сълзи и болка.

Протегнах се зад нея, хващайки остро парче порцелан в шепата си, стискайки колкото се може по-силно, за да се фокусирам върху различен вид болка, защото тази, която усещах в сърцето си, беше прекалено непоносима. А аз не можех да живея с нея.

АБ// НЕ СИ МИСЛЕХТЕ ЧЕ ЩЕ ВИ ОСТАВЯ ДА СЕ НАСЛАДИТЕ НА СМУТЪТ НАЛИ???

Съжалявам за закъснението ʃ ⊃ ◕_◕ ʅ⊃

Пс обичам виии < 333

Пс2 не забравяйте да гласувате и оставите мнението си или

предложенията си в коментарите

Лол почувствах се като юТубЪр(•_•)

Окей, окей ВЕЧЕ ЧАО

пс3 обожавам новият албум на ариана^_^

ДОБРЕ ВЕЧЕ ЧАО

30: The girl from the news.

Касиди:

Хари ме обърква. Обърква ме повече от колкото би трябвало, но го прави. И сякаш колкото повече се намирам около него, толкова повече се заплитат и моите мисли. Правя всичко по силите си, за да го разбера, но повярвайте ми, той прави всичко, за да не получа това, което искам. От както се запознахме разбрах, че той носи повече ярост и болка от всички хора, които познавам. А аз си мислех, че моите родители са прецакани, ха, тогава Хари отдавна е изминал този път! Просто не разбирам защо продължава да върши този бизнес след като е предаден, изоставен и наранен. Може да загърби всичко и да започне нов живот, но той предпочита да прави живота на непознати момичета ад и се гордее с това? Какъв е смисълът във всичко това? Добре, той изпитва болка, но трябва ли да я предава на останалите, защото са зарязали *него*? Никой не му е виновен, че приятелката му е страшна глупачка, за да го зареже.

Но от друга страна и тя има право. Имам предвид, погледнете го - психопат, който има проблеми с гнева и сякаш всичко това не е достатъчно, ами е и британец! Ако не е видяла червените флагове в началото, трябваше да е наясно с какво се забърква още когато чу акцента му. Имам предвид, не познавам никой нормален с акцент от островите. Пример: Зейн, има наркотични проблеми и е толкова самовлюбен, че за да не навредят на красивото му лице, ще изпрати мен, за да разреша неговите проблеми. Ох, и как можех да забравя, очарователният Найл, който в началото беше перфектното гадже, когато изведнъж започна да ми изневерява и ето ме след четири месеца в тази връзка, готова да бъда продадена на русокос психясал ирландец!

Издишах насъбралият се въздух, когато видях Хари да се приближава към мен с бинт и някакви мазила. Изчистих гърлото

си, като реших да погледна настрани, намествайки се некомфортно върху шкафа, на който седях от близа петнадесет минути. Вече облечен, Хари издърпа един стол и седна на него пред мен.

"Ще ми позволиш ли?" попита спокойно.

Свъсих вежди, чудейки се за какво говореше, защото в момента изобщо не ме биваше в мисленето. Той се усмихна за секунда, но когато видя изражението ми, издиша тежко и придоби безгрижен вид, като показа леко прорязаната ми ръка. Изражението ми омекна почти веднага и бавно подадох ръката си, когато топлите му дълги пръсти се увиха около нея, карайки ме да затая дъх. Подпрях краката си между неговите, поглеждайки надолу към концентрираното му изражение върху раните, когато забелязах все още кървящата му ръка.

Чудя се какво ли не е проработило във връзката им, за да стане агресивен покрай нея. Може би тя му е изневерила и той ги е хванал? Може би тя е спряла да го обича и Хари си е помислил, че с агресия може да я накара да остане? Нямам представа, но трябва да е нещо свързано с нея. Имам предивд... Хари я обича толкова... толкова много? Може би са решили да приключат всичко, но после той е осъзнал, че не може бе нея? По дяволите, толкова много ревнувам Камил, че е имала цялото сърце на Хари само за себе си. Трябва да се осъзная, ъгх.

Подсмръкнах, поглеждайки настрани преди да върна погледа си на Хари, който по най-деликатният начин завързваше ръката ми.

"Липсва ли ти?" попитах, неспособна да спра въпросите задушаващи ме бавно.

Когато не получих отговор, а просто наблюдавах как бавно завършва бинтуването на ръката ми си помислих, че не съм го казала, а всичко е било в главата ми. И това ме успокои за малко. Но после четирите думи, които изрече накара стомахът ми да се свие.

"Никога не е спирала."

Усетих как думите ми се забиха в края на гърлото ми, когато не успях да преглътна отговора му. Той я обичаше, винаги щеше да я обича и аз не можех да променя този факт. Щях да се преструвам на студенокръвна, че не ми пука и всичко, но колко дълго щях да издържа да се заблуждавам?

Не успях да спра думите, които просто се изплъзнаха от устните ми. "Защо не я потърсиш?" попитах изведнъж, той задържа погледа си за секунда върху очите ми преди да погледне към ръката ми и просто да игнорира въпроса ми. "Имам предивд..." започнах, когато той затегна бинтът, карайки ме да изсумтя, но това не ме спря. "Имаш хора, можеш да ги изпратиш и те ще я потърсят. Не искаш ли да я видиш?" попитах тихо, едва чувайки гласа си.

Хари се изправи от мястото си и въздъхна, прокарвайки ръка през косата си. "Виж, Касиди." той си пое дъх, очите му никога не срещнаха моите. "Ако исках да я видя, щях да го направя. Но не искам." той каза най-накрая, срещайки светло зелените си очи с моите, когато сякаш сърцето ми пропусна удар.

След инцидента Хари беше станал по-раним, емоциите му бяха по-ясни, а чувствата му бяха каша. Не исках да го виждам така, защото реалността болеше. Той не беше лош, просто неразбран. Беше наранен и изоставен, а аз не можех да го излекувам. Единственият човек, който можеше да го направи, беше Камил, но той не искаше да я вижда.

Не харесвах тази кучка, но не исках да виждам Хари така, затова взех едно от най-грешните решения.

"Тогава спри да се държиш като изгубено кученце." изправих се пред него, казвайки думите, докато сърцето ми се чупеше на парченца. "Щом не искаш да я виждаш, спри да се надяваш да се върне, защото тя няма да го направи." челюстта му се стегна, а цветът на очите му стана по-тъмен, когато погледна към мен сякаш вижда душата ми. "Щом не те е потърсила, значи е щастлива. *Без теб*."

Не можех да разбера дали думите ми нараниха Хари колкото нараниха самата мен. Защото да го виждам толкова раним

заради нея ме караше да искам да съм на нейно място. Да стъпча сърцето му, да разбия мечтитв му, да срина егото му, но в края на деня той да търси мен.

"Майната ти, Касиди!" той изцеди през зъби, карайки ме да свия ръцете си в юмруци. "Мислиш си, че с остроумните си коментари ще откъснеш нещо от мен, но грешиш. Аз не съм като теб, не прикривам чувствата си. Защото не чувствам *нищо* към теб." той затегна челюста си, приближавайки лицето си към мен, когато буца се заби в гърлото ми. "Ти си просто една *стока* за мен," прошепна в лицето ми, карайки сълзи да се заформят в краищата на очите ми.

Той не беше наранен от думите, които казахме, аз бях. Защото на него не му пукаше, но на мен ми. И докато сърцето ми се чупеше, неговото биеше за друга. Мразех го, защото не можеше да е мой. Защото тя беше в неговото сърце каквото и да направех. А аз не бях като нея.

"Добре, Хари." кимнах бавно. " Аз приключих с теб." казах, затягайки челюстта си, когато понечих да мина покрай него и за моя изненада, той не направи нищо по въпроса.

Не ми трябваше нищо, затова направо тръгнах към вратата без да казвам нищо повече. Не ми пукаше къде се намирах, не ми пукаше, че можех да се изгубя, не ми пукаше, че можеха да ме хванат. Шибано не ми пукаше за нищо! Бях прекалено ядосана на Хари, за да остана тук. Поне сега щеше да мисли за Камил спокойно. Можеше да плаче и аз нямаше да съм около него, затова майната му.

Отворих външната врата, когато най-сетне Хари проговори. Спрях на място без да го поглеждам. Не исках да виждам красивото му шибано лице.

"Ако излезеш сега, не смей да се връщаш!" думите му бяха остри, перфектни за мястото им на гърба ми, защото всеки правеше едно и също.

Не казах нищо освен да се засмея на иронията и да изляза през вратата без да поглеждам назад. Предполагам сега бях свободна?

Тръгнах напред осъзнавайки, че бях боса и единственото нещо върху тялото ми беше тениската му. Затова скръстих ръце пред гърдите си в опит да се стопля, докато вървях в края на пътя, опитвайки да игнорирам коравият слой, който дразнеше ходилата ми. Можех да вървя цял ден и пак нямаше да погледна назад, но от друга страна исках Хари.

Исках го, защото не можех да го имам. Харесвах го със злобният му поглед и страшният му тон, но харесвах и деликатната част от него. Тази, която обвиваше ръката ми, тази която спаси живота ми от онези психопати, тази която приемаше Дейзи като негова малка сестра. *Дейзи.*

Как можах да забравя за нея, нямах представа какво се случва в живота ѝ. Не знаех дали има покрив над главата си, или изобщо е в безопасност. Обещах ѝ да ни имъкна от там, а сега вървях сама върху пустият път в някакъв шибан град. Аз съм ужасна приятелка.

Очите ми вече бяха насълзени, когато осъзнах, че нямах къде да отида. С въздишка седнах на стълбите на някаква къща, спускайки главата си надолу. Бях самотна. Бях ужасна приятелка и бившият ми приятел все още се опитваше да ме купу. Избягах с похитителя си и се привързах към него. Кого заблуждавам! Аз потъвам в шибаните си чувства за него.

Ами той? Той ме вижда като предмет, който може да използва и продаде. Чувствата ми нямат значение за него. Той не е искрен към мен и ми няма доверие. Дори съм сигурна, че в момента иска да ме убие! По дяволите, кога светът стана толкова объркан?

Бях откъсаната от мислите си, когато усетих присъствие. Повдигнах глава нагоре, погледът ми беше замазан от сълзите и единственото, което успях да направя бе да подсмръкна. Възрастна жена стоеше пред мен със симпатична усмивка, когато тя погледна към облеглото ми и върна очите си на лицето ми почти потресена.

"Ти си издирваното момиче от новите!"

И ако преди малко Хари не искаше да ме убие, то сега щеше. Бях шибано прецакана и с Хари не бяхме в най-добрите отношения в момента. Трябваше да се радвам, че ме намериха, нали? Е аз бях по-изплашена от колкото си мислех, че мога. Защото ако търсеха мен това значеше, че търсят и похитителят ми. А това значеше, че ако намерят мен, с Хари е свършено.

Не успях да направя нищо освен да насиля усмивка, прекалено изплашена да кажа нещо.

Прецаках ни.